Jack Higgins

IRLANDEZUL

Coperta de : GÂRLEA DORU

Director de editură : Ing. GÎRLEA DORU
Traducerea : DIANA PETCU

Jack Higgins

IRLANDEZUL

EDITURA TOTAL PRES

IAȘI, 1995

Capitolul I

FALLON

Cînd maşina poliţiei dădu colţul străzii, Fallon se retrase în mod instinctiv în cadrul unei uşi aşteptînd ca ea să treacă. După două, trei minute, îşi continuă drumul ridicîndu-şi gulerul hainei căci începuse să plouă.

Coborî în port atingînd în treacăt pereţii, cu mîinile adînc vîrîte în buzunarele trenciului său bleumarin. Acest omuleţ brunet — el nu măsura mai mult de un metru şaizeci şi cinci — părea mai degrabă că alunecă decît că merge.

Un vapor aluneca pe apă, prin pîcla deasă într-un mod nostalgic, sinistru — s-ar fi spus că ultimul dintre dinozauri traversa vreo mlaştină antediluviană, singur, într-o lume străină. Zgomotul se potrivea perfect cu dispoziţia lui Fallon.

La capătul străzii, cu faţa la celălalt mal al fluviului, se afla un antrepozit. Pe firmă scria Janos Kristou, importator. Fallon deschise uşiţa portalului principal şi intră.

Clădirea era ticsită cu baloturi şi lăzi de toate felurile. Era întuneric dar în celălalt capăt era o lumină către care Fallon se îndreptă. Un om stătea la o masă, sub un bec electric şi scria de zor într-un registru mare şi vechi. Firele rare de păr ce-i rămăseseră erau ridicate într-un mic breton de un alb murdar. Purta o vestă veche din piele de oaie şi mănuşi de lînă.

Fallon mai făcu un pas prudent. Bătrînul întrebă fără să întoarcă capul :

— Martin, tu eşti ?

Fallon înaintă în raza de lumină și se opri lîngă masă.

— Salut, prietene.

Pe jos, era o ladă cu capacul deschis. Fallon îl ridică și scoase o pușcă automată, marca Sterling, acoperită de unsoare protectoare.

— Tot timpul cu comisioane, după cîte văd. Pentru cine e asta ? Pentru izraelieni sau pentru arabi, ai început într-adevăr să te hotărăști ?

Kristou întinse brațul, îi luă Sterlingul și-l puse înapoi în ladă.

— Nu eu am făcut lumea așa cum e, spuse el.

— Poate că nu, dar tu ai ajutat mult ca ea să devină astfel, răspunse Fallon aprinzîndu-și o țigară. Se pare că vroiai să mă vezi ?

Kristou își așeză penița și-l analiză, cu un aer calculat. Avea o față de bătrîn, cu pielea ridată de culoarea unui manuscris vechi, însă ochii lui albaștri erau vii și inteligenți.

— N-ai o înfățișare prea plăcută, Martin.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, îl asigură Fallon. Așadar ? Pașaportul meu ?

Kristou zîmbi amabil.

— Mi se pare că ai nevoie să tragi o dușcă. (Luă dintr-un sertar o sticlă și două pahare din carton). Whisky irlandez, cel mai bun. Doar pentru ca tu să te simți ca la tine acasă.

Fallon ezită, apoi luă un pahar. Kristou îl ridică pe celălalt.

— Să poți să mori în Irlanda. Nu așa se spune ?

Fallon înghiți whiskyul și zdrobi paharul de carton în mînă.

— Pașaportul meu, repetă el încet.

— Într-un fel nu mai e de competența mea, Martin. Aud că acum ești atît de solicitat în anumite anturaje și asta schimbă totul.

Fallon înconjură masa și rămase un moment cu capul plecat și cu mîinile vîrîte în buzunarele trenciului său bleumarin. Apoi, foarte lent, își ridică ochii goi, arzători pe figura sa palidă.

— Dacă încerci să urci preţul, bătrîn ramolit, îţi pierzi timpul ; ţi-am dat tot ce am avut.

Inima lui Kristou tresări. Simţi o mişcare ca de ceva rece în stomac.

— Dumnezeu să mă ierte, Martin, cu o glugă, ai semăna cu moartea în persoană.

Fallon rămase nemişcat, cu ochii lui negri fixaţi aiurea. Dintr-odată, se întoarce ca să plece.

— Există un mijloc, spuse vioi Kristou.

Fallon ezită.

— Şi care ar fi aceasta ?

— Paşaportul tău, o cuşetă la bordul unui cargou părăsind Hull pentru Australia duminică seara... Şi două mii de lire în buzunarul tău ca să porneşti de la început.

Fallon îi strigă.

— Ce trebuie să fac ?! Să omor pe cineva ?!

— Exact.

Fallon rîse sec.

— Nu încetezi să faci progrese, Kristou. Ţi-o jur, într-adevăr.

Luă sticla de whisky, goli pe jos paharul lui Kristou şi îl umplu din nou. Bătrînul îl studia, aştepta. Ploaia bătea în geamuri, ca şi cum cineva vroia să intre. Fallon merse să arunce o privire în strada pustie.

O maşină staţiona la intrarea într-o străduţă, pe stînga. Nici o lumină, ceea ce era interesant. Picăturile de ploaie se făceau încă auzite.

— O noapte mizerabilă pentru asta, spuse el întorcîndu-se. Dar potrivită.

— Pentru ce, Martin ?

— Oh, pentru tipi ca tine şi ca mine.

Goli paharul dintr-o înghiţitură, se întoarse spre masă şi îl aşeză în faţa lui Kristou, cu grijă.

— Foarte bine, spuse el. Ascult.

Kristou surîse.

— Ah, devii rezonabil.

Deschise o mapă, luă o fotografie şi o aruncă pe masă.

— Aruncă o privire la asta.

Fallon o ridică şi o duse la lumină. Fusese făcută într-un cimitir şi în prim-plan se vedea un monument des-

tul de ciudat. O statuie de bronz a unei femei pe cale să se ridice din fotoliul ei, ca și cum se pregătea să treacă prin ușa întredeschisă, și încadrată de două coloane de marmură, în spatele ei. Un bărbat în pardesiu de culoare închisă, cu capul descoperit, stătea într-un genunchi în fața ei.

— Și acum aceasta, spuse Kristou arătînd o altă poză. Decorul era același, cu un detaliu în plus. Bărbatul cu pardesiul de culoare închisă era în picioare, cu fața la aparat, cu pălăria în mînă. Era bine făcut, cu bustul și umerii largi și măsura cel puțin un metru optzeci și șapte sau un metru nouăzeci. Avea trăsături puternice de tip slav, cu pometi înalți și plați și cu ochi înguști.

— Îmi pare un tip cu care nu ai chef să-ți pierzi vremea, observă Fallon.

— Mulți oameni ar fi de acord cu tine.

— Cine e ?

— Se numește Krasko. Jan Krasko.

— Polonez ?

— De origine, dar se află aici de multă vreme — de dinainte de război.

— Unde aici ?

— În Nord. Ți se va spune la momentul potrivit.

— Și femeia blîndă din fotoliu ?

— Mama lui, spuse Kristou luînd din nou poza pentru a o examina el însuși. În fiecare joi dimineața, fără excepție, că plouă sau că e vînt, el este acolo cu flori. Erau foarte apropiați.

Puse la loc cele două fotografii în mapă și îl analiză din nou pe Fallon.

— Deci ?

— Ce a făcut ca să mă merite ?

— Ceea ce s-ar putea numi un conflict de interese. Clientul meu a încercat să fie rezonabil, dar Krasko refuză să-i facă jocul. Așa că trebuie să dispară, și asta să se facă cît mai public posibil.

— Pentru ca să-i încurajeze pe ceilalți ?

— Ceva de acest gen.

Fallon se întoarse la fereastră și privi în stradă. Mașina era tot acolo, în străduță. Fără să întoarcă capul întrebă :

— Și ce face exact ca meserie Krasko ?

— Orice. Cluburi, jocuri, pariuri clandestine...

— Drog și prostituție ? întrebă Fallon întorcîndu-se. Și clientul tău ?

— Aici mergi prea departe, Martin.

— Noapte bună, Kristou !

Fallon se întoarse prefăcîndu-se că pleacă.

— Gata, gata ! făcu Kristou, cu un fel de panică în voce. Ai cîștigat.

În timp ce Fallon revenea spre masă, Kristou deschise un alt sertar și scotoci înăuntru. Scoase un alt dosar, îl deschise și-i arătă un teanc de extrase din ziare. Le împrăștie, le alese, îl găsi în cele din urmă pe cel pe care-l căuta și îl dădu lui Fallon.

Marginile tăieturii se îngălbeniseră deja... Articolul, vechi de un an și jumătate, se intitula «Al Capone englezul».

Se vedea acolo poza unui bărbat impunător, greoi, coborînd o scară. Avea o față dolofană, arogantă, sub o pălărie neagră cu boruri răsucite, și purta un pardesiu bleumarin, cu o batistă ce depășea buzunarul de la piept. Tînărul de lîngă el, trebuia să aibă șaptesprezece-optsprezece ani și era îmbrăcat în același fel, dar fără pălărie, acesta era un albinos și părul lui alb ce-i cădea pe umeri îi dădea o înfățișare de înger decadent.

Sub poză, legenda preciza : Jack Meehan și fratele lui, Billy, părăsind sediul central al poliției din Manchester, după interogatoriul lor privind moartea lui Agnes Drew.

— Și cine era Agnes Drew ? întrebă Fallon.

— Cineva care a fost ucisă cu lovituri de picioare într-o străduță. Riscurile meseriei. Știi cine sînt ?

— Pot să-mi imaginez, spuse Fallon examinînd încă poza din ziar. S-ar spune doi ciocli.

Kristou rîse cu lacrimi.

— E într-adevăr foarte nostim, știi. Pentru că este exact J. Meehan. El conduce una din cele mai importante întreprinderi de pompe funebre din nordul Angliei.

— Ce !? Nici un club, nici o ruletă ? Fără drog, sau prostituţie ? spuse Fallon aşezînd extrasul pe masă. Nu este ceea ce se spune mai sus.

Kristou se aşeză comod lîngă dosarul lui, îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă murdară.

— De acord. Şi dacă ţi-aş spune că, acum, afacerile lui J. Meehan sînt strict legale ? Că oamenii de genul lui Krasko fac presiuni asupra lui ? Presiuni enorme. Şi că poliţia refuză să-l ajute ?

— Bineînţeles, înţeleg totul, spune Fallon. Cînd vrei să-i încerci cîinele...

— Asta e. Exact asta !, strigă Kristou bătînd cu pumnul în masă, după care îşi puse ochelarii şi îl privi cu ardoare pe Fallon. Deci, afacere încheiată ?

— Niciodată ! Nu l-aş atinge pe Krasko sau pe prietenul tău Meehan cu penseta. Aş risca să iau ceva contagios.

— Dar în fine. Dumnezeule bun, Martin, ce poate să însemne, unul în plus pe listă ? strigă Kristou văzîndu-l gata de plecare. Cîţi ai ucis tu, acolo ? Treizeci şi doi ? Treizeci şi patru ? Patru soldaţi, numai la Londonderry. Se sculă dintr-un salt, răsturnîndu-şi scaunul, înconjură masa şi îl înşfăcă pe Fallon de braţ. Fallon îl împinse.

— Tot ce am făcut, am făcut pentru cauză. Pentru că eu credeam că era necesar.

— Foarte nobil. Şi copiii din acel autocar şcolar, pe care l-ai făcut să sară şi să se zdrobească ? Tot pentru cauza ta era ?

Brusc, Kristou, care se afla de-a latul mesei, simţi o mînă de oţel în gît şi ţeava unui automat Browning în faţa ochilor, iar în spatele armei, figura palidă de demon a lui Fallon. Se auzi un declic.

Fu cît pe ce să leşine. Avu o mişcare de intestin involuntară. Duhoarea se răspîndi în atmosfera rece a antrepozitului şi Fallon îl împinse cu dezgust.

— Niciodată !, Kristou, mormăi el şi în mîna stîngă Browningul nu tremura absolut deloc. Niciodată !

Pistolul dispăru în buzunarul drept al trenciului. Se întoarse pe călcîie şi plecă, paşii lui răsunînd pe ciment. Portiţa fu trîntită.

Kristou se îndreptă cu greutate, cu ochii plini de lacrimi de furie și rușine. Cineva rîse și o voce de Yorkshire, dură și agresivă, lansă din umbră :

— Asta e ceea ce eu numesc a fi într-adevăr într-o situație dificilă, Kristou.

Jack Meehan înaintă către lumină, cu fratele lui, Billy. Erau, amîndoi, îmbrăcați exact ca în poză. Era uluitor. Meehan adună tăietura din ziar.

— Ce ți-a venit să arăți asta ? Am intentat proces gunoiului care a scris acest ziar și am cîștigat.

— E-adevărat, rînji Billy Meehan. Judecătorul i-ar fi cerut despăgubiri, dar acest fragment nu mai există.

Avea o voce de falset, dezagreabilă, fără cea mai mică intonație masculină.

Meehan îl pălmui cu dosul mîinii peste gură și îi spuse lui Kristou, încrețindu-și nasul de silă :

— Du-te și-ți șterge fundul, Dumnezeule. După aceea vom sta de vorbă.

Cînd Kristou reveni, Meehan stătea la masă, fratele lui în spate și turna whisky într-un pahar de carton curat. Îl gustă, îl scuipă afară și strîmbă din nas.

— Știu bine că irlandezii sînt încă cu un picior în groapă, dar cum pot bea această porcărie ?

— Scuzați-mă, domnule Meehan. Îmi pare rău.

— Îți va părea și mai rău cînd voi fi terminat cu tine. Te-ai îmbătat bine, ai ?

Kristou își umezi buzele uscate și-și pipăi ochelarii.

— Nu credeam că va reacționa astfel.

— Ce credeai ? E un smintit, nu-i așa ? Toți sînt așa acolo ; aleargă în toate locurile, ucid femei și aruncă în aer copii. E civilizat ?

Kristou nu găsi absolut nimic să răspundă, însă fu salvat de Billy care spuse fără să gîndească :

— Nu m-a impresionat deloc. Un pitic ca ăsta. Fără grenadă în mînă, nu ar fi nimic de el.

Meehan oftă prelung.

— Știi că sînt zile cînd îmi pierd nădejdea în tine, Billy. Tocmai l-ai văzut pe dracul în persoană și n-ai fost în stare să-l recunoști. (Rîse din nou, rîsul lui dur). Nu vei fi niciodată mai aproape, Kristou. Era nebun de fu-

rie împotriva ta, bătrîne ticălos. Destul de furios ca să ucidă, şi totuşi, pistolul din mîna lui nici n-a tremurat.

Kristou se strîmbă.

— Ştiu, domnule Meehan. Am calculat prost. Nu ar fi trebuit să pomenesc de copii.

— Atunci, ce vei face ?

Kristou îi aruncă o privire lui Billy, îl privi din nou pe fratele lui, îşi încruntă încet sprîncenele.

— Pentru că îl vreţi încă, nu domnule Meehan ?

— Nu este dorinţa tuturor ?

— E destul de adevărat.

Rîse nervos şi Meehan se ridică bătîndu-l încet pe obraz.

— Aranjează asta, Kristou, ca un băiat bun. Ştii unde mă găseşti. Dacă nu voi avea veşti de la tine înainte de miezul nopţii, îl voi trimite pe grăsanul Albert să-ţi facă o vizită. Asta nu ţi-ar plăcea prea mult, nu-i aşa ?

Dispăru în întuneric, urmat de fratele lui. Kristou rămase pe loc, înspăimîntat. Uşa se deschise şi Meehan îi strigă :

— Kristou !

— Da, domnule Meehan ?

— Nu uita să faci o baie cînd te întorci la tine acasă. Miroşi ca grămada de gunoi a mătuşii mele Mary.

Portiţa se închise şi Kristou se lăsă să cadă pe scaun, bătînd cu degetele nervos în masă. Îl blestemă îndelung pe Fallon. Ar fi bine dacă l-ar denunţa !

În acel moment, soluţia îi veni ca fulgerul. Soluţia ideală... şi atît de simplă !

Ridică receptorul, formă numărul de la Scotland Yard şi ceru secţia specială...

Ploaia se înteţise şi Jack Meehan se grăbi să-şi ridice gulerul înainte de a traversa strada.

— Nu mă pricep întotdeauna, spuse Billy. De ce e aşa de important să-l ai pe Fallon ?

— În primul rînd, cu un pistol în mînă este cel mai bun. În al doilea rînd, toată lumea îl vrea : secţia specială, militarii SR, chiar şi foştii prieteni din IRA, ceea ce înseamnă, în al treilea rînd, că este cît se poate de lichidabil.

— Ce vrea asta să însemne ? întrebă Billy, în timp ce dădeau colţul străzii ca să-şi ia maşina.

— De ce nu încerci să citeşti nişte cărţi, Dumnezeule ? S-ar spune că nu te gîndeşti decît la şoareci.

Ajunseră acum la maşină, un Bentley Continental şi Meehan îl trage pe Billy de braţ ca să-l reţină.

— Aşteaptă, ce se petrece ? Unde e Fred ?

— Un traumatism lejer, domnule Meehan. Nimic grav. Doarme pe bancheta din spate.

Un chibrit trosni în cadrul unei uşi şi flacăra lui făcu să apară din noapte figura lui Fallon. Avea o ţigară între buze.

Meehan deschise portiera de la Bentley şi aprinse farurile.

— Ce vreţi ? întrebă el calm.

— Vroiam doar să vă văd în carne şi oase, ca să spunem aşa. Asta e tot. Noapte bună, domnilor.

Fallon vru să se îndepărteze dar Meehan îl apucă de braţ.

— Ştiţi, îmi plăceţi Fallon. Cred că avem multe lucruri comune.

— Mă îndoiesc !

Meehan nu ascultă.

— Citeam recent un filosof german. Nu puteţi să-l cunoaşteţi. El spune că pentru a trăi o viaţă autentică, e necesară o confruntare îndrăzneaţă cu moartea. Aţi fi de acord cu acest lucru ?

— Heidegger, spuse Fallon. Interesant că vă place. Era cartea de căpătîi a lui Himmler.

Se îndepărtă din nou, dar Meehan se aşeză în faţa lui.

— Heidegger ? L-aţi citit pe Heidegger ? exclamă el cu adevărată uimire. Eu dublez oferta iniţială şi vă găsesc un post potrivit. Nu pot să fac mai bine, nu-i aşa ?

— Noapte bună, domnule Meehan, spuse Fallon şi dispăru în întuneric.

— Ce bărbat ! spune Meehan. Ce afurisit dur ! E superb, Billy, superb, chiar dacă e pierdut... ! Hai, vino, să mergem la Savoi. Tu conduci şi dacă vreodată faci vreo greşeală în această cursă, te voi ferici !

Fallon avea o cameră într-o pensiune din Hanger Street, la Stepney, aproape de colţul străzii comerciale. Trei kilometri, nu mai mult, altfel că se întoarse pe jos, în ciuda ploii. N-avea nici cea mai mică idee de ce avea să se întîmple acum. Kristou fusese unica lui speranţă. Era un om terminat, nu era nimic mai complicat ca acest lucru. Putea să fugă, dar unde ?

Înainte să ajungă la destinaţie, îşi luase portofelul şi-i verifică conţinutul. Patru lire şi ceva mărunţiş, şi avea deja două săptămîni de chirie cu plata în întîrziere. Intră într-o crîşmă mizerabilă ca să-şi cumpere nişte ţigări şi traversă şoseaua ca să se întoarcă în Hanger Street.

Vînzătorul de ziare de la colţ îşi abandonase locul obişnuit ca să meargă să se adăpostească de ploaie sub o poartă mare. Avea doar o mulţime de lucruri fără valoare, un bătrîn irlandez din Londra, orb complet de un ochi şi destul de miop cu celălalt. Fallon îi puse o monedă în mînă şi luă un ziar.

— Noapte bună, Michael, spuse el.

Bătrînul îşi întoarse spre el ochiul alb-lăptos, căutînd pe dibuite moneda în sacul agăţat la gîtul lui.

— Chiar dumneavoastră sînteţi, domnule Fallon ?

— Cine vrei să fie ? Lasă moneda.

Bătrînul îl apucă de mînă şi numără cu trudă monezile.

— Aţi avut vizitatori la numărul treisprezece, acum vreo douăzeci de minute.

— Poliţişti ? întrebă Fallon.

— Nu în uniformă. Au intrat şi nu au mai ieşit. Două maşini aşteaptă la capătul străzii, o a treia de cealaltă parte a drumului.

Numără un ultim penny în mîna lui Fallon. Fallon se întoarse din drum spre cabina telefonică. Formă numărul camerei lui şi bătrîna proprietăreasă răspunse imediat. Apăsă pe buton şi vorbi.

— Doamnă Keegan ? Daly, aici. Vreţi să-mi faceţi un mic serviciu ?

El ghici imediat, după ezitarea uşoară, după tensiunea din voce, că presupunerea bătrînului Michael era adevărată.

— Ah, da, domnule Daly. Bineînţeles.

— Necazul, vedeţi, e că aştept un telefon la ora nouă. Luaţi numărul şi spuneţi-le că îi voi suna cînd mă voi întoarce. Pentru că nu voi putea să mă întorc niciodată la timp. Am întîlnit doi vechi prieteni şi sîntem pe cale să bem un păhărel. Ştiţi ce înseamnă aceasta !

Trecu încă puţin timp, o scurtă pauză, înainte ca ea să răspundă, ca şi cum i s-ar fi şoptit ce trebuia să zică :

— Da, bineînţeles. Unde sînteţi ?

— Într-o cîrciumă numită Grenadier Guard, la Kensington. Dar trebuie să vă părăsesc acum. Pe curînd.

Închise, ieşi din cabină şi se ascunse sub un gang de unde avea o vedere bună a numărului treisprezece, către mijlocul străduţei.

Cîteva minute mai tîrziu, uşa se deschise. Erau opt. Secţia specială — dată fiind înfăţişarea lor. Primul care ieşi făcu repede un semn şi două maşini apărură din umbră la capătul străzii. Toată echipa năvăli şi maşinile porniră imediat. O a treia, care staţiona de cealaltă parte a bulevardului, le urmă.

Fallon traversă şi se întoarse lîngă bătrînul vînzător de ziare. Deschise portofelul, scoase ultimele lui patru lire şi i le vîrî în mînă.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule Fallon, spune Michael.

Dar Fallon era deja pe cealaltă parte a bulevardului şi mergea grăbit în direcţia rîului.

De această dată, Kristou nu auzi nimic. Totuşi aştepta, cu nervii încordaţi, de aproape o oră. Era aşezat la masă, cu registrul deschis, cu peniţa strînsă în mîna-i înmănuşată. De-abia sesizase un pas, o adiere de vînt pe iarbă, şi apoi zgomotul dur şi autoritar al Browningului pe care-l încărca cineva. Kristou respiră profund pentru a se calma.

— La ce ar servi asta, Martin ? spuse el. Ce ţi-ar aduce acest lucru ?

Fallon trecu, încet, de cealaltă parte a mesei, cu pistolul în mînă. Kristou se ridică şi se sprijini cu amîndouă mîinile de masă ca să-şi stăpînească tremurul.

— Sînt singurul prieten pe care-l mai ai, Martin !

— Gunoiule, mormăi Fallon. M-ai lucrat cu secţia specială, pe la spate !

— Trebuia ! bîigui nervos Kristou. Era singura metodă ca să te fac să revii aici. Era pentru binele tău, Martin. Eşti ca un mort care merge. Pot să-ţi redau viaţa. Acţiune şi pasiune, asta vrei tu. Asta îţi trebuie.

Ochii lui Fallon erau ca două găuri negre pe faţa lui albă. Ridică Browningul şi fixă ţeava între ochii lui Kristou. Bătrînul îi închise.

— Bine, de acord, dacă asta vrei, dă-i drumul. Să se termine. E viaţă, oare, viaţa pe care o duc ? Numai să-ţi aminteşti bine un lucru. Dacă mă ucizi, te ucizi şi pe tine pentru că nu mai e nimeni, nici măcar o singură persoană în lume, care să facă altceva decît să te ducă de nas, sau să-ţi tragă un glonţ în cap.

O tăcere lungă se aşternu. Deschise ochii şi-l văzu pe Fallon care lăsa încet, în jos, cocoşul Browningului. Era acolo, cu braţele atîrnînd, cu arma lîngă coapsa dreaptă, cu ochii întunecaţi.

— În definitiv, spune Kristou cu ezitare, ce este pentru tine, acest Krasko ? Un gangster, un asasin. Din aceia care se întreţin cu femei tinere... Un porc.

— Nu e nevoie să adăugăm înflorituri. Ce facem acum ?

— Ajunge să dăm un telefon. O maşină va veni într-o jumătate de oră. Vei fi condus la o fermă lîngă Doncaster. O clădire izolată. Acolo vei fi în siguranţă. Îl vei împuşca joi dimineaţă în cimitir, cum ţi-am arătat în poză. Krasko îşi lasă întotdeauna puştile la grilaj. Nu-i place să le aibă cu el cînd e sentimental.

— De acord, spuse Fallon. Dar eu mă organizez. S-a înţeles ?

— Cum să nu. Tot ce vrei, spuse Kristou deschizînd un sertar ca să scoată un plic. Ai aici cinci sute de lire în bancnote de cinci, pentru început.

Fallon cîntări plicul în mînă timp de un minut, apoi îl strecură într-un buzunar.

— Şi cînd primesc restul ? Şi paşaportul ?

— Domnul Meehan se va ocupa de asta, o dată treaba încheiată.

Fallon clătină lent din cap.

— Foarte bine. Dă telefon.

Kristou surîse, un surîs în care victoria se amesteca cu uşurarea.

— Ai ales înţelepciunea, Martin. Crede-mă, e-adevărat... Mai e ceva... mai exact, un mic fleac, dacă permiţi.

— Ce anume ?

— Acest Browning... nu e bun pentru tine, pentru o treabă ca asta. Ai nevoie de ceva mai discret.

Fallon îşi coborî privirea pe armă şi-şi încreţi puţin fruntea.

— Poate că ai dreptate. Ce-mi oferi ?

— Ce ţi-ar plăcea ?

Fallon clătină din cap.

— N-am avut niciodată preferinţe personale pentru o armă sau alta. E posibil să obţin o imagine de marcă. Un truc pe care oamenii îl aşteaptă şi asta e rău.

Kristou merse să deschidă o mică casă de bani, aflată într-un colţ, şi scoase o legătură de pînză pe care o desfăcu pe masă. Conţinea un automat destul de urît, în jur de cincisprezece centimetri lungime, cu o ţeavă ciudată ce depăşea cinci centimetri. Legătura mai conţinea un amortizor de şapte centimetri şi două cutii cu cîte cincizeci de gloanţe fiecare.

— Ce e asta, întreabă Fallon, luîndu-l în mînă.

— Un Ceska cehoslovac. Calibru 7,5. Model 27. Nemţii le-au luat uzina în timpul războiului. E unul de-al lor, asta se vede după modificarea ţevii speciale. Este fabricat astfel pentru ca să fie prevăzut cu un amortizor.

— Valorează ceva ?

— SS-iştii îl foloseau, dar judecă şi tu.

Kristou merse prin întuneric. Cîteva secunde mai tîrziu, o lumină apăru în fundul antrepozitului şi Fallon văzu că era o ţintă puternică asemănătoare celor din armată. O copie în mărime naturală a unui soldat pe cale să se mărească.

În timp ce înşuruba amortizorul la capătul ţevii, Kristou îi spuse :

— Dacă vrei...

Fallon ţinti cu atenţie, cu ambele mîini ; fu un zgomot surd, ce nu trebuia să fie auzit în afară, mai departe de trei metri. Ţintise inima şi atinse braţul drept.

Reglă ținta și trase din nou, încă un pic într-o parte. Efectuă un ultim reglaj. De data aceasta reuşi.

— Ce-ţi spuneam ? se mîndri Kristou.

Fallon clătină din cap.

— Neplăcut dar mortal, Kistou, exact ca tine şi ca mine. Nu ţi-am povestit niciodată că într-o zi am văzut un afiş pe un perte la Derry care spunea : există viaţă înaintea morţii ? Nu găseşti că e nostim ?

Kristou îl privi, consternat. Fallon se întoarse, îşi ridică braţul, trase de două ori, fără să pară că ţinteşte, şi smulse cei doi ochi ai ţintei.

Capitolul II

PĂRINTELE DA COSTA

...Domnul e păstorul meu, nu-mi va lipsi nimic. Părintele Michael Da Costa pronunţa cu curaj aceste cuvinte urcînd spre cimitir, cu vocea lui aproape înecată în ploaie.

Inima îi era în suferinţă. Ploaia căzuse toată noaptea şi acum se înteţea. Drumul de la capelă pînă la cimitir era întotdeauna anevoios, dar acum, cu această înmormîntare, era, mai ales, dureros.

Mai întîi, era prea puţină lume. Cei doi angajaţi de la pompele funebre, care purtau sicriul mizerabil de mic, şi mama — o femeie deja pe punctul de a leşina, care mergea împleticit, susţinută de o parte de soţul ei, de cealaltă de fratele ei. Erau nişte sărmani. Nu aveau pe nimeni lîngă ei. Se retrăseseră în ei înşişi, în suferinţa lor.

Domnul O'Brien, gardianul şef al cimitirului, aştepta la capătul gropii sub o umbrelă. Groparul netezi pămîntul descoperind mormîntul cînd cortegiul mortuar sosi. Nu servise de altfel la mare lucru, erau cel puţin cincizeci de centimetri de apă pe fund.

O'Brien încerca să ţină umbrela deasupra părintelui, dar fu îndepărtat cu un gest. Părintele Da Costa îşi scoase chiar şi paltonul, îl întinse gardianului şef şi rămase în picioare, sub ploaie, în faţa mormîntului, în patrafirul roşu şi de aur uzat sfidînd pîcla dimineţii.

O'Brien trebui să ţină loc de copil din cor ; părintele Da Costa stropi sicriul cu agheasmă şi cu tămîie şi, în timp ce se ruga, observă că tatăl îl fulgera cu privirea — o privire nebună de animal prins în cuşcă, în spatele gratiilor — şi că mîna lui dreaptă se încleşta şi se

relaxa în mod convulsiv. Era un bărbat solid şi puternic. Aproape la fel de solid şi puternic ca şi Da Costa. Maistru pe un şantier de construcţii.

Da Costa se întoarse vioi şi se rugă pentru copil, cu figura înălţată spre cer, cu ploaia căzînd în cascade pe barba-i încîlcită de culoare cenuşie.

În mîinile tale, Doamne,
O încredinţăm smerit pe sora noastră,
Du-o la cei pe care...
Îi iubeşti atît
În bucuria paradisului divin.

Încă o dată, banalitatea a ceea ce spunea îl impresiona. Cum să-i explici unei mame, oricare ar fi fost ea, că Dumnezeu avea atîta nevoie de fetiţa ei de opt ani care trebuise să moară înecată în apele poluate ale unui canal industrial şi să plutească timp de zece zile înainte de a fi găsită ?

Sicriul coborî într-o jerbă de noroi şi groparul se grăbi să repună pămîntul la loc. Părintele Da Costa rosti o rugăciune finală, apoi se apropie de femeia care plîngea atît de violent. Îi puse o mînă pe umăr.

— Doamnă Dalton... dacă pot să fac ceva...

Soţul îi împinse braţul cu un gest violent.

— Lăsaţi-o în pace !, strigă el. A suferit destul. Dumneavoastră şi rugăciunile stupide ! La ce serveşte asta ? A trebuit s-o identific, ştiaţi asta ? O grămadă de carne în descompunere, iată ce era fiica mea după zece zile în canal ! Ce e acest Dumnezeu, care e capabil să facă asta unui copil ?!

O'Brien înaintă pentru a interveni, dar părintele Da Costa ridică un braţ pentru a-l îndepărta.

— Lăsaţi, spuse el calm.

O expresie ciudată de consternare apăru pe faţa lui Dalton, cînd îşi dădu seama de enormitatea blestemului lui. Îşi luă nevasta de umeri — şi cumnatul lui şi cu el o traseră rapid. Cei doi ciocli îi urmară.

O'Brien îl ajută pe Da Costa să-şi pună paltonul.

— Îmi pare foarte rău de acest incident, părinte. O afacere murdară.

— Are dreptate, nenorocitul. La urma-urmei, ce-aş putea să-i spun unui om în cazul lui ?

Groparul păru şocat dar O'Brian clătină din cap :

— Această viaţă sfîntă este destul de ciudată, din întîmplare, mărturisi el deschizîndu-şi umbrela. Vă voi însoţi pînă la capelă, părinte.

Da Costa clătină din cap.

— Voi merge pe drumul cel lung, dacă-mi permiteţi. Am nevoie de mişcare. Dar dacă vreţi, vă voi împrumuta umbrela.

— Desigur, părinte.

O'Brien i-o înmînă şi părintele plecă de-a lungul pădurii de monumente în marmură şi pietre funerare.

— E o mărturisire nostimă, din partea unui preot, spuse groparul.

O'Brien îşi aprise o ţigară.

— Da, dar Da Costa nu e un preot obişnuit. Joe Devlin, paraclisierul de la Sfînta Ana, mi-a vorbit de el. Era în comando-uri sau altceva în timpul războiului. S-a luptat cu Tito şi cu cei din rezistenţa iugoslavă. După aceea, a mers la Colegiul englez din Roma.

A avut o carieră strălucită acolo. Ar fi putut fi orice. Dar, după hirotonisire, a ales misiunea.

— Unde l-au trimis ?

— În Coreea. Chinezii l-au avut timp de aproape cinci ani. Apoi, i s-a încredinţat un post administrativ la Roma, ca să se odihnească, dar asta nu-i plăcea. A obţinut să fie trimis în Mozambic. Cred că bunicul lui era portughez, vorbeşte limba, în orice caz.

— Ce i s-a întîmplat acolo ?

— Ei bine, a fost deportat. Autorităţile portugheze l-au acuzat de prea multă simpatie pentru rebeli.

— Atunci ce face aici ?

— E preot de Saint-Nom.

— În mulţimea asta de ruine ? exclamă groparul uluit. Asta nu se ţine în picioare decît datorită schelelor. Dacă vor fi vreo doisprezece oameni la slujbă duminică, are noroc.

— Exact, replică O'Brien.

— Ah, am ghicit ! exclamă groparul. Este felul lor de a-l bate peste degete, aşa-i ?

— E un om valoros, afirmă O'Brien. Prea valoros ca să fie risipit.

Se sătură brusc de această conversație care, dintr-o cauză pe care o ignora, îl deprima mult.

— Hai, ați face mai bine să astupați acest mormînt.

— Ce? Pe ploaia asta? protestă groparul. Nu poate aștepta un pic?

— Nu, nu poate!

O'Brien se întoarse pe tocuri și se îndepărtă în timp ce groparul, înjurînd din belșug, bătătorea pămîntul și pornea la lucru.

În general, părintelui Da Costa îi plăcea să meargă pe ploaie. Asta îi dădea un sentiment de siguranță, de protecție. Ceva ce se trăgea din copilăria lui, gîndea el. Dar nu din prezent. În acea zi, era nervos, se simțea prost. Era încă tulburat de incidentul de la mormînt.

Se opri ca să-și aprindă o țigară, cu stîngăcie, din cauza umbrelei din mîna stîngă. Recent făcuse un legămînt ca să-și reducă consumul la cinci pe zi — acestea nu erau fumate decît seara, o plăcere savurată înainte, dar în aceste împrejurări...

Ajunse în partea cea mai veche a cimitirului, pe care o descoperise cu încîntare numai cu o lună, două mai devreme. Acolo, sub pini și chiparoși se găseau superbele monumente funerare gotico-victoriene, îngeri înaripați de marmură, efigii ale morții în bronz. Fiecare piatră funerară dezvăluia o credință sentimentală în ceva de dincolo.

Nu văzu nici un suflet înainte de a ajunge în dreptul unei alei între tulpinile de rododendron. Acolo, el se opri dintr-o dată. Aleea se împărțea, la vreo zece metri în fața lui, și un monument destul de interesant se înălța acolo. O ușă, între doi stîlpi de marmură, era întredeschisă. În fața ei, statuia în bronz a unei femei pe cale să se ridice dintr-un fotoliu.

Un bărbat în pardesiu închis la culoare, cu capul descoperit, stătea într-un genunchi, în fața ei. Totul era liniștit, cu excepția ploii care cădea pe pămîntul umezit, și părintele Da Costa ezită un moment, nevrînd să tulbure acest moment de tristețe intimă.

Atunci se petrecu un lucru extraordinar. Prin poarta întredeschisă spre eternitate, în spatele monumentului fu-

nerar, apăru un preot. Un bărbat destul de tînăr, acoperit cu o pălărie neagră și un impermeabil negru clerical trecîndu-i peste sutană.

Ceea ce se întîmplă atunci era de-a dreptul ieșit dintr-un coșmar, încremenit în timp, fără nici o realitate. Cînd bărbatul în pardesiu închis își ridică ochii, preotul învîrti un automat echipat cu un amortizor lung. Fu un zgomot surd cînd el trase. Așchii de os și fragmente de materie cenușie țîșniră din capul victimei, care căzu pe spate.

Părintele Da Costa scoase un strigăt răgușit, dar era deja prea tîrziu.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu !

Tînărul preot, care făcu un pas spre victimă, tresări și-l zări pe Da Costa. Brațul i se ridică pe loc și, în timp ce țintea cu grijă, Da Costa privea moartea, figura albă, ochii negri, negri.

Atunci, într-un fel inexplicabil, în timp ce rostea o rugăciune, pistolul căzu jos. Preotul se apecă ca să adune ceva. Ochii negri, întîrziară încă o secundă asupra lui Da Costa, apoi se retrase spre ușă și dispăru.

Părintele Da Costa aruncă umbrela și se repezi să îngenuncheze lîngă bărbatul doborît. Din nări îi curgea sînge, ochii erau pe jumătate închiși și totuși, percepu sunetul unei respirații chinuite.

Începu să rostească cu o voce fermă rugăciunea pentru muribunzi : „Pleacă, suflet creștin, din această lume, în numele Tatălui atotputernic care te-a creat“ — și în acest moment, într-un ultim horcăit, respirația se opri.

Fallon merse pe alee către extremitatea nordică a cimitirului, cu pași repezi dar nu grăbiți. Asta nu avea de altfel prea mare importanță. Era ascuns de rododendroni, și nu era deloc posibil să întîlnească pe cineva întretimp.

Apariția preotului fusese un incident ghinionist. Una din acele întîmplări neplăcute. Se gîndi, cu un oarecare amuzament — nu era pentru prima dată în viața lui — că-și făcea planuri cu cea mai mare grijă, și întotdeauna, exista o parte riscantă.

Intră într-o pădure mică și găsi camioneta oprită pe cărare, în afara privirilor indiscrete, așa cum o lăsase. Nu

era nimeni la volan și încruntă din sprîncene.

— Varley ? Unde sînteți ? strigă el cu jumătate de voce.

Un om mic, în impermeabil și șapcă sosi alergînd pe sub copaci, gîfîind, strîngînd într-o mînă un binoclu. Se sprijini de o aripă a mașinii ca să-și tragă sufletul. Fallon îl zgîlțîi tare de un umăr.

— Unde naiba ați fost ?

— Supravegheam, gîfîi Varley, ridicînd binoclul. Instrucțiuni de la domnul Meehan. Acest părinte v-a văzut. De ce nu l-ați ucis ?

Fallon deschise portiera și-l împinse la volan.

— Tăceți și demarați !

Trecu în spate, deschise ușa, urcă și o închise la loc în momentul în care motorul zbîrnîi și camioneta hurducă pe drumul desfundat.

Deschise geamul mic din spatele scaunului conducătorului.

— Încet, spuse el. Cu calm. Cu cît veți conduce mai încet, cu atîta mașina va merge mai bine. Unul din prietenii mei a prădat într-o zi o bancă și a intrat în mașina unui vînzător de înghețată ce nu depășea treizeci la oră. Toată lumea se așteaptă să spălăm putina în viteză mare după o crimă, așa că trebuie să facem contrariul.

Se dezbrăcă de impermeabil și sutană. Pe dedesubt, purta un tricou închis și un pantalon de lînă gri. Trenciul lui bleumarin era pregătit, pe scaun, și-l luă. Apoi își scoase cizmele de cauciuc.

Varley, transpira cînd se întoarseră pe carosabil.

— Ah, doamne, gemu el. Domnul Meehan vă va ucide pentru asta.

— Lăsați-mă în pace cu Meehan !

Fallon își aruncă hainele de preot într-o sacoșă și trase de fermoar.

— Nu-l cunoașteți, domnule Fallon, spuse Varley. E dracul în persoană cînd e supărat. Existase un tip numit Gregson, acum o lună-două. Ucigaș profesionist. Ipocrit. A prădat unul din cluburile domnului Meehan de cinci saci de bani. Cînd băieții l-au adus, domnul Meehan i-a țintuit mîinile în cuie pe o masă. Mai mult, asta a făcut-o chiar el. Cuie de doisprezece centimetri și un ciocan mare.

L-a lăsat aşa timp de cinci ore. Ca să reflecteze la purtarea lui proastă, după cum a spus el.

— Ce i-a făcut apoi ? întrebă Fallon.

— Eram acolo cînd i s-au scos cuiele. Era îngrozitor. Gregson era într-o stare jalnică. Iar domnul Meehan l-a bătut uşor pe obraz şi i-a spus să se străduiască să fie băiat bun pe viitor. Apoi i-a dat zece lire şi l-a trimis la un doctor clandestin pe care-l foloseşte. Eu vă spun, afirmă Varley, tremurînd, e un om pe care nu e bine să-l superi, domnule Fallon.

— Se pare că are metodele lui de a-şi face prieteni, dar şi presiuni asupra oamenilor. Preotul acela... îl cunoaşteţi ?

— Părintele Da Costa ? Da. Are o biserică veche, în ruină, aproape de centrul oraşului Saint-Nom, aşa se numeşte. În cavouri, e un fel de refugiu pentru săraci. Aceştia îi sînt aproape singurii credincioşi, pe care îi are... Unul din acele cartiere în care s-au demolat toate clădirile.

— Interesant... Conduceţi-mă acolo.

Maşina făcu o deviere bruscă. Aşa de mare era surpriza lui Varley, că-şi dădu osteneala să ţină volanul.

— Nu fiţi nebun, haideţi ! Am ordin să vă duc direct la fermă.

— Schimb programul, spuse Fallon cu simplitate şi îşi aprinse, în linişte, o ţigară.

Biserica Saint-Nom era aşezată în Rockingham Street, între nişte clădiri administrative înalte, din sticlă şi beton, nou-construite, şi nişte antrepozite vechi. Un pic mai sus, se întindea un teren viran mare unde maghernițele vechi fuseseră distruse. Buldozerele erau, deja, la lucru pentru ca să sape fundaţiile altor mari clădiri moderne.

Valery opri camioneta în faţa bisericii şi Fallon coborî. Biserica era o monstruozitate pseudo-gotică cu o faţadă pătrată în centru, totul fiind înconjurat de schele, fără să existe urme de lucrări în desfăşurare.

— Nu e totuşi un stup, spune Fallon.

— S-au intîlnit din lipsă de bani. După cum s-ar spune, biserica e pe cale să se prăbuşească, răspunse Varley,

ştergîndu-şi nervos fruntea de sudoare. Să o ştergem de aici, domnule Fallon. Vă rog !

— Într-un minut.

Fallon traversă şoseaua către intrarea principală. La uşă, era panoul obişnuit ce purta numele lui Da Costa şi orarul slujbelor. Spovedania era la orele treisprezece şi şaptesprezece în cursul săptămînii. Se uită un moment la panou, apoi se întoarse încet, plecă şi se întoarse la camionetă. Se aplecă peste portieră.

— Întreprinderea de pompe funebre a lui Meehan unde este ?

— În Paul's Square, spuse Varley. La zece minute de aici, lîngă primărie.

— Am cîteva treburi de rezolvat. Spune-i lui Meehan că-l voi vedea acolo la orele două.

— Pentru Dumnezeu, domnule Fallon, protestă nervos Valery. Nu puteţi să faceţi asta !

Dar Fallon traversa deja strada ca să intre în biserică. Varley gemu.

— Ticălos nenorocit ! mormăi el demarînd.

Fallon nu intră în biserică ci ocoli pe o străduţă, de-a lungul unui perete înalt cenuşiu. În spatele lui era un cimitir vechi, monumente funerare simple şi o casă într-un colţ, probabil prezbiteriul. Era, aproape, în aceeaşi stare ca şi biserica.

Era un loc sumbru, cenuşiu, cu copaci desfrunziţi, negri de un secol de funingine pe care ploaia însăşi era incapabilă să-i spele, şi el fu apucat de o melancolie ciudată. Iată unde se termina totul, dacă e să privim din acest punct de vedere. Cuvinte grave pe pietre vechi. Portalul se închise în spatele lui şi el se întoarse vioi.

O femeie tînără cobora din prezbiteriu pe alee, cu un trenci vechi pe umeri. Ea avea un baston negru într-o mînă şi un teanc de partituri muzicale în cealaltă.

Fallon îi dădu în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani ; avea părul negru semi-lung şi o figură serioasă. Una din acele figuri fără frumuseţe dar impresionante, care-ţi atrag atenţia.

Se pregăti să-i explice prezenţa lui, dar ea îl privi ca şi cum el nu exista, şi cînd ea trecu, el observă mişcarea băţului lîngă marginea unui mormînt...

Ea se opri și se întoarse cu o înfățișare nesigură.

— E cineva aici ? întrebă ea cu o voce calmă, plăcută.

Fallon rămase perfect nemișcat. Întîrzie un moment, apoi ea se întoarse și continuă să meargă pe alee. Cînd ajunse în fața unei uși, pe o latură a bisericii, scoase o cheie micuță, yale, descuie și intră.

Fallon ieși prin portal, ca să facă un ocol pînă la intrarea principală. Cînd împinse ușa, descoperi un miros familiar și surîse ironic.

— Tămîie, lumînări și agheasmă, murmură el înmuindu-și vîrful degetelor în agheasmatar, cu un fel de reflex.

Bisericii nu-i lipsea un oarecare farmec și era evident că într-un trecut îndepărtat, cineva cheltuise mulți bani pentru aceasta. Existau acolo vitralii din secolul trecut și, peste tot, copii după sculpturile medievale. Ornamente, capete de morți... o imaginație excesivă.

Schelele se ridicau ca o pînză de păianjen ca să susțină bolta naosului, lîngă altar, și era foarte întuneric, fără lampa de lîngă tabernacol și lumînările tremurătoare din fața statuii Fecioarei Maria.

Tînăra era așezată lîngă orgă, în spatele stranei. Începu să cînte în surdină. Nimic decît cîteva acorduri ezitante, la început, apoi, în timp ce Fallon pătrundea pe traveea centrală, ea începu „Preludiul și Fuga în re major“ de Bach.

Ea avea talent. El așteptă la capătul scărilor ca să asculte, apoi urcă. Ea se opri imediat și se întoarse.

— E cineva ?

— Îmi pare rău că vă deranjez, îi spuse el. Vă ascultam cu plăcere.

Micul surîs nehotărît reapăru. Păru că așteaptă, așa că el continuă.

— Dacă pot să-mi permit o sugestie ?

— Cîntați la orgă ?

— Am cîntat. Ascultați acest registru al trompetei este un instrument de suflat. Desigur o mare parte de timp dar într-o atmosferă umedă ca aceasta... Este așa de tare dezacordat că face ca totul să fie fals. În locul dumneavoastră, l-aș lăsa deoparte.

— Ah, mulţumesc ! voi încerca.

Se întoarse spre claviatură şi Fallon coborî ca să meargă să se aşeze în fundul bisericii, în ungherul cel mai ascuns.

Ea cîntă în întregime „Preludiul şi fuga“ şi Fallon asculta, cu ochii închişi, cu braţele încrucişate. Primul lui raţionament fusese bun. Ea avea într-adevăr talent şi merita osteneala de a fi ascultată.

Cînd ea termină, după o jumătate de oră aproximativ, îşi strînse lucrurile şi coborî. La capătul scărilor aşteptă, simţind poate că el era tot acolo, dar el nu se mişcă şi atunci ea intră în sacristie...

Şi, în întunericul din fundul bisericii, Fallon stătea pe scaun şi aştepta.

Capitolul III

MILLER

Părintele Da Costa își terminase a doua ceașcă cu ceai în biroul gardianului șef al cimitirului cînd cineva bătu la ușă și un tînăr agent de poliție intră.

— Scuzați-mă că vă deranjez din nou, părinte, dar domnul Miller ar vrea să vă spună ceva.

Părintele Da Costa se ridică.

— Domnul Miller ?

— Inspectorul principal Miller, părinte. E șeful brigăzii criminale.

Ploua încă cu găleata cînd ei ieșiră. Curtea era plină de mașini ale poliției și, în timp ce mergeau pe aleea dreaptă, părea că sînt polițiști peste tot, un du-te vino printre rododendroni.

Cadavrul era exact acolo unde îl lăsase dar acoperit în parte de o prelată. Un om în pardesiu se aplecă deasupra lui și efectuă o cercetare preliminară. Vorbea încet într-un dictafon mic portabil și o trusă medicală era deschisă, pe pămînt, lîngă el.

Acolo mai erau mulți polițiști, în uniformă și în civil. Mulți făceau măsurători, alții făceau cercetări în zonă.

Tînărul inspector care-i luă declarația se numea Fitzgerald. Stătea departe, conversînd cu un bărbat solid și înalt cu înfățișare de profesor, în impermeabil strîns cu o curea. Cînd îl zări pe Da Costa, înaintă imediat.

— Ah, iată-vă părinte. Iată-l pe inspectorul principal Miller.

Miller întinse mîna. Avea o față slabă și ochii castanii cu o înfățișare calmă. Părea foarte obosit.

— Urîtă afacere, părinte, spuse el.

— Fără discuţie.

— După cum vedeţi, noi respectăm procedura obişnuită şi Dr. Lawlor, care iată, pregăteşte un raport preliminar. Va face autopsia în această după-amiază. Pe de altă parte, este evident că dumneavoastră sînteţi cheia întregii afaceri. Apoi vă voi pune alte cîteva întrebări.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră, fireşte, dar pot să vă asigur că inspectorul Fitzgerald a făcut totul mai mult decît conştiincios. Cred că n-a omis nimic.

Fitzgerald luă o înfăţişare modestă care i se potrivea şi Miller surîse.

— Părinte, iată curînd se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de cînd sînt poliţist şi dacă am învăţat un lucru e că întotdeauna există un mic detaliu şi că acest mic detaliu face ca ancheta să reuşească.

Dr. Lawlor se ridică.

— Am terminat aici, Nick, anunţă el. Puteţi să-l luaţi. Dacă am înţeles bine Fitzgerald, spuse el adresîndu-se şi preotului, aţi spus că avea genunchiul drept pe pămînt la capătul mormîntului... Aproape aici ?

— Exact.

Lawlor se întoarse către Miller.

— Asta corespunde : trebuie să fi ridicat ochii la momentul decisiv şi capul îi era fireşte întors spre dreapta. Gaura de intrare este în jur de doi centimetri şi jumătate deasupra colţului exterior al ochiului stîng.

— Altceva, nimic interesant ? întrebă Miller.

— Nu prea. Rana de intrare este un pic mai mult de o jumătate de centimetru în diametru. A sîngerat foarte puţin. Nici o urmă de pulbere. Nici de arsuri. Rană de ieşire : cinci centimetri în diametru. De trei ori exploziv cu fragmentarea cutiei craniene şi sfîşierea lobului occipital drept al craniului. Rana e situată la cinci centimetri în dreapta exteriorului protuberanţei occipitale.

— Muţumesc, doctore Kildare, rîse Miller.

Dr. Lawlor se întoarse către Da Costa şi surîse :

— Vedeţi, părinte, medicina are şi ea jargonul ei, ca şi biserica. Toate astea ca să spună că a primit un glonţ în plin cap de la o distanţă mică, dar nu prea mică. Ea nu trebuie să fi fost îndepărtată, cel puţin asta rămîne, încheie el strîngîndu-şi trusa.

— Mulţumesc că mi-aţi amintit, spuse ironic Miller în timp ce se îndepărta.

Fitzgerald fusese la uşa monumentului şi reveni clătinînd din cap.

— Facem mulaje din ipsos după aceste urme de paşi dar ne pierdem vremea. El purta cizme de cauciuc peste pantofii lui. Altceva, am examinat în amănunţime toate împrejurimile şi nu e nici cea mai mică urmă de dubii.

Miller îşi increţi sprîncenele şi-l întrebă pe Da Costa :

— Sînteţi sigur că folosea un amortizor ?

— Absolut.

— Păreţi foarte categoric.

— Cînd eram tînăr, am fost locotenent în Serviciul special al forţelor aeriene, inspectore, răspunse calm preotul. Insulele din Marea Egee, Iugoslavia, locuri din astea. Am fost nevoit să folosesc eu însumi un pistol cu amortizor, de mai multe ori.

Miller şi Fitzgerald schimbară o privire surprinsă şi brusc părintele Da Costa înţelese totul dintr-o sclipire.

— Dar, desigur ! Este imposibil să foloseşti un amortizor cu un revolver. Trebuie ca acesta să fie un pistol automat, ceea ce înseamnă că dulia trebuie să fi fost expulzată, exclamă el apropiindu-se de uşă. Să vedem un pic, pistolul era în mîna lui dreaptă, deci dulia ar trebui să fie de această parte.

— Exact, dar n-am găsit nimic, spuse Miller.

Da Costa îşi aminti atunci :

— S-a aplecat şi a adunat ceva, imediat înainte de a pleca.

Miller îl privi pe Fitzgerald care păru amărît.

— Asta nu era în raportul dumneavoastră.

— E greşeala mea, inspectore, interveni Da Costa. Nu i-am spus. Nici nu m-am gîndit la acest amănunt.

— Ei bine, ce spuneam, părinte, există întotdeauna un mic detaliu. Ştiu deja un lucru. Acest bărbat nu e un ucigaş obişnuit. E un profesionist, pînă-n vîrful unghiilor, şi asta e excelent.

— Nu înţeleg.

Miller scoase din buzunarul lui o pungă veche din piele plină cu tutun şi o pipă pe care o umplu conştiincios.

— Da, pentru că bărbații de acest soi sînt rari, părinte, e foarte simplu. Vă voi explica. Acum șase luni, cineva a furat aproape două sute cincizeci de mii de lire dintr-o bancă locală. I-a trebuit tot week-endul ca să intre în bancă. A fost o muncă superbă, prea frumoasă, pentru că noi știam imediat că nu existau mai mult de cinci, șase bărbați în țară capabili să reușească o lovitură așa de frumoasă, și trei dintre ei erau în închisoare. Restul nu era decît o chestiune de matematică pură.

— Văd...

— Să-l luăm acum pe prietenul nostru necunoscut. Știu deja multe lucruri despre el. E un bărbat îmbrăcat excepțional — această travestire în preot e o sclipire de geniu. Majoritatea oamenilor au idei preconcepute. Dacă-i întreb dacă au văzut pe cineva, ei spun că nu. Dacă insist, își amintesc că au văzut trecînd un factor poștal, sau, în cazul de față, un preot. Dacă le cer un semnalment, ne ciocnim de un perte pentru că tot ceea ce ei știu e că semăna cu un preot, nu contează care.

— I-am văzut fața foarte clar.

— Sper că veți fi la fel de sigur pe dumneavoastră cînd îi veți vedea poza, îmbrăcat diferit, mormăi Miller. Ah da, știa ce face. Cizme de cauciuc ca să-și ascundă urmele pașilor, probabil prea mari. Și e un trăgător de elită. Majoritatea oamenilor sînt incapabili să împuște o vacă într-un culoar cu o armă în mînă, de la trei sau patru metri. Lui nu i-a trebuit decît un glonț și asta, credeți-mă, nu e un fleac.

— Și cu sînge rece considerabil, adăugă părintele Da Costa. Nu a uitat să culeagă dulia, în ciuda apariției mele neașteptate.

— Ar trebui să mergem la secție, părinte, spuse Miller, apoi adresîndu-i-se lui Fitzgerald : continuați aici. Îl voi lua pe părintele Da Costa în oraș.

Părintele se uită la ceas. Era douăsprezece și un sfert.

— Nu pot, inspectore. Spovedaniile încep la ora unu. Și nepoata mă așteaptă ca să iau prînzul. Se va nelinişti.

Miller nu se supără pentru nepotrivire.

— Cînd veți fi liber ?

— Oficial, la ora unu și jumătate, dar totul depinde, bineînțeles...

— De numărul clienţilor ?

— Exact.

— Foarte bine, părinte. Voi trece să vă iau la orele două. Vă convine ?

— Da, cred.

— Vă conduc la maşina dumneavoastră.

Ploaia se mai liniştise un pic. Merseră pe alee, printre rododendroni. Miller căscă de mai multe ori şi-şi frecă ochii.

— Păreţi obosit, spuse părintele Da Costa.

— Nu prea am dormit noaptea trecută. Un vînzător de maşini din unul din aceste loturi noi i-a tăiat gîtul soţiei cu un cuţit de pîine şi apoi a chemat poliţia. O afacere simplă, fără probleme, dar a trebuit totuşi să mă duc acolo. Omorul e important. Mă culcasem din nou la orele nouă, iar apoi mi-au telefonat în legătură cu acest mic incident.

— Trebuie să aveţi o viaţă ciudată. Soţia dumneavoastră ce crede ?

— Nimic. A murit anul trecut.

— Îmi pare rău.

— Mie nu. Avea un cancer la intestin, răspunse calm Miller încruntîndu-şi puţin sprîncenele. Ştiu că dumneavoastră nu luaţi în considerare lucrurile de acest fel, în biserică.

Preotul nu răspunse nimic la aceasta căci, cu o grabă extraordinară, înţelese că în locul lui Miller ar fi avut probabil aceeaşi reacţie.

Sosiră la maşina lui, o furgonetă veche, Mini, parcată în faţa capelei. Miller îi deschise portiera. Aşezat la volan, Da Costa întrebă :

— Credeţi că-l veţi prinde, inspectore ? Sînteţi încrezător ?

— Îl voi găsi cu siguranţă, părinte. Trebuie, dacă vreau să-l găsesc pe acela pe care ţin, într-adevăr, să-l găsesc, cel care trage sforile, cel care a ordonat acest asasinat.

— Înţeleg. Şi ştiţi deja cine e ?

— Aş paria pe retragerea mea mai presus.

Părintele Da Costa întoarse cheia de contact şi motorul se puse zgomotos în funcţiune.

— Un lucru mă neliniştește, totuşi, spuse el.

— Ce anume ?

— Acest bărbat pe care-l căutați, ucigaşul. Dacă e un profesionist, cum spuneți, de ce nu m-a ucis atunci cînd a avut ocazia ?

— Exact, spuse Miller. E exact ceea ce mă frămîntă și pe mine. Pe curînd, părinte.

Se retrase cînd părintele demară şi Fitzgerald apăru în colțul capelei.

— Ce om ! exclamă el.

— Da... Găsiți-mi tot ce puteți în legătură cu el, şi am în vedere tot. Aştept un rezultat înainte de ora două fără un sfert, declară el tînărului polițist uluit. Asta ar trebui să vă fie destul de uşor. Sînteți catolic practicant, nu-i aşa, sau nu e decît o aparență a IRA ?

— Niciodată ! se revoltă Fritzgerald.

— Cu atît mai bine. Începeți cu gardianul şef al cimitirului, şi apoi catedrala. Ar trebui să putem să vă ajutăm, acolo. Vom mai vorbi.

Îşi aprinse pipa şi Fitzgerald exclamă cu o voce deznădăjduită :

— Dar de ce, şefule ? De ce ?

— Pentru că e un alt lucru pe care l-am învățat în douăzeci şi cinci de ani de viață de polițist, acela de a nu crede niciodată nimic cu uşurință, fără să controlezi.

Miller se întoarse la maşina lui, urcă în ea, făcu un semn din cap şoferului şi se înfundă în scaun. Înainte ca ei să sosească în strada principală, el adormise deja.

Capitolul IV

SPOVEDANIA (CONFESIONALUL)

Anna Da Costa cînta la pian în salonul vechiului prezbiteriu cînd preotul intră. Se întoarse pe scaun şi se ridică imediat.

— Unchiule Michael ! Aţi întîrziat. Ce s-a întîmplat ?

O îmbrăţişă şi o conduse către un fotoliu aproape de fereastră.

— Tu vei afla destul de repede aşa că mai bine să-ţi spun imediat. Un bărbat a fost omorît în această dimineaţă, în cimitir.

Ea îşi ridică spre el ochii uimiţi, frumoşii ei ochi negri şi nefolositori către un punct nedefinit, cu figura exprimînd stupoare.

— Omorît ? Nu înţeleg.

Se aşeză lîngă ea şi-i luă mîinile.

— L-am văzut, Anna. Sînt singurul martor.

Se ridică şi începu să meargă în lungul şi-n latul camerei.

— Mergeam prin partea veche a cimitirului. Îţi aminteşti, te-am condus acolo luna trecută.

Descrise în cele mai mici detalii ceea ce se întîmplase, atît pentru el cît şi pentru ea, pentru că dintr-o dată asta îi părea indispensabil.

— Şi nu m-a ucis, Anna ! Asta e cel mai ciudat ! Nu reuşesc să înţeleg. Asta nu are nici un rost.

Ea fu străbătută de un fior.

— Ah, unchiule Michael, e un miracol că sînteţi teafăr.

Ea îi întinse mîinile şi i le luă, simţind un val de tandreţe. Îşi spuse, ca de atîtea ori, că ea era singura fiinţă din lume care-l iubea într-adevăr, ceea ce era un mare

păcat, căci dragostea unui preot trebuia, în definitiv, dăruită în egală măsură tuturor. Însă ea era singurul copil al fratelui lui mort, orfană de la vîrsta de cincisprezece ani.

Pendula bătu ora unu și el mîngîie capul nepoatei lui.

— Trebuie să plec. Sînt deja în întîrziere.

— Am făcut sendwichuri. Sînt în bucătărie.

— Le voi mînca cînd mă voi întoarce. Nu voi avea timp deloc. Un inspector principal pe nume Miller trebuie să vină să mă caute la orele două. Vrea să-mi arate niște poze, ca să vadă dacă-l voi recunoaște pe omul pe care l-am văzut. Dacă sosește înainte, oferă-i niște ceai sau altceva.

Ușa se închise. Totul deveni dintr-o dată foarte liniștit. Ea rămase unde era, total tulburată de aceste evenimente, incapabilă să înțeleagă ceea ce el îi destăinui. Era o tînără deșteaptă. Nu știa aproape nimic despre viață. Copilăria i se desfășurase în școli speciale pentru cei orbi. După moartea părinților, la conservatorul de muzică. Apoi unchiul ei Michael se întoarse și pentru prima oară de mai mulți ani, ea avea din nou pe cineva pe care să-l iubească. Și care o iubea.

Dar, ca întotdeauna, ea găsea alinare în muzică, așa că se întoarse la pian și căută cu o mînă agilă printre partiturile ei, în scrierea pentru orbi, preludiul lui Chopin pe care-l studia. Nu era acolo. Se miră, se enervă înainte să-și amintească că se dusese să cînte la orga din biserică, își aminti de necunoscutul care-i vorbise. Se gîndi că lăsase preludiul acolo cu muzica ei de la orgă.

În antreu, găsi un impermeabil și un băț și ieși din casă.

Ploaia reîncepuse cînd părintele Da Costa traversă curtea în mare grabă și deschise ușița ce da direct în sacristie. Își puse haina pentru slujbă, își aruncă etola violetă pe umăr și merse să asculte spovedaniile.

Era în întîrziere dar asta nu avea prea mare importanță. Pocăiții nu erau numeroși la această oră, în general cîțiva funcționari de birou din cartier care găseau plăcută vechea biserică. I se întîmplă să aștepte timp de jumătate de oră obligatoriu, fără ca să vină cineva.

Era frig în biserică şi simţea umezeală, ceea ce nu era cu nimic surprinzător pentru că nu existau mijloace de încălzire. O tînără femeie era pe cale să aprindă o lumînare în faţa Sfintei Fecioare Maria şi, trecînd, el remarcă cel puţin alte două persoane ce aşteptau lîngă confesional.

Intră acolo, şopti o rugăciune scurtă şi se instală. Rugăciunea nu-l linişti de loc căci avea încă sufletul într-o confuzie deplină, obsedat de ceea ce văzuse în cimitir.

Uşa se închise de cealaltă parte a grilajului şi o femeie începu să vorbească. După voce era de vîrstă medie. Se forţă să revină la realitate şi să asculte ceea ce ea avea să-i spună. Era ceva neînsemnat. Cîteva păcate prin omitere, mai ales, o incorectitudine privind nota de plată de la băcan. Cîteva minciuni pioase.

Următoarea era o tînără, probabil cea care pusese lumînarea la Fecioara Maria. Începu să vorbească ezitînd puţin. Banalităţi. Despre mînie, despre gînduri imorale, despre minciuni. Şi că nu mai mersese la slujbă de trei luni.

— Asta e tot ? o întrebă el în liniştea ce se aşternu.

Nu era tot, bineînţeles, şi restul năvăli. O legătură cu un patron, un bărbat însurat.

— De cît timp ? întrebă Da Costa.

— De trei luni, părinte.

Mai precis din perioada în care lipsesc de la slujbe.

— Acest bărbat a avut raporturi trupeşti cu dumneavoastră ?

— Da, părinte.

— De cîte ori ?

— De două sau trei ori pe săptămînă. La birou. Cînd toată lumea plecase.

Avea o voce sigură, acum calmă. Evident, simpla mărturisire are în general acest efect, dar acum, era diferit.

— Are copii ?

— Trei, părinte... Ce pot să fac ?

— Răspunsul e evident. Trebuie să o termini cu el. Părăsiţi acel loc, găsiţi-vă o altă slujbă. Goniţi-l din gîndurile voastre.

— Nu pot !

— De ce ? întrebă el, şi adăugă cu o brutalitate voită : Pentru că vă face plăcere ?

— Da, părinte, mărturisi ea cu simplitate.

— Şi dumneavoastră nu vreţi să se termine ?
Ea se clătină puţin, foarte puţin, dar acum era spaimă în vocea ei.
— Nu pot !
— Atunci de ce aţi venit aici ?
— Iată, sînt trei luni de cînd n-am mai fost la slujbă, părinte.
El înţelese atunci totul. Era de o simplitate surprinzătoare, jalnic de umană.
— Văd, spuse el. Nu puteţi nici să vă lipsiţi de Dumnezeu.
Începu să plîngă încet.
— E o pierdere de timp, părinte, pentru că nu pot să spun că nu voi mai fi cu el cînd ştiu bine că corpul meu mă va trăda de fiecare dată cînd îl voi vedea. Dumnezeu o ştie. Dacă aş spune contrariul, l-aş minţi, la fel de mult ca şi pe dumneavoastră, şi nu pot să fac acest lucru.
Cîte persoane erau aşa de aproape de Dumnezeu ? Părintele Da Costa era uimit de declaraţia ei. Respiră profund, ca să-şi oprească această bulă de aer din gît ce ameninţa să-l sufoce. Spuse cu o voce clară, cu siguranţă :
— Domnul nostru Iisus Hristos să vă ierte şi eu prin împuternicirea lui, vă iert de orice legătură de excomunicare şi de interdicţie, după dimensiunea puterilor mele şi a nevoilor dumneavoastră. Aşadar, vă iert păcatele, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh. Amin !
Urmă o tăcere, apoi ea spuse :
— Dar nu pot să promit că nu-l voi revedea !
— Nu v-o cer. Dacă socotiţi că-mi datoraţi ceva, găsiţi-vă un alt loc de muncă, e tot ce vă cer. Restul i-l lăsăm lui Dumnezeu.
Liniştea dură mai mult timp de această dată şi el aşteptă, exasperant de neliniştit să audă răspunsul cuvenit ; o uşurare inexplicabilă îl năpădi cînd ea spuse :
— Foarte bine, părinte, v-o promit.
— Perfect. Slujba de seară este la orele şase. N-am avut niciodată mai mult de cincisprezece, douăzeci de persoane. Sînteţi binevenită.
Uşiţa se închise cînd ea plecă şi el rămase acolo, brusc golit. Cu puţin noroc, spusese ce a trebuit, s-a comportat adevărat. Doar timpul o va arăta.

Era bine să se simtă din nou util. Uşa se deschise, o mişcare se auzi de cealaltă parte a grilajului.

— Binecuvîntează-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

Era o voce necunoscută. Joasă. Irlandeză. Fără nici o îndoială era un bărbat cultivat.

— Domnul nostru Iisus Hristos să vă binecuvînteze şi să vă ajute să vă mărturisiţi păcatele.

Sesiză o ezitare, apoi :

— Părinte, există împrejurări în care ceea ce vă spun acum ar putea fi transmis la alţii ?

Da Costa se îndreptă.

— Absolut nici una. Secretul spovedaniei este inviolabil.

— Bine. Atunci, aş face mai bine să termin. Am împuşcat un om în dimineaţa asta.

Preotul fu sufocat.

— Aţi împuşcat un om ? gîfîi el. L-aţi omorît, vreţi să spuneţi ?

— Exact.

Cu o presimţire bruscă şi îngrozitoare, părintele Da Costa se aplecă încercînd să vadă peste grilaj. De cealaltă parte, o ţigară ardea şi, pentru a doua oară în zi, văzu figura lui Martin Fallon.

Biserica era tăcută cînd Anna Da Costa ieşi din sacristie şi traversă strana. Partiturile în scrierea pentru orbi erau la locul lor unde ea le lăsase. Le găsi fără greutate pe cele pe care le căuta. Puse restul la locul lui pe pupitru şi rămase cîteva secunde pe scaun, amintindu-şi de necunoscutul cu voce plăcută irlandeză.

Nu se înşelase privind registrul trompetei. Întinse mîna şi atinse uşor cordonul. Un lucru mic, ce făcea ca totul să sune fals. Cît era de curios. Îşi luă băţul cu care se ghida şi se ridică în momentul în care, sub ea în naos, o poartă se închise, vocea unchiului ei se răsti cu mînie. Ea încremeni, perfect imobilă, ascunsă după perdelele verzi de lîngă orgă.

Părintele Da Costa se năpusti afară din confesional, deschizînd uşa din zbor. Niciodată ea nu-l auzise vorbind cu aşa o furie.

— Ieşiţi ! Ieşiţi de acolo blestemat să fiţi, şi priviţi-mă în faţă dacă îndrăzniţi !

Anna auzi deschiderea celeilalte porţi a confesionalului, apoi un pas uşor şi vocea blîndă ce spunea :

— Iată-ne din nou, părinte.

Fallon aşteptă, cu mîinile în buzunarele trenciului bleumarin. Preotul se apropie de el şi-l întrebă cu o voce joasă, aspră :

— Sînteţi catolic ?

— Atît cît pot să fiu, părinte.

Era o uşurinţă ironică în tonul lui Fallon.

— Atunci trebuie să ştiţi că mi-e imposibil să vă acord iertare în aceste condiţii. Aţi omorît un om, cu sînge rece, în dimineaţa asta. V-am văzut. O ştiţi... Ce vreţi de la mine ?

— Am obţinut deja, părinte. Cum aţi spus-o, secretul spovedaniei este inviolabil. Ceea ce v-am spus deci trebuie să rămînă secret.

Preotul răspunse cu o voce atît de dureroasă că Anna suferi ca de o lovitură de pumnal în inimă :

— V-aţi servit de mine ! În cel mai rău fel ! Aţi profitat de această biserică !

— Aş fi putut să vă reduc la tăcere plasîndu-vă un glonţ între ochi. L-aţi fi preferat ?

— Din anumite puncte de vedere, da, cred, răspunse preotul Da Costa, care se stăpînise. Care e numele dumneavoastră ?

— Fallon. Martin Fallon.

— E numele dumneavoastră adevărat ?

— Pentru mine, numele sînt ca un calendar. Se schimbă mereu. Nu sînt căutat sub numele de Fallon, să spunem.

— Văd. O alegere interesantă. Am cunoscut un preot cu numele acesta. Ştiţi ce înseamnă în irlandeză ?

— Bineînţeles. Un străin, din exteriorul taberei.

— Şi consideraţi că se potriveşte ?

— Nu vă înţeleg.

— Vreau să spun, vă consideraţi astfel ? Ca un dezirado (Felhar) imaginar, în afara mulţimii ?

Fallon nu manifestă nici cea mai mică emoţie.

— Voi pleca acum. Nu mă veţi revedea.

Se întoarse, însă preotul Da Costa îl trase de braţ.

— Bărbatul care v-a plătit ca să faceţi ceea ce aţi făcut dimineaţă, Fallon ? Ştie de mine ?

Fallon îl examină un moment prelung, încruntîndu-şi lejer sprîncenele, apoi surîse.

— Nu aveţi să vă temeţi de nimic. M-am îngrijit eu de aceasta.

— Pentru un om aşa de primejdios, sînteţi într-adevăr foarte absurd, îi declară preotul.

Uşa bisericii se deschise izbindu-se de vînt. O femeie în vîrstă cu un batic pe cap intră. Îşi înmuie degetele în agheasmă, făcu o plecăciune şi urcă prin travee. Părintele Da Costa îl strînse ferm pe Fallon de braţ.

— Nu putem vorbi aici. Veniţi cu mine.

Pe o parte a naosului, era o colivie — un ascensor electric folosit de muncitori ca să ajungă în turn. Îl împinse pe Fallon acolo şi apăsă pe buton. Liftul se ridică de-a lungul schelelor şi trecu printr-o gaură în boltă. Se opri în sfîrşit cu o zdruncinătură şi Da Costa deschise grilajul ca să pătrundă pe un drum circular susţinut de schelele ce înconjurau clopotniţa, ca puntea unui vapor.

— Ce s-a întîmplat aici ? întrebă Fallon.

— Ne aflăm în curtea de argint, răspunse preotul şi îl conduse de-a lungul acestei punţi prin ploaie.

Nici unul, nici celălalt nu auziră zbîrnîitul ascensorului care cobora în biserică. Cînd ajunse jos, Anna Da Costa intră în el, închise grilajul şi căută pe pipăite butonul.

Priveliştea oraşului era minunată, din înaltul punţii, în ciuda perdelii cenuşii a ploii care estompa detaliile. Fallon privi în toate părţile cu o plăcere evidentă. Se schimbase, într-un fel delicat, nelămurit, şi zîmbea lejer.

— Iată ce-mi place. «Pămîntul nu are nimic mai frumos de arătat». Nu aşa a spus preotul ?

— Doamne ! Vă aduc aici ca să vorbim serios şi dumneavoastră mi-l citaţi pe Wordsworth ! Nimic nu vă impresionează deci ?

— Credinţa mea, nu văd ce altceva, răspunse Fallon luînd un pachet de ţigări. Fumaţi ?

Părintele Da Costa ezită, apoi luă una cu mînie.

— Da şi duceţi-vă naibii !

— Asta e, părinte, profitaţi atît cît puteţi, spuse Fallon şi scoase un chibrit ca să i-o aprindă. La urma urmelor, toţi ne vom duce dracului în acelaşi fel.

— Chiar credeţi ?

— După ce am văzut în viaţă, mi se pare o concluzie rezonabilă.

Fallon se rezemă de balustradă, fumîndu-şi ţigara, şi Da Costa îl observă un moment, simţindu-se, curios, fără apărare. Avea o inteligenţă evidentă, cultură, o forţă de caracter, calităţi incontestabile, şi totuşi i se părea imposibil să-l impresioneze pe acest bărbat.

— Nu sînteţi practicant, nu-i aşa ? spuse el în sfîrşit.

Fallon clătină din cap.

— Nu de mult timp.

— Aş putea să întreb de ce ?

— Nu, răspunse calm Fallon.

Da Costa mai făcu un efort.

— Spovedania, Fallon, este un sacrament. Un sacrament de reconciliere.

Se simţi brusc ca un prost, pentru că încerca să vorbească primejdios ca în timpul uneia din orele de confirmare de la şcoala catolică locală, dar el stărui totuşi.

— Cînd mergem la spovedanie, mergem la întîlnirea cu Iisus, care ne primeşte, şi pentru că sîntem din El, pentru că regretăm, Dumnezeu Tatăl ne iartă.

— Nu cer iertare. La nimeni.

— Nici un om nu poate să se supună osîndei veşnice ! spuse sever Da Costa. Nu are acest drept.

— În caz că nu-l ştiţi, bărbatul pe care l-am ucis se numea Kranko şi acesta era un individ josnic. Proxenet, degradat, traficant de droguri. Toate crimele, el le-a comis. Şi vreţi să spun că regret ? Că-l plîng ?

— Era treaba poliţiei !

— Poliţia ! exclamă Fallon cu un rîs dur. Oamenii ca el sînt deasupra legii. De mulţi ani, era în siguranţă în spatele unui zid triplu de apărare, de bani, de corupţie şi de avocaţi. În numele legii, spun că am făcut un serviciu societăţii.

— Pentru treizeci de bani de argint ?

— Da, chiar mai mult, părinte. Mai mult. Nu vă neliniştiţi, voi pune ceva şi în cutia săracilor, la ieşire. Am

mijloace. (Își aruncă țigara în gol, cu un bobîrnac). Voi pleca, acum.

Se întoarse și părintele Da Costa îl apucă de mînecă și-l făcu să se întoarcă spre el.

— Faceți o greșeală, Fallon. Cred că veți descoperi că Dumnezeu nu vă va lăsa să acționați după placul dumneavoastră.

— Nu fiți naiv, părinte, răspunse cu nepăsare Fallon.

— De altfel s-a amestecat deja. Credeți că m-am aflat din întîmplare în acea parte a cimitirului, în acel moment ? Oh nu, Fallon. Ați nimicit o viață dar Dumnezeu v-a făcut responsabil de o altă. De a mea.

Fallon devenise foarte palid. Se retrase, se întoarse și merse fără să spună nici un cuvînt către ascensor. Cînd sosi la înălțimea unui arc butant, un sunet încet îl făcu să-și întoarcă capul la stînga și o văzu pe Anna Da Costa, care se ascundea în spatele lui.

O trase afară, cu blîndețe însă ea scoase totuși un mic strigăt de spaimă.

— Totul e bine, murmură Fallon. Vă promit.

Părintele Da Costa se năpusti și i-o smulse.

— Lăsați-o în pace !

În timp ce o strîngea în brațe, Anna începu să plîngă încet. Fallon îi observă, cu un aer îngrijorat.

— Poate că a auzit prea mult.

Preotul o îndepărtă puțin pe Anna de el și o privi.

— E-adevărat ?

Își lăsă capul în jos și răspunse cu un gîfîit :

— Eram în biserică.

Apoi întinse mîinile, ca să se apropie prin pipăite de Fallon.

— Ce fel de om sînteți ?

Îi găsi fața, cu o mînă, și el nu se mișcă de loc, ca și cum fusese preschimbat în piatră. Ea avu o mișcare de îndepărtare, și unchiul ei îi trecu un braț protector în jur.

— Lasă-ne, îi șopti ea lui Fallon. Nu voi spune nimic din ce am auzit, la nimeni, v-o promit, dar plecați și nu mai reveniți. Vă rog !

Exista pasiune în vocea-i rugătoare. Părintele Da Costa o strînse la piept și Fallon întrebă :

— Vorbeşte sincer ?

— Ea a spus-o, nu-i aşa, răspunse preotul. Luăm asupra noastră păcatul dumneavoastră. Acum, dispăreţi de aici.

Fallon nu arătă nici o emoţie. Se întoarse către lift. Cînd deschise grilajul, Da Costa îi strigă :

— Sîntem doi acum, Fallon. Două vieţi de care sînteţi responsabil. Aveţi putere pentru aceasta ?

Fallon întîrzie un timp mai lung, cu o mînă pe grilajul deschis, înainte de a răspunde cu o voce joasă :

— Totul va fi bine. V-am dat cuvîntul meu de onoare. Jur pe viaţa mea, dacă vreţi.

Intră în ascensor şi închise grilajul. Cu un hurducăit uşor de motor electric, cu un ecou surd liftul ajunse jos. Anna îşi ridică capul.

— A plecat ?

— Da. Totul e bine, acum.

— Fusese deja în biserică. Mi-a explicat ce nu mergea la orgă. Nu credeţi că e destul de ciudat ?

— Orga ?

O privi cu un aer buimăcit, apoi oftă şi clătină din cap.

— Vino, acum. Te voi duce înapoi acasă. Vei înşela moartea.

Cînd apăsară pe buton auziră urcarea liftului. Anna întrebă cu voce joasă :

— Ce ne facem, unchiule Michael ?

— În legătură cu Martin Fallon ? Pentru moment nimic. Ce mi-a spus în biserică a depăşit spovedania din cauza mîniei mele şi a nerăbdării mele, ca şi ceea ce ai auzit face parte tot din mărturisire. Nu pot să văd asta altfel. Îmi pare rău, Anna. Ştiu că pentru tine asta e o povară de nesuportat, dar eu te rog să-mi dai cuvîntul tău că nu vei vorbi despre acest lucru cu nimeni.

— Dar am vorbit deja. Cu el.

Un lucru ciudat spus şi el fu profund încurcat.

Singur în biroul lui, părintele Da Costa făcu un lucru pe care-l realiza rar, aşa devreme, ziua. Se servi cu un pahar de whisky. Îl bău lent, în picioare în faţa şemineului, contemplînd flăcările micului foc din cărbune.

„Atunci ce ne vom face acum, Michael ?“ se întrebă el cu o voce joasă. Era un obicei vechi acest gen de conversaţie cu el însuşi. O urmă din cei trei ani de celulă, în taină, într-o închisoare chineză din Coreea de Nord. Îi era folositor în orice împrejurare în care avea nevoie să fie cît mai obiectiv posibil cu privire la o problemă personală. Dar, într-un sens, nu era problema lui, ci aceea a lui Fallon, îşi spuse el dintr-o dată într-un moment de revelaţie. Propria lui situaţie era aceea că avea mîinile legate. Nu putea, ca să spunem aşa, să facă sau să spună nimic. Era jocul lui Fallon.

Bătu la uşă şi Anna intră.

— Inspectorul principal Miller, unchiule Michael.

Miller se prezentă, cu pălăria în mînă.

— Ah, iată-vă, inspectore, spuse preotul. Aţi făcut cunoştinţă cu nepoata mea ?

Făcu prezentările. Anna era de un calm remarcabil. Nu dădea dovadă de nici o nervozitate, ceea ce îl surprinse.

— Ei bine, vă las, spuse ea şi ezită, în faţa uşii întredeschise. Vreţi să ieşiţi, unchiule ?

— Nu imediat.

Miller îşi încruntă sprîncenele.

— Nu înţeleg, părinte. Credeam...

— Un moment, inspectore, vă rog, spuse Da Costa şi aruncă o privire Annei, care ieşi închizînd uşa. Ce spuneaţi ?

— Am convenit că veţi merge la sediu ca să examinaţi pozele, răspunse poliţistul.

— Ştiu, inspectore. Dar nu mai e posibil.

— Pot să vă întreb de ce, părinte ?

Părintele Da Costa reflectă îndelung cu privire la răspunsul pe care-l va da, dar nu găsi nimic.

— Mi-e teamă că nu pot să vă ajut, asta e tot, spuse el simplu.

Miller fu foarte mirat şi nu se ascunse.

— Să o luăm de la început, părinte. Poate că m-aţi înţeles greşit. Tot ce vreau, e să veniţi la birourile

noastre ca să priviţi nişte poze, în speranţa că-l veţi recunoaşte pe amicul nostru din această dimineaţă.

— Ştiu, ştiu.

— Şi refuzaţi totuşi să veniţi ?

— Asta nu va servi la nimic.

— De ce ?

— Pentru că nu pot să vă ajut.

Timp de o clipă, Miller crezu cu fermitate că-şi va pierde minţile. Nu era posibil. Asta nu avea nici un sens, şi fu brusc străbătut de o bănuială îngrozitoare.

— Din întîmplare, Meehan a făcut presiuni asupra dumneavoastră ?

— Meehan ?!

Uluirea preotului era aşa de evidentă că Miller abandonă imediat această idee.

— Aş putea să vă iau cu forţa, oficial, ca pe un martor, părinte.

— Puteţi să conduceţi un cal la jgheab, dar nu puteţi să-l forţaţi să bea, inspectore.

— Pot foarte bine să încerc ! bombăni Miller mergînd să deschidă uşa. Nu mă forţaţi să vă arestez, domnule părinte. Nu mi-ar plăcea acest lucru dar o voi face dacă va trebui.

— Domnule inspector, răspunse calm Da Costa, oameni cu un caracter mai dur decît al dumneavoastră au încercat deja să mă facă să vorbesc în împrejurări în care nu trebuia. Nu au reuşit şi nici dumneavoastră nu veţi reuşi, pot să vă asigur. Nici o putere de pe pămînt nu poate să mă facă să vorbesc despre această afacere dacă nu vreau.

— E ceea ce noi vrem. Vă las timp să reflectaţi şi voi reveni.

Miller voi să iasă cînd o altă idee nebunească îi veni în minte şi se întoarse încet.

— L-aţi revăzut, domnule părinte, de azi dimineaţă ? Aţi fost ameninţat ? Viaţa vă e în pericol ?

— La revedere, domnule inspector, spuse părintele Da Costa.

Uşa prezbiteriului se închise. Preotul se duse să-şi termine whiskiul şi Anna intră fără zgomot în birou. Îi puse o mînă pe braţ.

— Se va adresa lui Mgr O'Halloran.

— Cum episcopul este acum la Roma, mi se pare un demers evident.

— N-ar trebui să-i vorbiţi mai întîi ?

— Probabil. Îşi goli paharul şi-l puse pe şemineu. Şi tu ?

— Vreau să exersez la orgă. Nu voi risca nimic.

Îl împinse în vestibul şi desprinse paltonul unchiului fără nici o ezitare.

— Ce m-aş face fără tine ?

Ea îi surîse vesel.

— Doar Dumnezeu ştie ! Să veniţi repede.

El ieşi şi ea închise uşa la loc ; surîsul îi dispăruse complet. Se întoarse în birou şi se aşeză lîngă foc şi lăsă capul să-i cadă în mîini.

Nick Miller era în poliţie de aproape un sfert de secol. Douăzeci şi cinci de ani de muncă istovitoare. Suportînd ostilitatea vecinilor, nepetrecînd decît un week-end din şapte cu familia, asta a stricat relaţiile cu fiul şi fiica lui...

Nu fusese împins la anchetă, ci era un om inteligent, priceput, iscusit, avînd capacitatea de a pătrunde în miezul problemelor şi asta, combinată cu o cunoaştere profundă a firii umane, datorată sutelor de ore lungi de patrulare sîmbătă seara, au făcut din el un poliţist excelent.

Nu avea nici o dorinţă conştientă de a ajuta societatea. Munca lui era, în totalitate, să aresteze hoţii, şi societatea era formată din civili pe care el se întîmplă să-i amestece în războiul continuu ce exista între poliţie şi criminali. De fapt, el îi prefera pe criminali. Cel puţin, cu ei, ştia cum stau lucrurile.

Dar Dandy Jack Meehan era altceva. O corupţie, adică toată corupţia pe care o citise într-o zi undeva, şi dacă asta se aplica unei fiinţe umane, această fiinţă era bineînţeles Meehan.

Miller îl detesta cu acest fel de ură obsedantă care sfîrşeşte prin a deveni autodistrugătoare. Pentru a fi mai exact îşi consacrase zece ani din viaţă lui Dandy Jack, fără cel mai mic succes. Meehan trebuia să fie răspunzător de omorîrea lui Krasko, era evident. Riva-

litatea dintre cei doi bărbați era cunoscută de cel puțin doi ani.

Pentru prima oară, Dumnezeu știe de cînd, avea o șansă și iată că acum, acest preot...

Cînd urcă în mașină, în spate, tremura de furie și, cedînd unei impulsii neașteptate, ceru șoferului să-l conducă la sediul întreprinderii de pompe funebre a lui Meehan. Apoi se înfundă într-un colț și încercă să-și aprindă pipa cu degete tremurînde.

Capitolul V

JACK FILFIZONUL

Paul's Square era un plămîn verde în inima orașului, o jumătate de hectar de iarbă, de grădini înflorite și de sălcii cu fîntînă în mijloc, înconjurată în cele patru colțuri de un ansamblu de hoteluri particulare de la începutul secolului al nouăsprezecelea, din care majoritatea adăposteau cabinete ale avocaților și medicilor.

Acolo domnea o atmosferă de o demnitate liniștită care se potrivea perfect cu pompele funebre ale lui Meehan. Trei din casele din colțul de nord fuseseră restaurate ca să îndeplinească toate plăcerile posibile, începînd de la florărie pînă la o capelă pentru odihnă. Într-un colț, o intrare în fostele grajduri ce dădea spre un parking și un garaj, înconjurate de pereți înalți pentru ca totul să se petreacă în modul cel mai discret din lume, ceea ce nu lipsea să nu fie folositor în unele ocazii.

Cînd marele dric Bentley intră în parking puțin timp după o oră, Meehan stătea în față cu șoferul și Billy. Era îmbrăcat în pardesiul lui obișnuit de culoare închisă și cu pălăria cu boruri întoarse, cu o cravată neagră căci tocmai făcuse o slujbă pentru funeralii în acea dimineață.

Șoferul înconjură mașina ca să-i deschidă portiera și Meehan coborî, urmat de fratele lui.

— Mulțumesc, Donner, spuse el.

Un whippet mic, gri bea apă dintr-un costronaș lîngă ușa de serviciu.

— Aici Tommy ! îl chemă Billy.

Cîinele îşi întoarse capul, se năpusti prin mijlocul curţii şi-i sări în braţe. Billy îl scărpină pe urechi şi Tommy îl linse pe faţă cu pasiune.

— Hai, hai, ştrengarule, spuse el cu o dragoste adevărată.

— Mă silesc să ţi-o spun, bombăni Meehan. Îţi va strica paltonul. Lasă păr peste tot, Dumnezeule.

Cînd se apropie de uşă, Varley ieşi din garaj şi-l aşteptă, cu şapca în mînă. Avea un tic nervos la obrazul drept şi fruntea îi lucea de transpiraţie. Părea că e pe cale să leşine. Meehan se opri, cu mîinile în buzunare, şi-l privi calm.

— Ai o mutră de mort, Charlie. Ai fost băiat rău, sau ce ?

— Nu eu, domnule Meehan ! protestă Varley. Acest nătărău de Fallon. El...

— Nu aici, Charlie. Îmi place întotdeauna să ascult veştile proaste în particular.

Meehan îi făcu semn lui Donner, care deschise uşa de serviciu şi se îndepărtă. Meehan intră în ceea ce se numea sala de recepţie. Era goală, fără mobile, cu excepţia unui cărucior cu sicrie în centru.

Îşi puse o ţigară în gură şi se aplecă ca să citească plăcuţa de cupru de pe sicriu.

— Pentru cînd e asta ?

Donner se apropie, cu o brichetă deja aprinsă în mînă.

— Pentru ora trei şi jumătate, domnule Meehan.

Avea un accent australian şi o gură un pic strîmbă, cu o cicatrice încă vizibilă lăsată de operarea unui „bot de iepure". Aceasta îi dădea un aspect extrem de respingător.

— E o incinerare ?

— O înmormîntare, domnule Meehan.

— Foarte bine. Bonati şi cu tine vă veţi ocupa. Cred că voi avea de lucru.

Se întoarse, cu un braţ pe sicriu. Billy, rezemat de perete, mîngîia cîinele. Varley stătea umil în colţ, cu o mutră de condamnat aşteptînd ca trapa să se deschidă sub picioarele lui pentru ca el să se cufunde în eternitate.

— E bine, Charlie, spuse Meehan. Povestește-mi cei mai rău.

Varley îi povesti ; cuvintele i se înghesuiau pe buze, așa era de presat. Cînd termină, o tăcere destul de lungă se așternu. Meehan nu arătase nici un fel de emoție.

— Deci, va veni aici la orele două ?

— Asta a spus, domnule Meehan.

— Și camioneta ? Ai condus-o la șantierul negustorului de fiare vechi cum ți-am ordonat ?

— Am văzut-o cu ochii mei intrînd în concasor cum ați spus.

Varley așteptă sentința, cu figura udă de sudoare. Meehan surîse brusc și-l bătu încet pe obraz.

— Ai fost foarte bun, Charlie. Nu e vina ta dacă lucrurile au luat o întorsătură proastă. Lasă-mă pe mine. Mă voi ocupa eu de asta.

Ușurarea păru că se prelinge de pe Varley ca apa murdară. Spuse cu o voce slabă :

— Mulțumesc, domnule Meehan. Am făcut tot ce-am putut, vă jur. Mă cunoașteți doar.

— Du-te să mănînci ceva. Și apoi întoarce-te să speli mașina. Dacă am nevoie de tine, voi trimite să te caute.

Varley plecă. Ușa se închise. Billy pufni mîngîind urechile cîinelui.

— Ți-am spus că ne va face necazuri. Am fi putut să ne ocupăm de asta noi înșine, dar tu n-ai vrut să mă asculți.

Meehan îl apucă de părul lui lung și alb și băiatul lăsă să-i cadă cîinele, scoțînd un strigăt de durere.

— Vrei să fiu rău, Billy ? Ai ? Asta vrei ? murmură el.

— Nu mă gîndeam la ceva rău, Jack ! gemu Billy.

Meehan îl împinse.

— Atunci, fii băiat cuminte. Spune-i lui Bonati că am nevoie de el și apoi ia un automobil și du-te să-l cauți pe Albert cel gras.

Billy își trecu nervos vîrful limbii peste buze.

— Albert ? gîfîi el. Te rog, Jack, știi că nu pot să-l sufăr pe tipul ăla. Îmi provoacă o spaimă cumplită.

— Cu atît mai bine. Îmi voi aminti data viitoare cînd vei face un pas greșit. Îl vom chema pe Albert ca să te

ia în mînă, spuse Meehan cu un rîs răutăcios. Îţi va plăcea asta ?

Ochii lui Billy se măriră de groază.

— Nu, te implor, Jack. Nu, nu Albert.

— Atunci străduieşte-te să fii deştept. Meehan îl bătu încet pe obraz şi deschise uşa. Hai şterge-o.

Billy ieşi şi Meehan se întoarse oftînd către Donner.

— Nu ştiu ce voi face cu el, Frank. Nu ştiu într-adevăr.

— E tînăr, domnule Meehan.

— Nu se gîndeşte decît la fete. La tîrfuliţe mizerabile în fuste scurte care-şi arată tot ce au, mormăi Meehan tremurînd de un dezgust adevărat. L-am surprins chiar pe cale să se culce cu femeia de serviciu, într-o după-amiază. Cincizeci şi cinci de ani şi praf... şi încă pe patul meu !

Donner păstră o tăcere diplomatică şi Meehan deschise o uşă, în fund, ce da în capela de odihnă. Climatizarea întreţinea acolo o atmosferă proaspătă şi curată, parfumată de flori. Muzică de orgă imprimată procura un fond sonor favorabil evlaviei.

Erau acolo şase alcovuri de fiecare parte. Meehan îşi scoase pălăria şi intră în primul. Erau flori peste tot şi sicriul era aşezat pe un cărucior acoperit în negru.

— Cine e asta ?

— Această fată tînără ? Studenta care a ieşit prin parbrizul unei maşini sport, răspunse Donner.

— Ah da. Eu însumi am pregătit-o.

Ridică pînza ce acoperea chipul. Decedata trebuie să fi avut douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă de ani ; avea ochii închişi, buzele întredeschise, faţa aşa de ingenios machiată şi aranjată că părea într-adevăr că doarme.

— Aţi făcut o treabă frumoasă, aici, domnule Meehan.

Îşi înclină capul cu mulţumire.

— Într-adevăr, sînt de acord cu tine, Frank. Vrei să ştii ceva ? Nu avea carne pe obrazul stîng, cînd au adus-o. Faţa acestei fete, era ca a unui hamburger, ţi-o spun.

— Sînteţi un artist, domnule Meehan, îl asigură Donner cu o sinceră admiraţie. Un artist adevărat. Nu mai am cuvinte.

— Eşti drăguţ că spui asta Frank. Apreciez într-adevăr. Fac întotdeauna tot posibilul, desigur, dar un caz ca acesta, o tînără... Ei bine, trebuie să te gîndeşti la părinţi.

— Aceasta e foarte adevărat, domnule Meehan.

Din capelă, trecură în holul de la intrare, admirabil păstrat în stilul lui, cu decoraţii bleu şi albe dintr-un porţelan Wedgrwood din vremea aceea pe pereţi. La dreapta o uşă cu geamuri dădea într-un salon de recepţie. Apropiindu-se, auziră voci şi pe cineva care plîngea.

Uşa se deschise şi o femeie foarte în vîrstă apăru plîngînd în hohote. Pe cap purta un fular şi o haină de lînă uzată, care era desfăcută la cusături. Cu un coş pe un braţ şi în mîna stîngă ţinînd o geantă de piele uzată. Faţa îi era roşie şi umflată de lacrimi.

Henry Ainsley, funcţionarul de la recepţie, o urma. Era un om înalt şi slab cu obrajii supţi şi ochi vicleni. Purta un costum strict de culoare gri şi o cravată sobră. Avea mîini moi.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el cu o voce seacă, dar asta e. De altfel, puteţi de acum înainte să lăsaţi totul în seama noastră.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Meehan înaintînd ca să-şi pună mîinile pe umerii doamnei bătrîne. Hai, hai, nu trebuie să plîngi aşa, scumpo. Ce se întîmplă?

— Totul e bine, domnule Meehan. Această doamnă în vîrstă e doar tulburată. Tocmai şi-a pierdut soţul, explică Ainsley.

Meehan nu-i răspunse şi o duse pe văduvă în birou. O făcu să se aşeze într-un fotoliu.

— Hai, draga mea, povesteşte-mi totul.

Îi luă mîna şi ea se agăţă de aceasta.

— Avea nouăzeci de ani. Credeam că va trăi veşnic şi apoi l-am găsit la capătul scărilor cînd m-am întors de la capelă, sîmbătă seara, spuse ea plîngînd. Era aşa de puternic, chiar la vîrsta asta. Nu puteam să cred că se va întîmpla.

— Ştiu, draga mea şi acum veniţi aici ca să-l înmormîntaţi.

— Da. Nu am mare lucru, dar nu aş vrea pentru el o înmormîntare ca pentru săraci. Vreau ca ea să fie cum

trebuie. Credeam că voi putea să aranjez bine cu banii pentru asigurare, însă domnul acela, de acolo, mi-a spus că totul costă şaptezeci de lire.

— Nu, ascultaţi, domnule Meehan, era în felul următor, interveni Ainsley.

Meehan se întoarse spre el şi-l privi. Ainsley se zăpăci şi tăcu.

— Aţi plătit în numerar, draga mea ?

— Ah, da, spuse ea. Am trecut pe la biroul de asigurări, venind încoace şi mi-au plătit cu o poliţă. De cincizeci de lire. Credeam că asta va fi destul.

— Şi celelalte douăzeci ?

— Aveam douăzeci şi cinci de lire în cecuri poştale.

— Înţeleg, spuse Meehan îndreptîndu-se. Arătaţi-mi dosarul.

Ainsley se repezi şi luă de acolo un teanc subţire de hîrtii care tremurau puţin cînd le înmînă. Meehan le răsfoi. Apoi surîse cu încîntare şi puse o mînă pe umărul bătrînei doamne.

— Am o veste bună pentru dumneavoastră, draga mea. A fost o greşeală.

— O greşeală ?

Îşi scoase portofelul şi luă douăzeci şi cinci de lire.

— Domnul Ainsley a uitat tariful special pe care noi îl acordăm oamenilor în vîrstă, la pensie, începînd din această toamnă.

Ea privi banii, cu o expresie rătăcită.

— Un tarif special ? Spuneţi-mi nu va fi cumva o înmormîntare ca pentru săraci ? Nu aş vrea acest lucru.

Meehan o ajută să se ridice.

— Niciodată ! Cea mai bună ! Sector particular. V-o garantez. Şi acum să mergem să ne ocupăm de florile dumneavoastră.

— De flori ? Oh, cît ar fi de bine ! Adora florile, Bill al meu.

— Totul e stabilit, draga mea, o asigură Meehan şi aruncă o privire lui Donner peste umărul ei : Supraveghează-l aici. Revin.

O uşă fusese executată în peretele din fund, ce da într-o magazie de flori dintr-o parte. Cînd Meehan o

aduse pe doamna în vîrstă, un tînăr înalt şi slab cu păr lung, brunet şi cu o gură bine conturată se grăbi :

— Da, domnule Meehan ? Cu ce vă putem fi de folos ? întrebă el într-un stil uşor peltic.

Meehan îl bătu încet pe obraz.

— O vei ajuta pe această doamnă curajoasă să-şi aleagă o mulţime de flori... Cele mai frumoase din magazin şi o coroană. Pe cheltuiala casei, bineînţeles.

Rupert acceptă situaţia fără ezitare.

— Desigur, domnule Meehan.

— Şi ocupă-te să o conducă acasă la ea unul dintre cgiri. Ei, e mai bine acum, draga mea ?

Ea se ridică pe vîrful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— Sînteţi un om bun. Un om minunat. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

— Aşa trebuie, draga mea, o asigură Dandy Jack Meehan. În fiecare zi din viaţa mea.

Şi ieşi.

— Moartea, e ceva ce trebuie respectat, declară Meehan. Această doamnă în vîrstă, de exemplu. După formularul pe care l-a completat, ea are optzeci şi trei de ani. La urma urmei, e un lucru minunat.

Stătea în fotoliul balansoar în faţa biroului. Henry Ainsley era în picioare în faţa lui, Danner lîngă uşă. Ainsley se frămînta nervos şi se forţa să surîdă.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule Meehan.

— E adevărat, Henry ? Mă întreb.

Cineva bătu la uşă şi un om micuţ de statură, elegant, în impermeabil cu cordon, intră. Semăna cu un italian din sud, dar vorbea cu un accent puternic din Yorkshire de Sud.

— Vreţi să-mi vorbiţi, domnule Meehan ?

— Da, Bonati. Intră, spuse Meehan şi se întoarse spre Ainsley. Da, mă întreb, regretă el. După cîte văd era strict un truc de asigurare. Ea este evident din clasa muncitoare. Poliţa este de cincizeci de lire, tu stabileşti preţul la şaptezeci şi bătrîna scumpă îi plăteşte pentru că ea nu poate suporta ca Bill al ei să fie înmormîntat ca un sărac. I-ai dat o chitanţă de cincizeci, pentru că e prea bătrînă şi prea tulburată ca să mai citească, şi tu ai notat cincizeci în registru.

Ainsley tremura ca o frunză.
— Vă rog, domnule Meehan, vă rog. Am avut unele dificultăți, de curînd.
Meehan se ridică.
— A fost adus, soțul ei ?
Ainsley clătină din cap.
— În această dimineață. E la numărul trei. N-a fost încă pregătit.
— Aduceți-l, spuse Meehan lui Donner și ieși.
Intră in alcovul numărul trei în capela pentru odihnă și aprinse lumnia. Ceilalți îl urmară. Bătrînul era așezat într-un sicriu deschis, acoperit cu un cearșaf pe care Meehan îl dădu la o parte. Mortul era în întregime gol. Era evident că fusese un om remarcabil de puternic, cu un bust și umeri de halterofil...
Meehan îl contemplă cu admirație.
— Era un om voinic, aceasta fără discuție. Ia priviți acest individ viril ! exclamă el întorcîndu-se către Ainsley. Gîndiți-vă la toate femeile pe care le-a fermecat. Gîndiți-vă la această femeie în vîrstă. Dumnezeule, văd de ce ea îl iubea. Era bărbat, bătrînul ăsta.
Meehan îi dădu o lovitură de genunchi violentă. Henry Ainsley își duse prea tîrziu mîna la organele genitale și se prăbuși lăsînd să-i scape un strigăt sugrumat.
— Du-l în sala sicrielor, îi spuse Meehan lui Donner. Voi veni acolo în cinci minute.
Cînd Henry Ainsley își reveni în fire, era lungit pe spate, cu brațele întinse, cu Dooner de o parte și Bonati de cealaltă.
Ușa se deschise și Meehan intră. Îl privi un moment, apoi clătină din cap.
— Ei bine, ridicați-l.
Camera servea drept magazie pentru sicrie, care nu erau fabricate pe loc, dar erau și două mese și un grup de unelte de tîmplărie într-un suport agățat pe perete.
— Vă implor, domnule Meehan, îl rugă Ainsley.
Meehan îi făcu un semn lui Danner și Bonati îl trase pe Ainsley peste o masă, cu brațele întinse și cu mîinile întoarse. Meehan se apleca peste el.
— Îți voi da o lecție, Henry. Nu pentru că ai încercat să mă furi de douăzeci de lire. Asta e un lucru

inadmisibil, dar e mai mult decît atît. Înţelegi, mă gîndesc la această bătrînă curajoasă. Ea n-a avut niciodată nimic în viaţa ei. Tot ce a avut, a fost să fie mîngîiată de moarte.

Ochii îi ardeau, acum şi vocea îi deveni extrem de visătoare.

— Mi-a amintit de bătrîna mea mamă, nu ştiu de ce. Dar ştiu un lucru. Ea a meritat respect, precum bărbatul a meritat mai mult decît o înmormîntare ca pentru săraci.

— Vă înşelaţi, domnule Meehan, se bîlbîi Ainsley.

— Nu, Henry, tu te-ai înşelat.

Meehan alese două poansoane din suport. Încercă vîrful pe degetul lui mare apoi îl înfipse în palma mîinii drepte a lui Ainsley, pentru a o ţintui în cuie de masă. Cînd regetă operaţia cu cea de-a două mînă, Ainsley leşină. Meehan se adresă lui Danner :

— Cinci minute şi apoi îl eliberezi şi îi spui că dacă nu va fi la birou mîine dimineaţă la timp, îi voi lua testiculele.

— De acord, domnule Meehan. Şi în ce-l priveşte pe Fallon ?

— Voi fi în sala de pregătiri. Trebuie să îmbălsămez pe cineva. Cînd va sosi Fallon, păzeşte-l în birou pînă ce voi fi urcat în apartament, şi apoi adu-l. Şi-l vreau şi pe Albert acolo sus, imediat ce va sosi.

— Cu mănuşi, domnule Meehan ?

— Bineînţeles, Frank. Bineînţeles.

Meehan zîmbi, îl bătu încet pe obraz pe Ainsley şi ieşi din sală.

Sala de pregătiri se afla de cealaltă parte a capelei de odihnă. Meehan intră acolo şi închise bine uşa. Îi plăcea să fie singur, în acele împrejurări. Asta îi permitea să se concentreze mai bine şi-i făcea într-un fel treaba mai originală.

Un cadavru îl aştepta pe masă, în mijlocul camerei, acoperit cu un cearşaf. Lîngă el instrumentele măiestriei lui erau aşezate pe o cîrpă albă, pe o masă rulantă Scapel, foarfece, forceps, ace chirurgicale de diferite dimensiuni, cateter, o seringă mare din cauciuc şi o canistră conţinînd vreo zece litri de lichid pentru îmbălsămare.

Pe tava de jos a mesei se aflau, asortate, mai multe produse pentru machiaj, fond de ten şi pudră, toate fabricate la comandă.

Ridică cearşaful şi-l strînse cu grijă. Cadavrul era al unei femei de patruzeci de ani, frumoasă, brunetă. Îşi aminti de cazul ei. O chestiune de insuficienţă cardiacă. Murise în timp ce era la jumătatea unei fraze, pe cale să discute proiecte de Crăciun cu soţul ei.

Ea păstra încă acea expresie vag surprinsă pe care o iau mulţi oameni cînd mor, cu gura întredeschisă, ca şi cum era uimită că un astfel de lucru putea să i se întîmple chiar ei.

Meehan alese un ac lung curbat şi făcu să treacă cu îndemînare un fir de aţă pornind de sub buza superioară peste septul nazal şi ieşi din nou sub buză ; astfel, cînd strînse aţa şi o înnoadă, maxilarul fu închis la loc.

Globii oculari erau căzuţi în fundul orbitelor. El repară acest lucru strecurînd un mic inel de bumbac sub pleoapă înainte să o închidă, apoi aşeză de asemenea un fir de bumbac între buze şi gingii şi în obraji ca să dea un aer mai plin, mai natural.

Era, total absorbit de această muncă şi fluiera încet printre dinţi, cu un rid de concentrare pe frunte. Mînia lui împotriva lui Ainsley se evaporase în întregime chiar şi Fallon încetase să mai existe pentru el.

Cu vîrful degetului, puse puţină cremă peste buzele reci, se dădu înapoi şi clătină din cap cu mulţumire.

Corpul cîntărea şaizeci de kilograme, avea deci nevoie în jur de cinci litri de amestec de care se servea de obicei : formol, glicerină, borax cu un pic de fenol şi nitrat de sodiu pentru anticoagulare.

Cum acesta era un caz destul de simplu, cu puţine complicaţii de prevăzut, se decise să înceapă ca de obicei cu artera axilară. Întinse braţul stîng în unghi drept, cu cotul susţinut de o bucată de lemn, luă un bisturiu şi făcu prima incizie între mijlocul claviculei şi articulaţia cotului.

Cu aproximativ o oră mai tîrziu, cînd termina cu un nod ultima sutură, fu deranjat de un zgomot confuz de afară. Voci furioase şi apoi o uşă deschisă din zbor.

Meehan aruncă o privire deasupra umărului. Miller era acolo și Billy încerca să se strecoare în fața lui.

— Am încercat să-l rețin, Jack !

— Du-te și fă un ceai, îi spune Meehan. Mi-e sete. Și închide ușa aceasta. Faci să crească temperatura de aici. De cîte ori trebuie să ți-o spun ?

Billy plecă închizînd ușa fără zgomot și Meehan se întoarse lîngă cadavru. Luă un vas cu fond de ten și îl trecu peste fața moartei, cu gesturi de o delicatețe nesfîrșită, fără să-i dea nici cea mai mică atenție lui Miller.

Polițistul își aprinse o țigară ; chibritul trosni neplăcut în acea liniște și Meehan, fără să se întoarcă, îi ordonă:

— Nu aici. Aici, noi ne impunem respect.

— Fără minciuni ! spune Miller, care aruncă totuși țigara pe jos și o strivi cu piciorul.

El se apropie de masă. Meehan aplica acum o cremă fard discretă pe pomeți și, sub degetele lui, moarta părea că-și revine la viață. Miller îl observă o clipă, cu o încîntare scîrbită.

— Vă iubiți, într-adevăr meseria, nu-i așa, Jack ?

— Ce vreți ? îl întrebă calm Meehan.

— Pe dumneavoastră.

— Nimic nou, aici, ai ? Întotdeauna la fel, nu contează cine cade și-și rupe un picior pe aici, că și veniți să mă găsiți.

— De acord, spuse Miller. Atunci vom intra în amănunte. Jan Krasko s-a dus la cimitir, în dimineața aceasta, ca să ducă flori la mormîntul mamei lui. Face aceasta de mai mult de un an, în fiecare joi, cu regularitate.

— Deci, așa, gunoiul avea inimă, ai ? De ce veniti să mi-o spuneți ?

— La ora unsprezece și jumătate, cineva i-a tras un glonț în cap. Adevărat lucru de profesionist. Foarte indicat și foarte public, pentru ca toată lumea să primească mesajul.

— Și care ar fi acest mesaj ?

— Nu vă jucați cu Meehan.

Meehan adăugă cu calm un pic de pudră pe față.

— Am avut o înmormîntare, dimineață. Bătrînul Marcus, croitorul. La ora unsprezece și jumătate, stăteam la Saint-Sauveur ascultîndu-i pe preotul ce s-a băgat unde nu-i fierbea oala. Întrebați-l pe Billy, a fost cu mine. Întrebați vreo altă sută de persoane, incluzîndu-l și pe primar. Avea o mulțime de prieteni, bătrînul Marcus, dar era și un domn. Nu mai sînt mulți de felul lui, în zilele noastre.

Dădu un pic de strălucire sprîncenelor și genelor, cu vaselină, apoi îi coloră buzele. Efectul era într-adevăr remarcabil. Această femeie părea că doarme într-adevăr.

— Nu-mi pasă de locul unde ați fost, spuse Miller. Această crimă e mîna dumneavoastră.

Meehan se întoarse în sfîrșit spre el, ștergîndu-se pe mîini cu o cîrpă.

— Dovediți-o, îi răspunse fără să se intimideze.

Toată ciuda și frustrările de-a lungul anilor urcară în gîtul lui Miller și-l amenințau să-l sufoce astfel încît își desfăcu cravata și-și descheie gulerul.

— Vă voi aresta pentru asta, Meehan bombăni el. Vă voi face să plătiți, chiar eu voi avea grijă. De data aceasta ați mers prea departe.

Ochii lui Meehan deveniră într-un fel strălucitori, toată personalitatea lui luă o nouă dimensiune, o putere păru că emană din el ca electricitatea.

— Dumneavoastră ? Să mă atingeți ? îl ironiză el cu răceală și întorcînd capul, arătă spre moartă. Priviți-o, Miller. Era moartă. I-am redat viața. Și dumneavoastră, credeți că puteți să mă atingeți ?

Miller se dădu înapoi cu un pas, fără voia lui, și Meehan strigă :

— Hai, plecați ! Cărați-vă de aici !

Și Miller plecă ca și cum toți nebunii din lume erau pe urmele lui.

O tăcere adîncă se așternu în sala de pregătiri. Meehan rămase un moment nemișcat, respirînd agitat, apoi luă un vas mare cu cremă pentru corp și se întoarse lîngă moartă.

— Ți-am redat viața, murmură el, viața.

Și începu să-i maseze corpul făcînd să îl pătrundă crema.

Capitolul VI

FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Ploua încă, cînd Fallon traversă Saint-Paul's Square și urcă treptele de la intrarea principală. Cînd vru să se adreseze la birou, îl găsi gol dar curînd apăru Rupert, care-l văzuse sosind prin ușa cu sticlă a florăriei.

— Ce doriți, domnule ?

— Mă numesc Fallon. Meehan mă așteaptă.

— Desigur, domnule, spuse Rupert cu o politețe încîntătoare. Dacă vreți să așteptați în birou, voi vedea unde este.

Ieși. Fallon își aprinse o țigară și așteptă. Rupert lipsi zece minute întregi înainte să revină.

— Vă voi conduce sus, îl anunță el și, cu un zîmbet larg, trecu în antreu.

— Și unde e asta, sus ? întrebă Fallon.

— Domnul Meehan a unit podurile de la trei hoteluri într-un apartament vast pentru folosul lui personal. E superb.

Sosiră la un lift mic însă cînd Rupert vru să deschidă ușa, Fallon îl întrebă :

— E singurul acces ?

— E și o scară de serviciu.

— Atunci să mergem pe acolo.

Zîmbetul amabil al lui Rupert se diminuă puțin.

— Hai, hai, nu vă jucați de-a soldatul, căpitane. Asta îl va enerva pe domnul Meehan, ceea ce vrea să însemne că voi petrece o noapte afurisită și, ca să fiu într-adevăr sincer, nu sînt dispus la asta.

— Aş fi crezut mai degrabă că tu vei savura fiecare minut fermecat, spuse Fallon şi-i trimise o lovitură rea de picior în tibie.

Rupert scoase un strigăt, căzu într-un genunchi şi Fallon îşi scoase Ceska din buzunar. Deşurubase amortizorul dar rămînea totuşi o armă cu un aspect absolut de temut. Rupert păli dar rămase curajos pînă la capăt.

— Vă va pironi la stîlpul infamiei pentru asta. Nimeni nu îndrăzneşte să-l ameninţe pe domnul Meehan!

Fallon îşi puse pistolul înapoi în buzunar.

— Pe scări, murmură el.

— De acord, de acord, pe riscurile şi răspunderea dumneavoastră, căpitane, bodogăni Rupert fricţionîndu-şi tibia.

Scara se găsea lîngă intrarea în capela pentru odihnă. Urcară trei etaje, Rupert în frunte. Sus, era o uşă tapiţată şi el se opri la cîteva trepte mai jos.

— Asta dă direct în bucătărie.

— Bine. Ai face mai bine să te întorci să te ocupi de magazin, mititelule.

Rupert nu-l făcu să o spună de două ori şi se grăbi să coboare. Fallon deschise uşa fără zgomot şi se găsi realmente într-o bucătărie. Privi uşa din fund întredeschisă, el auzi nişte voci.

Merse în vîrful picioarelor şi aruncă o privire într-o cameră fastuos mobilată, cu ferestre mansardate de fiecare parte. Meehan stătea într-un fotoliu de piele cu o carte în mînă şi un pahar de whisky în cealaltă. Billy, cu cîinele în braţe, stătea în picioare în faţa unui şemineu în stil Adam în care trosnea un foc din lemne. Donner şi Bonati aşteptau de o parte şi de cealaltă a liftului.

— Ce-l reţine, Dumnezeule? bombăni Billy.

Cîinele sări din braţe şi merse la uşa bucătăriei în faţa căreia se opri lătrînd. Fallon intră în salon şi se aplecă să-l scarpine pe urechi, cu mîna dreaptă în buzunarul hainei.

Meehan îşi puse cartea pe masă şi se plesni peste coapsă.

— Îţi spuneam că e o persoană afurisit de dură, îi spuse lui Billy.

Telefonul sună. Îl ridică, ascultă un moment și zîmbi.

— Totul e bine, iepurașul meu, întoarce-te la lucru. Pot să mă ocup eu de asta, îi spuse și închise. Era Rupert. Își face griji pentru mine.

— E drăguț, spuse Fallon.

Se sprijini cu spatele de perete lîngă ușa bucătăriei, cu mîinile în buzunare. Donner și Bonati înaintară rapid și se plasară în spatele unei canapele mari din piele, stînd cu fața la el. Meehan bău o înghițitură de whisky și-și luă cartea. Se numea „Împărăția lui Dumnezeu“, de Sfîntul Augustin.

— Ai citit-o, Fallon ?

— Demult.

Fallon luă o țigară din mîna lui stîngă.

— E bună, reluă Meehan. Știa despre ce vorbește ; Dumnezeu și diavolul, binele și răul. Amîndouă există. Și sexualitatea.

Își goli paharul și rîgîi.

— A pus într-adevăr lucrurile la punct, acolo. Femeile nu fac decît să epuizeze un bărbat ca să-l golească, cum persist să i-o spun fratelui meu mai mic, dar el nu vrea să mă asculte. Tot ce poartă jupon, el îl ridică în sus. Ai văzut un cîine alergînd după o cățea în călduri, cu limba care-i atîrnă ? Ei bine, e Billy al nostru, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Își turnă un alt pahar de whisky și Fallon așteptă. Așteptară cu toții. Meehan privea în gol.

— Nu, aceste tîrfulițe mizerabile nu sînt bune pentru nimeni și băieții nici atît. Mă întreb unde au dispărut toți micuții agreabili, foarte pricepuți, de șaisprezece sau șaptesprezece ani, care au existat în decursul timpului ? În zilele noastre, văzuți din spate seamănă cu niște fete.

Fallon nu spuse nimic. O nouă tăcere se așternu și Meehan întinse din nou mîna către sticla cu whisky.

— Albert ! îl chemă el. Ce aștepți ca să ne ții companie ?

Ușa camerei se deschise. Trecu un moment, apoi un bărbat intră în cameră, așa de înalt că trebui să-și aplece capul ca să intre prin ușă. Era un anacronism ambulant. Un om de Neanderthal în costum gri, prost croit, care trebuie să fi cîntărit pe puțin o sută douăzeci și cinci

de kilograme. Era complet chel şi avea nişte braţe atît de lungi că mîinile îi ajungeau aproape la genunchi.

Avansă cu un pas greoi, cu ochii lui mici ca de porc fixaţi asupra lui Fallon. Billy se depărtă nervos de cămin şi Albert se trînti într-un fotoliu de cealaltă parte a lui Meehan, aproape de foc.

— E bine, Fallon. Ai făcut un lucru de mîntuială.

— Îl vroiaţi pe Krasko mort. În acest moment, el se află pe o lespede la morgă, îi răspunse Fallon.

— Şi preotul care te-a văzut în plină acţiune ? Acest părinte Da Costa ?

— Nici o problemă.

— Poate să te recunoască, nu ? Varley a spus că era destul de aproape ca să-ţi numere ridurile de pe faţă.

— E adevărat, dar asta nu are nici o importanţă. L-am redus la tăcere.

— Vrei să spui că l-ai împuşcat ? întrebă Billy.

— Nu e nevoie, răspunse Fallon şi-l întrebă pe Meehan : sînteţi catolic ?

Meehan clătină din cap încruntîndu-şi sprîncenele.

— Ce legătură are ?

— Cînd aţi fost la spovedanie ultima dată ?

— De unde vrei să ştiu ? E atîta timp că am uitat.

— Eu am fost astăzi. Am fost acolo. Mi-am aşteptat rîndul la confesiunea de la ora unu a lui Da Costa. O dată intrat la spovedanie, i-am spus că l-am omorît pe Krasko.

— Dar asta e o nebunie ! strigă Billy. Te-a văzut cu ochii lui, nu-i adevărat ?

— Dar nu ştia că eu eram la spovedanie, nu înainte să privească peste grilaj şi să mă recunoască, dar deja mă spovedisem.

— Şi atunci ce ? strigă Billy.

Dar fratele lui îl făcu deja să tacă cu un gest ; avea o mutră serioasă.

— Am înţeles. Normal. Tot ce îi este spus unui preot la spovedanie trebuie să rămînă secret. Ei răspund pentru asta, nu-i aşa ?

— Exact, spuse Fallon.

— E cea mai mare adunătură de prostii pe care am auzit-o vreodată ! protestă Billy. E viu, nu ? Şi el ştie.

Atunci ce ne garantează că nu se va hotărî brusc să-şi deschidă marele plisc ?

— Să spunem pur şi simplu că asta nu e posibil, spuse Fallon. Şi chiar dacă ar vorbi, asta nu ar avea importanţă. Trebuie să fie trimis la Hull, duminică seara... doar dacă nu aţi uitat ?

— Nu ştiu, spuse Meehan. Billy are poate dreptate.

— Billy, nu ar găsi nici drumul la toaletă dacă nu l-aţi lua de mînă, răspunse liniştit Fallon.

O tăcere lungă se aşternu. Meehan îl privi, cu un aer indiferent, şi Albert luă din cămin un vătrai de oţel şi cupru, pe care-l răsuci în formă de potcoavă între mîinile lui mari, fără să piardă vreo clipă din ochi figura lui Fallon. Meehan izbucni într-un rîs neprevăzut.

— E bună asta. E foarte bună. Îmi place.

Se ridică, merse către un birou din colţ, deschise un sertar cu o cheie, luă de acolo un plic mare şi se întoarse în fotoliu. Aruncă plicul pe masa joasă.

— Sînt cincisprezece sute de lire înăuntru, spuse el. Vei mai primi încă doi saci la îmbarcare, duminică seara, împreună cu paşaportul. Şi vom fi chit.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Fallon.

— Cu o singură condiţie : preotul să dispară.

Fallon clătină din cap.

— Nici nu vine vorba.

— Nu merge, nu ? Ţi-e frică ? Frică ca Atotputernicul să nu te lovească ? Mi s-a spus că erai un mare caid acolo, Fallon, că tu călăreai în Belfast omorînd soldaţi şi aruncînd în aer copii. Dar un preot e altceva, nu-i aşa ?

Fallon îi răspunse cu o voce care nu mai era decît o adiere :

— Nu mă ating de preot. Aşa vreau să fie. Şi aşa va fi.

— Tu vrei să fie aşa ? Tu ? mormăi Meehan şi, de data aceasta mînia i se simţea în tonul vocii lui.

Albert aruncă vătraiul în şemineu şi se ridică. Vorbi cu o voce dură, aspră.

— Care braţ îl rup mai întîi, domnule Meehan ? Dreptul sau stîngul ?

Fallon își scoase pistolul Ceska din buzunar și trase pe loc. Glonțul îi zdrobise genunchiul drept al lui Albert care căzu pe spate peste fotoliu. Rămase pe jos, înjurînd, ținîndu-și genunchiul cu ambele mîini, sîngele țîșnindu-i printre degete.

Timp de un moment, nimeni nu mișcă și apoi Meehan rîse în hohote.

— Îți spuneam bine că e superb ! îi spuse lui Billy.

Fallon luă plicul și-l așeză în impermeabil. Se retrase fără să spună vreun cuvînt în bucătărie, închise ușa cu o lovitură de picior atunci cînd Meehan îl chemă, și începu să coboare scara.

În salon, Meehan își înșfăcă vesta și alergă la lift.

— Vino, Billy !

Cînd deschise ușa, Donner îl întrebă :

— Și Albert ?

— Cheamă-l pe doctorul acela pakistanez. Știi. Îl va vindeca.

În cabina ce cobora, Billy mormăi :

— Ascultă, ce facem ?

— Tu nu trebuie decît să mă urmezi și să faci ce ți se spune !

Meehan alergă pe coridor, în antreu și ieși pe ușă. Fallon traversase abia drumul și porni pe una din micile alei ale parcului prin mijlocul pieței.

Meehan îl strigă și traversă la rîndul lui, fără să se sinchisească de circulație. Irlandezul aruncă o privire peste umăr dar continuă să meargă ; ajunse deja la fîntînă cînd Meehan și Billy îl ajunseră din urmă.

Se întoarse spre ei, cu mîna dreaptă în buzunar, și Meehan și le ridică pe ale lui într-un gest de apărare.

— Vreau doar să discutăm.

Se așeză pe o bancă, gîfîind ușor, și-și luă batista ca să-și steargă fața. Billy sosi la un moment după fratele lui, chiar în clipa cînd ploaia se înteți cu violență.

— E o nebunie, gemu el. Costumul îmi va fi terminat.

Fratele lui nu-i dădu nici o atenție ; își îndreptă privirea spre Fallon, cu un zîmbet dezarmant.

— Ești de o teroare afurisită, ai ? Nu e nici un individ în oraș care să nu o întindă din fața lui Albert

cel gras, doar tu ! Şi tu îl ţintuieşti în ciomag pentru şase luni !

— Nu ar fi trebuit să se amestece, spuse Fallon.

— Foarte adevărat, dar la naiba cu Albert ! Aveai dreptate, Fallon, în legătură cu preotul, îl asigură Meehan şi rîse de expresia indiferentă a acestuia. Pe cuvînt de cercetaş. Nu-i voi atinge nici un fir din cap.

— Iată deci. O schimbare de idee ?

— Exact, mai este, totuşi, o problemă. Ce vom face cu tine înainte de plecarea vaporului duminică. Cred că va trebui să te întorci la fermă.

— Nici nu vine vorbă.

— Bănuiam că vei spune acest lucru, spuse Meehan fără să-şi piardă buna dispoziţie. Orice-ar fi, trebuie să-ţi găsim ceva... Şi Jenny, Billy ? Jenny Joe ? Nu ar putea să-l găzduiască ?

— Probabil, mîrîi Billy.

— E o fată drăguţă, îi explică Meehan lui Fallon. A lucrat pentru mine în decursul timpului. Am ajutat-o cînd era însărcinată. Ea îmi datorează un serviciu.

— E o curvă, spuse Billy.

— Ei şi ? O casă bună şi sigură, nu e aşa departe. Billy poate să te conducă acolo.

Îi surîse amabil — chiar şi ochii îi zîmbeau — dar Fallon nu se lăsă înşelat. Adevărul trist era că avea totuşi nevoie de un acoperiş.

— De acord, spuse el.

Meehan îi puse un braţ în jurul umerilor.

— Nu puteai să alegi mai bine. Ea găteşte minunat şi cînd e vorba să-ţi ofere ceva, e o adevărată explozie, ţi-o spun.

Traversară înapoi piaţa şi trecură pe străduţa fostelor grajduri, către parking. Căţelul era culcat acolo, dîrdîind în ploaie. Cînd apăru Billy, alergă spre el şi-l urmă în garaj. Cînd ieşi de acolo la volanul unei maşini roşii Scimitar, cîinele stătea în spate. Fallon urcă în faţă şi Meehan închise portiera.

— În locul tău, aş rămîne la adăpost. Nu e nevoie să te expui inutil, în această fază.

Fallon nu răspunse şi Billy demară. Danner ieşi din sala de recepţie.

— I-am telefonat doctorului, domnule Meehan. Unde s-a dus Fallon ?

— Billy îl conduce la Jenny acasă. Vei merge să-l cauţi pe Varley, spală maşina. Vreau să fie în faţa casei lui Jenny într-o jumătate de oră. Dacă Fallon iese, să-l urmărească şi să telefoneze de fiecare dată cînd poate

— Nu înţeleg, domnule Meehan.

— Numai să ne întoarcem, Frank. Şi atunci, îi vom omorî pe amîndoi. Pe el şi pe preot.

Faţa lui Donner se lăţi cu un zîmbet larg. Totul i se lămuri.

— Bravo !

— Ştiam că vei fi de acord, spuse Meehan şi intră.

Jenny Fox era o brunetă micuţă, sexy, de nouăsprezece ani, cu sîni frumoşi, pometi înalţi şi ochi migdalaţi. Părul negru ţeapăn îi cădea pe umeri ca o perdea întunecoasă. Singurul defect al acestui ansamblu fermecător era un surplus de machiaj.

Ea coborî îmbrăcată cu o bluză simplă de culoare albă şi cu o minijupă neagră, plisată, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte ; avea un mers la care participa tot corpul şi pe care majoritatea bărbaţilor îl găseau mai mult decît provocator.

Billy Meehan o aştepta la capătul scărilor şi cînd ea fu destul de aproape de el, îi băgă o mînă pe sub fustă. Ea se încordă puţin şi clătină din cap, cu un zîmbet răutăcios prefăcut.

— Încă un pisălog, Jenny ! Ţi-am spus că doream ca tu să avortezi.

— Scuză-mă Billy, murmură ea cu frică. Nu ştiam că vei veni astăzi.

— Te sfătuiesc să nu faci vreo gafă, dacă nu vrei unul din serviciile mele speciale, o ameninţă el şi ea se cutremură încet. Şi Fallon ? El a spus ceva ?

— M-a întrebat dacă pot să-i împrumut o maşină de ras. Cine e ăsta ?

— Asta nu te priveşte. Nu trebuie să iasă, iar dacă o face, telefonează-i imediat lui Jack. Şi dă-ţi silinţa să ştii unde merge.

— De acord, Billy.

Ea se duse să-i deschidă uşa. El se apropie de ea, o luă de mijloc. Ea îi simţi membrul dur peste fese şi dezgustul, şi ura i se urcară în gît ca o furie, ameninţînd să o sufoce.

— Încă ceva, murmură el. Culcă-te cu el. Vreau să ştiu din ce e făcut.

— Şi dacă nu vrea ?

— De la ciorapi şi jartieră. Asta le place unor tipi de vîrsta lui. Vei şti să o faci.

O plesni peste fese şi ieşi. Ea închise uşa şi rămase acolo rezemată un moment, ca să se odihnească. Era ciudat, dar el îi lăsa întotdeauna acest fel de sufocare.

Ea urcă, merse de-a lungul coridorului şi bătu discret la uşa lui Fallon. Cînd intră, îl găsi ştergîndu-se pe mîini, în faţa chiuvetei într-un colţ lîngă fereastră.

— Voi vedea acum dacă pot să vă găsesc un aparat de ras.

El agăţă prosopul cu grijă pe bară şi clătină din cap.

— Voi face acest lucru mai tîrziu. Voi ieşi o clipă.

Ea fu brusc cuprinsă de panică :

— E rezonabil ? Unde mergeţi ?

Fallon zîmbi punîndu-şi trenciul. Îi puse arătătorul pe frunte şi-l făcu să alunece de-a lungul nasului, cu un gest foarte intim. Ea fu emoţionată, gata să se sufoce.

— Iepuraşul meu, faceţi ce trebuie, bănuiesc că trebuie să-i daţi un telefon lui Jack Meehan ca să-i spuneţi că vreau să fac o plimbare, dar nu vă voi spune bineînţeles unde.

— Vă veţi întoarce să cinaţi ?

— Nu voi lipsi nici pentru tot ceaiul chinezesc.

Zîmbi şi plecă. Era mai degrabă o frază depăşită. Ea îşi aminti că bunica ei o folosea adesea. Erau mulţi ani de cînd n-o mai auzise. Ciudat asta o făcea să plîngă.

Cînd Miller sosi la departamentul de medicină legală la sediul poliţiei îl găsi pe Fitzgerald, la laborator pe Johnson, specialistul în balistică. Fitzgerald părea nervos şi Johnson destul de mulţumit de el.

— Se pare că aveţi ceva pentru mine ? spuse Miller.

Johnson era un scoţian lent şi prudent. Ridică cu ajutorul unui cleşte o bucată de plumb informă şi răspunse :

— S-ar părea că asta e, domnule şef. Asta a provocat stricăciunea. L-am găsit în nisip, la aproximativ trei metri de victimă.

— La o jumătate de oră după plecarea dumneavoastră, adăugă Fitzgerald.

— Există vreo speranţă să identificăm arma ?

— Ah, sînt aproape sigur de aceasta acum. Uitaţi...

Lîngă Johnson, se afla o lucrare intitulată „Armele pentru mînuit de pe glob". O răsfoi rapid, găsi pagina pe care o căuta, şi-i arătă lui Miller.

În colţul superior drept, era o imagine cu Ceska.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de chestia aia ! exclamă Miller. Cum puteţi să fiţi sigur de asta ?

— Ei bine, îmi mai rămîn cîteva analize de făcut, dar e destul de limpede. Vedeţi dumneavoastră, sînt patru factori constanţi, în acelaşi model al unei arme. Fisurile şi urmele impactului pe glonţ, numărul lor, lărgimea lor şi direcţia lor, adică dacă ele se întorc la dreapta sau la stînga, şi proporţia acestei răsuciri. O dată ce am aceşti factori, îmi ajunge să mă refer la un mic manual numit „Atlasul armelor", şi datorită celor doi nemţi care au alcătuit atît de laborios această cărţulie, e posibil să găsesc fără prea mare dificultate arma care corespunde.

— Comunicaţi imediat această informaţie la CRO de la Scotland Yard, spuse Miller lui Fitzgerald. Această Ceska nu e o armă obişnuită. Dacă ei programează asta pe calculator, acesta va afişa poate vreun nume. Cineva care a folosit deja această armă. Nu se ştie niciodată. Vă voi aştepta în biroul meu.

— Dacă mai survine ceva, anunţaţi-mă imediat.

Se întoarse în birou unde găsi un dosar continuînd un rezumat al carierei părintelui Da Costa. Ţinînd cont de timpul redus pe care-l avuse la discreţie Fitzgerald, acesta era într-adevăr complet.

Tînărul poliţist sosi cînd Miller îşi termina lectura şi închidea dosarul.

— V-am spus că e un sfînt, domnule şef !

— Şi dumneavoastră nu-i cunoaşteţi jumătatea cealaltă, răspunse Miller, despre ce a povestit că s-a petrecut la prezbiteriu.

Fitzgerald încremeni.

— Dar asta nu rezistă !

— Nu credeţi că a fost ameninţat ?

— De Meehan ? exclamă Fitzgerald izbucnind în rîs. Părintele Da Costa nu e bărbatul care să se lase impresionat. Este genul care vorbeşte întotdeauna cu sinceritate. Spune exact ceea ce gîndeşte, chiar dacă persoana ce trebuie să sufere cel mai mult este el însuşi. Priviţi-i deci biografia. E un erudit, cu două doctorate, de litere şi de filosofie, şi ce i-a adus asta ? O parohie decăzută în inima unui oraş industrial destul de neplăcut. O biserică care este de-a dreptul pe cale să se prăbuşească.

— De acord, de acord, sînt convins, spuse Miller. Deci, vorbeşte tare şi clar cînd toţi ceilalţi au bunul simţ să-l închidă. Şi ăsta nu e, cu siguranţă, un fricos. În timpul războiului, a fost paraşutat de două ori în Albania şi a fost de două ori rănit... Trebuie să aibă o explicaţie !

— E inevitabil ! Asta nu înseamnă absolut nimic dacă el refuză să colaboreze aşa dintr-o dată.

— Dar a refuzat deschis ?

Miller se gîndi, şi încercă să-şi amintească cu exactitate ceea ce spusese preotul.

— Nu, de fapt. Nu. A spus că asta nu va servi la nimic, că nu va putea să ne ajute..

— E un fel ciudat de a se exprima.

— Cui i-o spuneţi ! Mai mult decît atît. Cînd i-am spus că voi putea întotdeauna să obţin un mandat, mi-a răspuns că nici o putere de pe pămînt nu ar putea să-l facă să vorbească despre această întîmplare dacă el n-o vrea.

Fitzgerald deveni foarte palid. Se ridică şi se sprijiri de birou, cu ambele mîini.

— A spus asta ? Sînteţi sigur ?

— Absolut ! De ce ? Asta vrea să însemne ceva ?

Fitzgerald se îndreptă şi făcu cîţiva paşi spre fereastră.

— Nu văd decît o singură împrejurare în care un preot s-ar exprima astfel.

— Ah, da ? Care ?

— Dacă informația de care dispune a fost obținută cu ocazia unei spovedanii.

Miller își mări ochii.

— Dar nu e posibil! L-a văzut cu ochii lui pe acest individ, acolo în cimitir. Asta nu se potrivește.

— Ba da, răspunse Fitzgerald. Dacă bărbatul intrase direct la spovedanie și se confesase, Da Costa nu i-ar fi văzut fața, vă amintiți nu, de acel moment.

— Și dumneavoastră vreți să-mi spuneți că o dată ce acest tip a aruncat pastila, Da Costa a fost încolțit.

— Fără nici o îndoială.

— Dar e un țicnit.

— De loc, nu pentru un catolic. Acolo e ținta confesiunii. Ceea ce se petrece între preot și persoana în cauză, oricare ar fi însemnătatea, trebuie să rămînă absolut confidențial. Este la fel de eficace ca și un glonț, domnule șef... cînd eram la cimitir, nu v-a spus că era grăbit, deoarece trebuia să asculte spovedaniile de la ora unu?

Miller se ridicase și-și desprindea deja impermeabilul din cuier.

— Puteți să veniți cu mine, spuse el. Pe dumneavoastră vă va asculta poate.

— Și autopsia? îi aminti Fitzgerald. Credeam că țineți să asistați?

— Avem o oră. Timp din belșug.

Lifturile erau toate în funcțiune, și el coborî scara în goană, cu inima bătîndu-i de enervare, convins că Fitzgerald avea dreptate. Era singura explicație logică. Dar cum să tratezi situația? Asta, era o altă problemă.

Cînd Fallon se întoarse în strada îngustă, mergînd de-a lungul bisericii Saint-Nom, Varley nu se afla decît la treizeci de metri în spatele lui. La două minute după ce a ieșit de la Jenny, Fallon îi remarcase prezența dar nu-i acordase nici o importanță. În timp ce intra în biserică, Varley se năpusti spre cabina din colțul străzii ca să-l cheme pe Meehan.

— Domnule Meehan? Eu sînt. A intrat într-o biserică din strada Rockingham. Biserica Saint-Nom.

— Voi fi acolo în cinci minute, îi răspunse Meehan. Și închise cu brutalitate.

Sosi în Scimitarul de culoare roșie-aprinsă cu Billy la volan și-l găsi pe Varley în colțul străzii, tremurînd în ploaie, înaintînd în întîmpinarea lor.

— E încă acolo înăuntru, domnule Meehan. Nu am intrat acolo.

— Bun băiat, consimți Meehan ridicîndu-și ochii spre biserică. Această cetate în paragină pare că vrea să se prăbușească dintr-o clipă în alta.

— Aici se servește supă bună, explică Varley. Săracilor. Cripta e folosită ca un refugiu. Am fost acolo. Preotul, părintele Da Costa, și nepoata lui o fac să fie folosibilă ei înșiși. Ea e oarbă. O mîndrețe de fată. Ea cîntă la orgă.

— Bine, foarte bine. Așteaptă într-un ungher al ușii. Cînd va ieși, mai urmărește-l. Vino, Billy.

Meehan trecu prin pridvor și împinse încet ușa. Pătrunseră în interior și închiseră ușa repede la loc.

Tînăra era la orgă, îi zări creștetul capului, în spatele unei perdele verzi. Preotul se ruga, în genunchi pe balustrada altarului. Fallon stătea jos pe o bancă către mijlocul naosului.

La dreapta, era o mică capelă închinată Sfîntului Martin de Porres. Nici o lumînare nu ardea în fața statuii lui și capela se afla în întuneric.

— Ce naiba căutăm aici ? întrebă Billy cu voce scăzută.

— Taci din gură și ascultă.

În acel moment, părintele Da Costa se ridică de jos și se închină. Întorcîndu-se, îl zări pe Fallon.

— Nu aveți ce căuta aici, o știți doar, îi spuse preotul cu severitate.

Anna se opri din cîntat. Ea își legăna picioarele pe deasupra băncii cînd Fallon coborî prin travee. Billy fluiera încet.

— Dumnezeule, ai văzut aceste picioare ?

— Taci din gură ! șopti furios Jack.

— V-am spus că mă voi ocupa de anumite lucruri, și am făcut-o, spuse Fallon sosind la balustradă. Vroiam doar să vă anunț.

— Și ce trebuie eu să fac ? Să vă mulțumesc ?

Ușa de la stradă se închise, lumînările pîlpîiră în curentul de aer cînd ea se închise și, spre adînca uimire a lui Jack Meehan, Miller și Fitzgerald merseră spre altar.

— Ah, iată-vă, părinte, spuse Miller. Aș vrea să vă spun ceva.

— La naiba, șopti Billy cuprins de panică. Trebuie să plecăm de aici !

— Tacă-ți fleanca, ți-am spus, bombăni Meehan, punîndu-și o mînă pe genunchiul fratelui lui. Nu mișca și deschide-ți urechile. Asta ar putea fi interesant.

Capitolul VII

PRELUDIUL ŞI FUGA

Fallon înţelese imediat cine era Miller şi aşteptă, cu umerii încovoiaţi, cu mîinile în buzunarele trenciului, cu picioarele desfăcute, gata să facă ceea ce se impunea. Acest bărbat avea o forţă primitivă aproape evidentă. Părintele Da Costa o simţea în aer şi gîndul la ce ar putea să se întîmple în biserica lui îl umplu de frică. El înaintă rapid ca să se aşeze între Fallon şi cei doi poliţişti. Anna, rămase, nehotărîtă, la un metru sau doi, de cealaltă parte a balustradei.

Miller se opri, cu pălăria în mînă, şi Fitzgerald, la un pas sau doi în spatele lui. Era o mică perioadă de linişte stingheritoare, apoi preotul spuse :

— Cred că o cunoaşteţi pe neapoata mea, inspectore. El e însoţit de inspectorul Fitzgerald, copilul meu.

— Domnişoară, murmură Miller privindu-l pe Fallon.

— Şi iată-l pe domnul Fallon, spuse părintele Da Costa.

— Inspectore şef, murmură Fallon fără să se intimideze.

Aşteptă, cu un zîmbet lejer pe buze, şi Miller, admirînd această figură palidă, cu o expresie intensă, ochii negri, simţi o senzaţie ciudată de frig, absurdă, ca şi cum, undeva, cineva merse pe mormîntul lui, ceea ce nu avea nici un sens ; şi apoi, brusc, un gînd nebun îi veni şi se retrase involuntar cu un pas înapoi. Se aşternu o linişte. Toată lumea aştepta. Ploaia lovea în geam.

Anna fu cea care împrăştie stinghereala făcînd un pas spre balustradă poticnindu-se. Fallon se grăbi să o ţină.

— Vă simţiţi bine, domnişoară ?

— Mulţumesc, domnule Fallon. Cît sînt de proastă, spuse ea cu un mic zîmbet foarte convingător, cu faţa întoarsă în direcţia lui Miller. Am avut necazuri cu orga. Mi-e foarte frică, ca şi pentru această biserică, ca nu cumva să nu fie într-o stare bună de funcţionare. Domnul Fallon a avut amabilitatea să ne facă să profităm de sfaturile lui de expert.

— Ah, da ? spuse Miller.

Ea se întoarse spre unchiul ei.

— Nu vă deranjează, dacă începem, unchiule ? Timpul domnului Fallon e limitat.

— Să mergem în sacristie, dacă vreţi, domnule inspector şef, propuse părintele Da Costa. Sau acasă, dacă preferaţi ?

— Ca sa fiu sincer, aş vrea să mai întîrzii aici cîteva minute în plus. Şi eu sînt pianist, dar am o slăbiciune pentru muzica de orgă. Dacă domnul Fallon nu are ceva împotrivă.

Fallon îi zîmbi amabil.

— Sigur, şi nimic nu este mai indicat decît un public, inspectore, care să ne facă să dăm ce avem mai bun din noi.

După aceasta, o luă pe Anna de braţ şi o conduse în strană.

În umbră, din fundul micii capele a Sfîntului Martin de Porres, Meehan observa cu fascinaţie. Billy şopti :

— Am spus bine că e un smintit. Cum va scăpa din încurcătură ?

— Cu degetele lui, Billy, cu degetele, răspunse Meehan. Aş paria pe un sac în plus. Vrei să-ţi spun ? adăugă el cu o admiraţie sinceră. Mă delectez în fiecare clipă cu acest lucru. Îmi face întotdeauna plăcere să văd un adevărat profesionist la lucru. Noi ăştia sîntem foarte rari astăzi.

Fallon îşi scoase trenciul şi-l puse pe spatele unei strane. Se aşeză şi-şi reglă taburetul ca să ajungă mai uşor la pedale. Anna rămase în picioare în dreapta lui.

— Aţi încercat să lăsaţi trompeta mai jos cum v-am sugerat ? întrebă el.

— Da. Asta schimbă puţin.

— Bine. Voi cînta ceva destul de tare și vom vedea ce altceva nu merge. Ce-ați spune de „Preludiul și fuga în re major“ de Bach ?

— N-o am decît în scrierea pentru orbi.

— N-are importanță. O cunosc pe de rost.

Se întoarse și-și coborî ochii asupra părintelui Da Costa și a celor doi polițiști de cealaltă parte a balustradei altarului.

— Dacă vă interesează, această uvertură s-ar părea că era bucata preferată a lui Albert Schweitzer.

Nimeni nu spuse nimic. Așteptară, fără să miște, și Fallon se întoarse spre orgă. Era de mult, de foarte mult timp, și totuși, cu un fel brusc, ciudat și neînțeles, parcă era ieri.

El pregăti foalele cu mîinile, așeză cu pricepere în fața lui toate registrele cu excepția „Vocii umane“ și a „Celestei“ și pe orga mare, potrivi tonul și o măsură de patru picioare. Își ridică serios ochii spre Anna.

— Cît despre note, vă sfătuiesc să nu folosiți registrul din lemn pe acest instrument. Doar tonul de șaisprezece picioare și clopotul, și poate și registrul de treizeci și două de picioare pot asigura un ton foarte solid. Ce credeți ?

Ea nu putu să vadă zîmbetul ușor ironic ce tremura în colțul buzelor lui Fallon, dar puțin din acesta se simțea în tonul vocii lui. Ea îi puse o mînă pe umăr și-i spuse cu o voce limpede :

— Un debut interesant, în orice caz.

Ea fu îngrozită cînd el întrebă încet :

— De ce ați intervenit ?

— Nu e clar ? șopti ea. Pentru inspectorul Miller și colaboratorul lui. Cîntați, acum.

— Dumnezeu să vă ierte, sînteți o mincinoasă îngrozitoare, îi spuse Fallon, și începu.

La început, cîntă un arpegiu, nu prea repede, făcînd să se audă fiecare notă ; cînta cu vîrful și tocul de la pantoful piciorului stîng cu o maximă sonoritate, cu o putere așa de uimitoare că ideea nebună a inspectorului șef se evaporă pe loc, căci era o execuție cu adevărat remarcabilă.

Părintele Da Costa rămase ca o stană de piatră, captivat de jocul nemaipomenit al lui Fallon ce răspundea uverturii cu acorduri ale ambelor mîini pe marea orgă strălucitoare. Repetă, cu picioarele, apoi din nou cu mîinile, răspunzînd pedalelor pînă cînd vîrful piciorului stîng acționă asupra barei „la" în mod profund, în timp ce mîinile lui executau pasajele melodice strălucitoare anunțate de pedale.

Miller îl bătu încet pe umăr pe preot și-i șopti la ureche :

— Superb, dar nu am deloc timp, părinte. Am putea să discutăm, acum ?

Da Costa consimți în silă și-l conduse spre sacristie. Fitzgerald fu ultimul care intră și un curent brusc de aer închise ușa după el.

Fallon se opri din cîntat.

— Au plecat ? murmură el.

Anna Da Costa coborî asupra lui ochii ei orbi, cu o expresie de teamă respectuoasă, și-i atinse ușor obrazul.

— Cine sînteți ? șopti ea. Ce fel de om sînteți ?

— O întrebare afurisită pentru un bărbat, răspunse el reluînd pasajul uverturii.

Muzica se auzea în sacristie, sufocată, dar trecînd prin pereții vechi cu o putere neobișnuită. Părintele Da Costa se așeză pe un colț de masă.

— O țigară, domnule părinte ? îi oferi Fitzgerald întinzînd o tabacheră veche de argint.

Preotul luă una și acceptă avîntul ce urmă. Miller îl observa de aproape — cu umerii masivi, cu fața gravă, cu barba gri zbîrlită — și-și dădu seama cu o oarecare enervare că acest bărbat îi plăcea cu adevărat. Din acest motiv el hotărî să fie cît mai stăpînit posibil.

— Ei bine, domnule inspector ? întrebă Da Costa.

— V-ați schimbat părerea, domnule părinte, de la ultima noastră întîlnire ?

— Pentru nimic în lume.

Miller făcu un efort ca să-și stăpînească furia și Fitzgerald interveni cu diplomație :

— Ați fost forțat în vreun fel de azi dimineață, părinte, sau amenințat ?

— Deloc, inspectore, îl asigură în mod foarte onest preotul.

— Numele de Meehan vă spune ceva ?

— Nu... Nu, nu cred. Ar trebui să-l cunosc ?

Miller îi făcu un semn din cap lui Fitzgerald care-și deschise geanta pe care o purta și scoase o poză pe care i-o arătă preotului.

— Jack Meehan, spuse el. Dandy Jack pentru prieteni. Această poză a fost făcută la Londra pe scările postului de poliție central din West End, după neurmărirea din lipsă de dovezi într-o afacere cu schimb de focuri din East End anul trecut.

Meehan, îmbrăcat cu obișnuitul lui pardesiu, zîmbea larg mulțimii, în general, fluturîndu-și pălăria în mîna dreaptă, cu brațul stîng în jurul umerilor unui manechin foarte cunoscut.

— Fata e acolo doar pentru nevoi publicitare, spuse Fitzgerald. În materie sexuală, gusturile lui sînt împărțite. Ceea ce puteți citi pe foaia pe care acest clișeu e fixat este tot ce știm despre el, oficial.

Părintele Da Costa o citi cu interes. Jack Meehan avea patruzeci și opt de ani și s-a înrolat în marina regală în 1943, la optsprezece ani, a acționat la bordul culegătorilor de mine submarine pînă în 1944, cînd a fost condamnat la un an de închisoare și demobilizat „pentru «mîrșăvie»" pentru că a fracturat maxilarul unui ofițer de marină în timpul unei încăierări. În 1948, a făcut șase luni de închisoare pentru o afacere de contrabandă minoră și în 1954 o învinovățire pentru conspirație de furt de corespondență, a fost abandonată, din lipsă de dovezi. De atunci, a fost interogat de poliție în mai mult de patruzeci de situații, pentru diferite delicte.

— Nu păreți să fi avut mult succes, observă părintele Da Costa cu un zîmbet larg.

— Jack Meehan nu a avut ocazia să rîdă, răspunse Miller. În douăzeci și cinci de ani de poliție, ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am înfruntat. Vă amintiți de frații Kray și de banda de tîlhari a lui Richardson ? Meehan este cu mult mai rău decît ei toți la un loc. El are o întreprindere de pompe funebre, aici în oraș, dar în spatele acestei aparențe de respectabilitate, el conduce o

organizație care controlează traficul de droguri, prostituția, jocurile și extorcarea de bani în majoritatea marilor orașe din nordul Angliei.

— Și dumneavoastră nu puteți să-l arestați ? Găsesc asta surprinzător.

— Influența fricii, părinte. Kray au practicat-o de-a lungul anilor. Erau copii de ordin, lîngă Meehan. El i-a învins pe oameni în numeroase ocazii, în general genul de atac cu arme de vînătoare, țintind picioarele, care nu ucid, dar îi fac infirmi pe viață. Îi place să-i țină în viață, ca aceștia să servească de avertisment.

— Știți acest lucru, sigur ?

— Dar noi nu putem s-o dovedim. Așa cum n-am putut să dovedesc că a fost răspunzător de cel mai oribil caz de prostituție cu copii pe care l-am cunoscut vreodată, și nici că a disciplinat un bărbat răstignindu-l cu cuie de cincisprezece centimetri și pe un altul făcîndu-l să-și mănînce propriile excremente.

Timp de un moment fugar, părintele Da Costa se regăsi în acel lagăr din Coreea de Nord, zăcînd pe jumătate mort în latrină în timp ce o cizmă chinezească îi strivea fața într-o grămadă de murdărie umană. Gardianul încercase să-l facă și el să mănînce, însă refuzase, mai ales pentru că se credea pe moarte, orice ar fi. Reveni la prezent, cu prețul unui efort.

— Și credeți că acest Meehan este răspunzător de omorîrea lui Krasko, din această dimineață ?

— E cu siguranță, îl asigură Miller. Krasko era, ca să vorbim politicos, un rival în afaceri, în toate sensurile cuvîntului. Meehan a încercat să-l ia sub aripa lui și el a refuzat. Cum ar spune Meehan, el nu a vrut să fie rezonabil.

— Și un ucigaș a fost angajat ca să-l execute în public ?

— Ca să-i încurajeze pe ceilalți, într-un sens. Simplul fapt că Meehan îndrăznește să facă un asemenea lucru spune multe despre mentalitatea lui de om bolnav. El știe că eu știu că el este în spatele acestor crime. Și el vrea ca eu s-o știu, vrea ca toată lumea s-o știe. Crede că nimic nu-l poate atinge.

Părintele Da Costa admira poza ridicînd din sprîncene, și Fitzgerald se aventură :

— Am putea să-l arestăm de data aceasta, părinte, cu ajutorul dumneavoastră.

Preotul, cu o figură serioasă, clătină din cap.

— Îmi pare rău, inspectore. Sincer.

— Domnule părinte, spuse Miller cu o voce dură, singurul lucru pe care pot să-l deduc din comportamentul dumneavoastră, e că cunoaşteţi identitatea bărbatului pe care-l căutăm. Că-l protejaţi. Inspectorul Fitzgerald, de acolo, care e şi el catolic, mi-a sugerat o explicaţie posibilă. El spune că ceea ce dumneavoastră ştiţi este legat de spovedanie, dacă aşa o fi. Există adevăr în această presupunere ?

— Credeţi-mă, domnule inspector şef, dacă aş putea v-aş ajuta.

— Dar refuzaţi totuşi ?

— Ei bine, da !

Miller îşi consultă ceasul.

— Foarte bine, părinte. Am o întîlnire în douăzeci de minute şi mi-ar plăcea să veniţi cu mine. Fără ameninţări, fără constrîngeri. O simplă rugăminte.

— Înţeleg... Pot să-mi permit să vă întreb unde mergem ?

— Să asistăm la autopsia lui Janos Krasko, la morgă.

— Înţeleg... Spuneţi-mi, inspectore, e o provocare ?

— Pe dumneavoastră vă priveşte asta, domnule părinte.

Părintele Da Costa se îndreptă, deodată obosit. Voinţa lui de rezistenţă era în plus scăzută. Se săturase de această afacere murdară. Destul de ciudat, singurul lucru de care era conştient într-adevăr, în acel moment, era muzica de orgă înăbuşită şi îndepărtată.

— Am slujba de seară, inspectore, şi apoi una pentru săraci. Nu pot să lipsesc mult timp.

— O oră cel mult, domnule părinte. Vă voi trimite înapoi cu maşina, dar trebuie într-adevăr să plecăm imediat.

Părintele Da Costa deschise uşa de la sacristie şi merse înaintea celorlalţi în biserică. Se opri lîngă altar.

— Anna ! strigă el.

Fallon se opri din cîntat şi tînăra se întoarse.

— Trebuie să plec, draga mea, cu inspectorul Miller.

— Şi slujba ?

— Nu voi lipsi mult. Cît despre orgă, domnule Fallon aţi accepta poate să reveniţi după slujbă ? Am putea atunci discuta.

— La dispoziţia dumneavoastră, părinte, răspunse vesel Fallon.

Părintele şi cei doi poliţişti urcară în naos, trecură prin faţa capelei sfîntului Martin de Porres, unde Jack Meehan şi fratele lui erau ghemuiţi în întuneric, şi ieşiră din sanctuar.

Vîntul trînti uşa. O linişte se aşternu. Fallon murmură :

— Într-adevăr, am impresia că mi-aţi salvat viaţa. Cred că bănuia ceva, acest curajos inspector Miller.

— Dar nu mai e cazul acum. Nu, după o muzică atît de frumoasă. Aţi fost strălucitor.

El rîse încet.

— Am fost, probabil, pe vremuri, o mărturisesc fără falsă modestie, dar nu mai sînt acum. Mai întîi mîinile mele nu mai sînt ce au fost.

— Strălucitor, repetă ea. Nu mai am cuvinte.

Ea era într-adevăr emoţionată şi timp de un moment uită cealaltă faţetă ascunsă a lui Fallon. Zîmbind, ea îi căută mîinile pe pipăite.

— Cît despre mîinile dumneavoastră, ce prostie !

Ea le luă pe amîndouă, şi deodată zîmbetul îi dispăru.

— Degetele dumneavoastră..., şopti ea. Ce vi s-a întîmplat ?

El îşi eliberă cu promptitudine mîinile şi privi vîrfurile deformate ale degetelor oribile.

— Oh, asta. Cîţiva „prieteni buni“ s-au gîndit să-mi smulgă unghiile. O neînţelegere cu privire la o mică afacere.

Se ridică şi-şi puse trenciul. Ea rămase pe scaun, îngrozită, şi întinse un braţ ca să-l atingă, cu mîna lovind în gol. O ajută să se ridice şi-i puse paltonul pe umeri.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Să dea Dumnezeu să nu înţelegeţi niciodată. Veniţi, vă voi însoţi.

Ieşiră prin sacristie. Uşa se închise după ei. Fu un moment de linişte şi în cele din urmă Billy Meehan se ridică.

— Dumnezeu fie lăudat ! Acum putem să o ştergem de aici, ai ?
— Tu poţi. Eu nu, răspunse Meehan. Găseşte-l pe Fallon şi lipeşte-te de fesele lui ca şi cum ar fi uns cu clei.
— Dar credeam că era treaba lui Varley ?
— Ei bine, acum e a ta. Spune-i lui Varley să aştepte afară.
— Şi tu, atunci ? întrebă Billy cu un aer morocănos.
— Oh, voi rămîne pe scaun acolo un moment, pînă ce se întoarce preotul. E timpul să stăm puţin la taclale. Îmi place mult, aici. E linişte, acolo, în întuneric cu toate aceste lumînări care pîlpîie. Asta-mi permite să mă gîndesc.
Billy ezită ca şi cum căuta un răspuns inteligent şi Meehan se enervă.
— Du-te, Dumnezeule, cară-te. Te voi vedea mai tîrziu.
Se rezemă, cu braţele încrucişate, şi închise ochii în timp ce Billy ieşi prin uşa principală, ca să facă ce i se ordonase.
Ploua cu găleata în cimitir. Mergînd pe alee, către Prezbiteriu, Fallon strecură braţul Annei sub al lui.
— Am uneori impresia că vremea asta nu se va termina niciodată, spuse ea. E aşa de multe zile.
— Ştiu.
Ajunseră la uşă. Ea o deschise şi se opri pe pardoseală, în timp ce Fallon rămase la capătul scărilor contemplînd-o.
— Nimic nu mai are sens pentru mine, spuse ea. Nu vă înţeleg, nu înţeleg ce s-a întîmplat astăzi, nimic din toate acestea... mai ales după ce v-am ascultat la orgă. Asta nu are nici un sens. Nimic nu corespunde.
El îi zîmbi cu îngăduinţă.
— Intraţi repede, iepuraşul meu, să nu răciţi. Rămîneţi în siguranţă în mica dumneavoastră lume.
— Nu acum. Cum aş putea ? Aţi făcut din mine o complice, nu-i aşa ? Aş fi putut vorbi şi nu am făcut-o.
Asta era ceea ce ea putea să-i spună cel mai îngrozitor.
— De ce n-aţi spus nimic, atunci ?
— I-am dat cuvîntul meu unchiului, aţi uitat ? Şi pentru nimic în lume nu aş vrea să-i fac rău.

Fallon se retrase încet prin ploaie. Ea îl chemă :

— Domnule Fallon ? Sînteți aici ?

El nu răspunse. Ea așteptă încă cîteva clipe, nehotărîtă, apoi intră și închise ușa. Fallon se întoarse și merse înapoi pe alee.

Billy îi observase, din ascunzătoarea unui mare mausoleu victorian, sau mai degrabă o observase pe Anna. Ea era diferită de toate fetele cu care el fusese obișnuit. Discretă, distinsă, și pe deasupra un corp splendid. El era sigur că arăta multă căldură în spatele acestei fațade reci și faptul că ea era oarbă îl excita, trezea în el o anumită perversitate încît avu o erecție.

Fallon se opri, cu mîinile protejînd flacăra ce-i aprindea țigara, și Billy se retrase de la vedere.

— E în ordine, Billy, sînt gata acum să mă întorc acasă. Pentru că ești aici, poți să mă conduci înapoi la Jenny acasă.

Billy ezită, apoi înaintă, în silă.

— Vă credeți șmecher, ai ?

— Ca să fiu mai șmecher decît tine, nu e greu, fiule. Și altceva. Dacă vreodată te voi surprinde umblînd pe aici, voi fi foarte nemulțumit.

— Haideți atunci să vă car, mormăi, furios, Billy.

El se întoarse și merse repede spre portal. Fallon îl urmă zîmbind.

Morga era construită ca o fortăreață și înconjurată de un perete de șase metri înălțime pentru a o ascunde de privirile curioșilor. Cînd mașina lui Miller sosi la poarta principală, șoferul coborî și merse să vorbească într-un interfon. Se așeză din nou la volan. Cîteva clipe mai tîrziu o mare grilă din oțel culisă automat și ei intrară într-o curte interioară.

Iată-ne ajunși, părinte, spuse Miller. Morga cea mai modernă din Europa, după cîte se spune.

Fitzgerald și cu el coborîră primii și părintele Da Costa îi urmă. Construcția principală era toată din sticlă și beton. Funcțională, dar destul de frumoasă în felul ei. Urcară printr-o rampă consolidată pînă la ușa din spate, pe care le-o deschise un tehnician în salopetă albă.

— Bună ziua, domnule inspector, spuse el. Dr. Lawlor a spus că vă va găsi la vestiar. E foarte nerăbdător să înceapă.

Trecură printr-un labirint de culoare strîmte, în freamătul climatizării. Miller aruncă o privire preotului și-i spuse cu nepăsare :

— Pretind că au aerul cel mai curat din oraș pe aici. Dacă reușim să-l respirăm...

Era genul de reflecție ce nu părea să necesite un răspuns și Da Costa nu încercă s-o facă. Tehnicianul deschise o ușă, îi pofti înăuntru și plecă.

Erau mai multe chiuvete, un duș într-un colț, salopete și cămăși albe în cuierele de pe pereți. Dedesubt, se alinia un șir de cizme albe de diverse mărimi. Miller și Fitzgerald își scoaseră impermeabilele. Inspectorul șef desprinse niște bluze din cuier și-i dădu una părintelui Da Costa.

— Țineți, puneți-vă asta. N-aveți nevoie de cizme.

Da Costa se supuse și în acel moment o ușă se deschise și Dr. Lawlor apăru.

— Veniți, veniți, Nick, mă faceți să întîrzii, spuse el, apoi avu un aer uimit remarcîndu-l pe părinte. Ah, iată. Bună ziua, părinte.

— Aș vrea ca părintele Da Costa să vadă, dacă asta nu vă încurcă, spuse Miller.

Medicul era îmbrăcat în întregime în alb, cu cizme, și trăgea cu nerăbdare de mănușile lui lungi de cauciuc verde.

— Cît timp rămîne la distanță. Dar să mergem, să ne apropiem. Am un curs, la ora cinci, la facultate.

El mergea înainte pe un culoar mic și prin ușile batante intră în sala de autopsie. Aceasta era prevăzută cu un iluminat fluorescent atît de viu că te dureau ochii și se reflecta pe mai multe mese de operație din inox.

Janos Krasko era întins pe spate, pe o masă lîngă ușă, cu capul așezat pe o bucată de lemn. Era complet gol. Doi tehnicieni stăteau aproape de masa rulantă, unde erau așezate tot felul de instrumente chirurgicale. Cea mai mare surpriză, pentru părintele Da Costa, fu televiziunea cu circuit închis, două camere video, una chiar lîngă masa de operație, cealaltă așteptînd la distanță pe un cărucior.

— După cum vedeți, domnule preot, spuse Miller, nu oprim progresul. În zilele noastre, totul este filmat, și în culori pe deasupra.
— Este necesar ?
— Fără nici o îndoială. Mai ales cînd ne confruntăm cu un gen de avocat al apărării care nu are mare lucru la dosar și care caută să-l facă să intervină pe propriul lui expert. Altfel spus, un alt patolog eminent cu mica lui ipoteză personală despre ce s-a întîmplat.
Unul din tehnicieni agăță un microfon în jurul gîtului profesorului şi Miller se destăinui :
— Meseria de medic se delectează cu opiniile, părinte, am învățat asta fără menajamente.
Lawlor zîmbi, cu un aer glacial.
— Nu deveniţi amar îmbătrînind, Nick. Ați asistat deja la o autopsie, părinte ?
— Nu cum o înțelegeți dumneavoastră, doctore.
— Hm. În fine, dacă vă e rău de la inimă, știți unde se găseşte vestiarul şi, vă rog, stați la distanță... toți. Bine, domnilor, spuse el, adresîndu-se cadrelor și tehnicienilor. Să începem.
Asta ar fi putut fi un coșmar. Dacă nu a fost, e datorită lui Lawlor cît şi atmosferei generale de competență clinică.
Era într-adevăr remarcabil. Mai mult decît competent, în toate domeniile. Un artist al bisturiului care nu înceta să comenteze ceea ce făcea, cu o voce seacă și precisă.
— Tot ce spune el este înregistrat, șopti Miller. Pentru a însoți caseta video.
Preotul observă, fascinat, cînd Lawlor trecu vîrful unui scalpel în jurul craniului și-l apucă cu fermitate de păr și trase toată fața înainte, cu globii oculari și tot, ca pe o mască din cauciuc.
Făcu semn unui tehnician care-i dădu un mic fierăstrău electric, pe care-l puse în funcțiune. Cu delicatețe, Lawlor tăie în jurul vîrfului craniului.
Este un Soutter, explică Miller cu voce joasă. Ăsta funcţionează după un sistem vibrator. Un fierăstrău circular ar tăia prea repede.
Era foarte puţin miros, datorită coşurilor aspirante din plafon. Lawlor înlătură fierăstrăul și-l dădu tehnicia-

nului. Ridică calota craniană și o așeză pe masă, apoi scoase creierul cu grijă și-l puse pe un lighean obișnuit, din plastic roșu, pe care unul dintre asistenți i-l întinse.

Tehnicianul îl duse la chiuvetă și Lawlor îl cîntări, spunîndu-i lui Miller :

— Sînt gata să-l examinez după ce voi fi terminat cu restul corpului acestui om. De acord ?

— De acord, spuse Miller.

Medicul se întoarse lîngă cadavru, luă un bisturiu mare și-i deschise tot corpul, de la gît pînă la abdomen. Nu fu practic sînge, decît un strat gros de grăsime gălbuie cu carne roșie dedesubt. Îi deschise corpul ca pe un pardesiu vechi, cu gesturi rapide și sigure, fără să se oprească o singură secundă.

— Este necesar ? murmură Da Costa. Rana era la creier, după cum știm.

— Ofițerul va cere un raport complet, în cele mai mici detalii, răspunse inspectorul. Există un drept din partea legii. Nu e așa de crud cum credeți. Am avut o afacere, acum cîțiva ani. Un bătrîn găsit mort la el acasă. Criză cardiacă, aparent. Cînd Lawlor i-a făcut autopsia a putut să o confirme, și dacă s-ar fi oprit la inimă, afacerea ar fi fost clasată.

— Fusese altceva.

— Vertebre cervicale fracturate. Uit detaliile dar asta înseamnă că bătrînul fusese destul de brutal agresat, și ancheta ne-a condus la un individ care se lua de bătrîni. Dintre aceia care bat la ușă, care afirmă că sînt trimiși să verifice instalațiile și care cer zece lire.

— Ce s-a întîmplat cu acela ?

— Curtea a acceptat omorul involuntar. A luat pentru asta cinci ani și va ieși curînd. O lume de nebuni, părinte.

— Ce ați fi vrut să faceți cu el, dumneavoastră ?

— L-aș fi spînzurat, declară simplu Miller. Înțelegeți, pentru mine e război. O chestiune de supraviețuire. Principiile liberale sînt foarte drăguțe atîta timp cît vă lasă să le aveți pentru ceva.

Ceea ce nu era lipsit de logică și pe care cu greu puteam să le contestăm. Părintele Da Costa se dădu într-o parte, cînd asistenții transportară diverse organe de

pe masă la chiuvetă, şi în alte lighene din plastic. Fiecare era cîntărit şi dat înapoi lui Lawlor care-l tăia rapid pe un suport, cu un cuţit mare. Inima, plămînii, ficatul, rinichii, intestinele, toate fură supuse la acelaşi tratament cu o repeziciune uluitoare în timp ce camera video de pe cărucior înregistra tot.

În sfîrşit, termină şi aşeză cuţitul jos.

— Şi iată, îi spuse lui Miller. Nimic care să atragă atenţia. Mă voi distra cu creierul după ce voi fuma o ţigară. Ei, părinte ? Ce credeţi ?

— A fost extraordinar. Mai tulburător decît orice altceva.

— Să remarcăm că omul nu e decît carne crudă ? spuse profesorul rîzînd.

— Ce credeţi ?

— Priviţi chiar dumneavoastră !

Lawlor se întoarse către masa de operaţie şi Da Costa îl urmă. Corpul era deschis în întregime şi golit complet. Nu era nimic în interiorul cutiei toracice, era gol pînă la penis.

— Vă amintiţi acest poem de Eliot, „Bărbatul gol" ? Ei bine, iată unde vroia el să ajungă, cel puţin asta e ceea ce am crezut întotdeauna.

— Şi credeţi că nu e decît asta ?

— Dumneavoastră nu ?

Unul dintre tehnicieni puse la loc cutia craniană şi trase peste aceasta pielea craniului. Cu o uşurinţă uimitoare, faţa îşi recăpătă poziţia ei.

— Un mecanism nemaipomenit, este corpul uman, spuse preotul. Extrem de funcţional. Se pare că nu există nici o muncă pe care omul să nu poată să o îndeplinească. Nu sînteţi de acord doctore ?

— Fără îndoială.

— Uneori, găsesc misterul absolut înspăimîntător. Asta e deci ceea ce rămîne, la sfîrşit, dintr-un Einstein, dintr-un Picasso ? Un corp gol, cîteva fragmente de carne înotînd într-o căldare din plastic ?

— Ah, nu, nu începeţi ! protestă Lawlor cu o voce plictisită. Fără metafizică, vă rog, părinte. Am altceva de făcut. Aţi văzut destul ? îl întrebă pe Miller.

— Cred că da.

— Bine, atunci scutiţi-mă de prezenţa acestui avocat al unei cauze pierdute şi lăsaţi-mă să termin în linişte. Nu veţi putea avea raportul pînă mîine dimineaţă, acum... Nu vă strîng mîna din motive evidente, părinte, dar dacă vreodată veţi trece pe aici, veniţi să ne faceţi o scurtă vizită. E întotdeauna lume acasă.

Medicul rîse de propria lui glumă, şi rîdea încă atunci cînd se înapoiară la vestiar. Unul din tehnicieni îi însoţea ca să se asigure că bluzele lor vor merge de-a dreptul în coşul cu rufe murdare, ceea ce-i făcu să nu aibă ocazia să schimbe impresiile.

Ploua încă atunci cînd ieşiră în curte. Miller era obosit şi abătut. El pierduse, o ştia deja. Necazul, era că nu prea vedea ce să facă, acum, decît să ia măsurile oficiale pe care voise să le evite. Cînd sosiră la maşină, Fitzgerald le deschise portiera şi cînd urcară înăuntru, el se aşeză lîngă şofer. În timp ce se înscriau în circulaţie, Miller spuse :

— Voiam să vă arăt realitatea dar asta n-a schimbat nimic, deloc, nu-i aşa ?

— Cînd aveam douăzeci de ani, răspunse părintele, Da Costa, am fost paraşutat în munţii din insula Creta, deghizat în ţăran. Foarte fantezist. Acţiune de noapte, etc. Cînd am sosit la satul prevăzut, am fost arestat de un agent neamţ. Membru al Feldgendarmeriei.

Miller fu interesat, fără voia lui.

— Aţi fost denunţat ?

— Cam aşa ceva. Nu a fost prea rău. Mi-a spus că regretă, dar că trebuie să mă păzească pînă la sosirea Gestapoului. Am băut împreună. Am reuşit să-l lovesc în cap cu o sticlă de vin.

Părintele Da Costa rămase în meditaţie în faţa trecutului şi Miller îl întrebă :

— Şi atunci ?

— Mi-a tras un glonţ în plămînul stîng şi eu l-am sugrumat cu mîinile mele, răspunse preotul ridicîndu-se. De atunci, m-am rugat pentru el în toate zilele vieţii mele.

Se întoarseră pe străduţa de pe partea bisericii şi Miller oftă.

— E bine, am înţeles.

Maşina se opri de-a lungul trotuarului. El reluă cu o voce mai stăpînită :

— În mod legal, atitudinea dumneavoastră vă face complice prea tîrziu. Înţelegeţi ?

— Perfect.

— Bine. Atunci iată ce intenţionez să fac. Mă voi adresa superiorilor dumneavoastră, într-un ultim efort de a vă face să fiţi înţelegător.

— Pe Mgr. O'Halloran vreţi să-l vedeţi ? Am încercat să-l văd şi eu, în timpul zilei, dar e plecat într-o călătorie. Se va întoarce mîine dimineaţă. De altfel asta nu vă va servi la nimic.

— Atunci voi cere un mandat de arestare şi vă voi aresta.

Părintele Da Costa clătină grav din cap.

— Trebuie să faceţi ce credeţi că se potriveşte cu datoria dumneavoastră. O înţeleg foarte bine, domnule inspector. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.

Deschise portiera şi coborî.

Miller scrîşni din dinţi, cînd maşina porni din nou.

— Se va ruga pentru mine ! Vă daţi seama ?

— Ştiu, şefule, spune Fitzgerald. E un bărbat sfînt, nu ?

Era frig şi umed în biserică, cînd preotul intră. Nu avea timp deloc înainte de slujbă. Era din cale-afară de obosit. Ziua fusese îngrozitoare, cea mai rea pe care o cunoscuse de mulţi ani, de la lagărul de concentrare chinezesc din Chong Sam. Ce bine ar fi dacă Fallon şi Miller — toată ceata — ar dispărea pur şi simplu, şi ar înceta să mai existe !

Îşi înmuie degetele în agheasmă şi la dreapta lui un chibrit pîlpîi în mica capelă laterală a sfîntului Martin de Porres, unde cineva aprindea o lumînare... luminînd o faţă cunoscută.

Timpul rămase în suspensie o secundă şi apoi dracul se ivi din întuneric şi părintele Da Costa îşi puse mîinile în şold ca să-l înfrunte.

Capitolul VIII

DRACUL ŞI FAPTELE LUI

— Ce faceţi aici, domnule Meehan? întrebă părintele Da Costa.

— Ştiţi cine sînt?

— Ah, da! Am învăţat la o vîrstă foarte fragedă să recunosc diavolul.

Meehan îl privi cu atenţie un moment, cu o uimire adevărată, apoi izbucni în rîs, cu capul dat pe spate, şi rîsul lui se răsfrîngea sub bolţi.

— Este excelent, îmi place asta!

Preotul nu spuse nimic şi Meehan ridică din umeri întorcîndu-se spre altar

— Veneam aici cînd eram copil. Eram copil în cor. Nu mă credeţi, nu?

— Ar trebui?

— De multe ori, am urcat în acest altar, cînd era rîndul meu să servesc slujba. Anteriu roşu, stihar alb. Bătrîna mea mamă le spăla în fiecare săptămînă. Ei îi plăcea să mă vadă acolo sus. Preotul, era părintele O'Malley, în acea vreme.

— Am auzit vorbindu-se de el.

— Dur ca o piele veche, tipul, exclamă Meehan cu privire la amintirile lui şi încîntat de el însuşi. Îmi amintesc că într-o sîmbătă seara, doi irlandezi, beţi criţă, au intrat chiar înainte de slujbă şi au făcut un scandal începînd să răstoarne obiecte, să arunce totul în aer. El i-a întors, trebuia să vezi cum, cu un picior în fund şi i-a zburat în stradă. Spunea că pîngăriseră casa Domnului şi toate celelalte... Era un bătrîn al naibii de afurisit. Într-o zi m-a prins cu un pachet de ţigări pe care-l şter-

pelisem de la un magazin din colț. Nu a chemat polițiștii. M-a trimis doar în zbor cu o lovitură de baston în sacristie. Ha ! Asta m-a făcut cinstit pentru cincisprezece zile, părinte, v-o jur.

— Ce faceți aici, domnule Meehan ? repetă calm părintele.

Meehan făcu un gest larg cuprinzînd biserica în întregime.

— Nu așa arăta, v-o spun eu. Fusese frumoasă, o adevărată icoană, dar acum... Riscă să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Fondurile dumneavoastră de restaurare ? S-ar părea că nu ați mers prea departe, cu astea ?

Părintele Da Costa înțelese imediat.

— Și ați vrea să mă ajutați, nu-i așa ?

— Ba da, domnule părinte. Asta e, e drept.

Ușa se deschise în spatele lor, se întoarseră și văzură intrînd o doamnă în vîrstă cu un coș în mînă. În timp ce făcea o plecăciune, preotul șopti :

— Nu putem discuta aici. Veniți.

Urcară cu ascensorul pînă în vîrful clopotniței. Ploua încă atunci cînd ieșiră pe pasarelă, dar ceața se împrăștiase și priveliștea asupra orașului era deosebită. Se zărea chiar, la șase sau șapte kilometri, capătul șesului sub cerul întunecat. Meehan fu de-a dreptul încîntat.

— Ia spuneți ! Am urcat aici o dată, cînd eram copil. În interiorul clopotniței. Dar era altfel, atunci.

Se aplecă peste balustradă și arătă locul unde buldozerele săpau terenul gol.

— Locuiam acolo. La numărul treisprezece, pe Khyber Street.

Se întoarse spre părintele Da Costa, care nu răspunse. Coborînd vocea, îl întrebă :

— Această înțelegere între Fallon și dumneavoastră ? Aveți de gînd să o păstrați ?

— Ce înțelegere ?

— Știți foarte bine ! Acest truc al spovedaniei. Sînt la curent, mi-a povestit tot.

— În acest caz, pentru că sînteți catolic, trebuie să știți că nu pot să spun nimic. Secretul spovedaniei este absolut.

Meehan izbucni în rîs.

— Ştiu. E un şmecher, acest Fallon. Va închis bine pliscul, ai ?

O mică sclipire de furie arzătoare izbucni în sufletul lui Da Costa şi el respiră profund pentru a o reprima.

— De vreme ce o spuneţi.

Meehan rîse din nou.

— Puţin contează, părinte, eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Cît ? întrebă el, cuprinzînd cu un gest biserica, schelele, totul. Ca să restaurezi tot ?

— Cincisprezece mii de lire. Pentru o muncă preliminară indispensabilă. Mai mult, pentru mai tîrziu.

— Uşor. Cu ajutorul meu, aţi putea găsi suma în două sau trei luni.

— Aş putea să întreb cum ?

Meehan îşi aprinse o ţigară.

— Pentru început, sînt cluburile. Cu zecile în tot Nordul. E de ajuns să spun un cuvînt ca să facă totul să circule direct.

— Şi chiar vă imaginaţi că aş accepta ?

Meehan avu un aer de-a dreptul uluit.

— Nu e vorba decît de bani, ce... De nişte bucăţi de hîrtie. O monedă de schimb, cum spun tipii pricepuţi. Nu asta vă trebuie ?

— În caz că aţi uitat domnule Meehan, Iisus i-a izgonit pe negustori din Templu. Nu le-a cerut o contribuţie pentru cauză.

— Nu înţeleg.

— Atunci, să punem altfel problema. Religia mea mă învaţă că împăcarea cu Dumnezeu este întotdeauna posibilă. Nici o fiinţă umană, oricare ar fi degradarea sau păcatul, nu este exclusă de la mila Domnului. Întotdeauna am crezut acest lucru, pînă acum.

Meehan era palid de furie. Îl apucă pe Da Costa de braţ şi-l împinse spre balustradă, arătînd terenul gol.

— Numărul treisprezece, Khyber Street. O adunătură de cocioabe. Cu o cameră jos şi două sus. Cu un singur closet împuţit pentru patru case. Bătrînul meu a spălat putina cînd eram mic, a avut bun simţ. Bătrîna mea, ne-a făcut să supravieţuim muncind ca femeie de serviciu atunci cînd găsea de lucru. Cînd nu găsea, era întotdeauna o liră sau două pentru o raită de sîmbătă seara. O curvă trecută, asta era.

— Cine găsea timp să vă spele şi să vă calce stiharul alb şi sutana în fiecare săptămînă ? Cine vă hrănea, vă spăla şi vă trimitea la biserică ?

— La dracu cu toate astea, spuse cu răceală Meehan. Tot ce ea a avut vreodată, tot ce aveau oamenii de pe Khyber Street de făcut era să se sinucidă, dar nu şi eu. Nu Jack Meehan. Eu sînt la înălţime, acum. Sînt în vîrful piramidei, unde nimeni nu poate să mă atingă !

Părintele Da Costa nu avu nici un fel de milă pentru el, doar o scîrbă teribilă. El declară calm :

— Cred că sînteţi creatura cea mai rea şi cea mai depravată pe care am avut nenorocirea să o întîlnesc. Dacă aş putea, v-aş denunţa cu bucurie organelor de ordine. Aş povesti tot, dar din motive pe care le cunoaşteţi bine îmi este imposibil.

Meehan păru că-şi recapătă sîngele rece. Rînji.

— Cu atît mai bine, cu atît mai bine. Pe mine, nu mă veţi atinge cu cleştele, dar cu Fallon, e diferit, ai ? El nu omoară decît femei şi copii.

Timp de un moment, preotului îi fu greu să respire. Vorbi cu greutate.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Nu-mi spuneţi că nu v-a povestit ! Nu v-a spus nimic despre Belfast sau Londonderry, nimic despre acel autocar plin de şcolari micuţi pe care i-a aruncat în aer ? glumi Meehan, aplecîndu-se către preot, cu o expresie de o intensitate stranie, apoi zîmbi. Asta nu vă place, ai ? V-aţi lăsat ispitit de farmecul lui irlandez. Îl iubiţi mult, nu-i aşa ? Am auzit spunîndu-se că anumiţi preoţi...

Imediat o mînă îl apucă de gît, o mînă de fier care-l împinse lîngă lift. Se luptă pentru pielea lui, în timp ce ochii preotului aruncau fulgere. Meehan încercă să-i dea o lovitură de genunchi dar nu găsi decît un şold îndreptat cu abilitate spre el. Părintele Da Costa îl scutură ca pe un şobolan, apoi deschise uşa şi-l aruncă în lift. Grilajul se închise atunci cînd el se ridică de jos.

— Vă voi împuşca pentru asta ! strigă el cu o voce aspră. Sînteţi un vînat bun !

— Dumnezeule, domnule Meehan, murmură Da Costa peste grilaj, este un zeu al dragostei. Dar este şi un zeu al mîniei. Vă las în grija lui.

Apăsă pe buton şi liftul începu să coboare.

Cînd Meehan ieşi din biserică, o rafală bruscă de vînt îi aruncă ploaia în față. Își ridică gulerul şi-şi făcu timp să-şi aprindă o țigară. Seara se lăsa încet şi coborînd treptele terasei observă un grup de bărbați aşteptînd în fața unei uşi laterale, adăpostindu-se lîngă perete. Epave umane, marea majoritate dintre ei, în zdrențe şi pantofi scofîlciți.

Traversă şoseaua şi Varley se ivi la intrarea unui vechi antrepozit, în colțul străzii.

— Am aşteptat, domnule Meehan, cum mi-a spus Billy.

— Ce s-a întîmplat cu Fallon ?

— A plecat cu maşina cu Billy.

Meehan ridică din sprîncene dar, pentru moment, asta putea să aştepte, şi atunci se întoarse din nou către şirul de oameni ce aşteptau.

— Ce fac acolo ? Sînt pentru acea mizerabilă supă populară ?

— Pentru asta, domnule Meehan. În cavou.

Meehan privi coada timp de cîteva minute apoi zîmbi brusc. Își deschise portofelul ca să scoată un teanc de bancnote.

— Sînt douăzeci şi doi, la această coadă, Charlie. Le vei da cîte o liră la fiecare cu complimentele mele şi le vei spune că tocmai s-a deschis cîrciuma din colț.

Varley traversă strada ca să-i îndeplinească dispoziția şi în cîteva secunde, coada se dezintegră ; mai mulți bărbați salutară trecînd prin fața lui Meehan care clătină bucuros din cap urmărind din ochi paşii lor tărăgănați. Cînd Varley se întoarse, nu mai era nimeni la uşa mică.

— Îi va rămîne o grămadă de supă afurisită în oală, în această seară, spune Meehan rîzînd.

— Nu ştiu, domnule Meehan. Vor reveni cînd îşi vor fi cheltuit banii.

— Şi atunci, ei vor primi o lovitură straşnică în nas, nu-i aşa ? Atunci e posibil ca ei să-i arate lui. De altfel mă voi ocupa chiar eu. Găseşte-mi-l pe acest băiat ce asigură liniştea din Kit Kat Club. Irlandezul O'Hara.

— Marele Mick, domnule Meehan ? întrebă Varley cu îngrijorare. Asta nu-mi prea place. E un bărbat îngrozitor, cînd intervine.

Meehan îl lovi peste şapcă şi-l apucă de păr.

— Îi vei spune să fie în faţa acestei uşi, cu unul din prietenii lui, la ora deschiderii. Nimeni să nu intre în timpul primei ore. Nimeni. Să aştepte să vină cel puţin vreo zece beţivi care să-l susţină şi să intre şi să zboare totul în aer. Dacă sînt îndemînatici, vor primi douăzeci şi cinci de lire. Dacă preotul îşi rupe un braţ, aşa din greşeală, vor primi cincizeci de lire.

Varley îşi culese şapca de jos din mocirlă.

— Asta e tot, domnule Meehan ? întrebă el cu frică.

— E de ajuns pentru început, răspunse Meehan şi începu să rîdă de unul singur.

Părintele Da Costa nu putea conta decît pe trei copii în cor pentru slujba de seară. Parohia se stingea încet. Pe măsură ce casele erau dărîmate, familiile se mutau pe terenurile noi ; nu rămîneau în picioare decît clădirile financiare. Era o muncă fără speranţă, el o ştiuse de cînd îl trimiseră la biserica Saint-Nom. Superiorii lui o ştiau. O misiune fără speranţă ca să-l înveţe ce-i umilinţa. Nu asta spusese episcopul ? Puţină umilinţă pentru un bărbat care a avut aroganţa să creadă că putea să schimbe lumea. Să repare biserica după propria lui imagine.

Doi dintre băieţi erau din insulele Antile, celălalt, un englez din părinţi unguri. Toţi rezultaţi din nişte maghernițe încă în picioare. Ei îl aşteptau într-un colţ, vorbind între ei, rîzînd uneori, proaspăt spălaţi, cu părul periat, în sutană roşie şi stihar foarte alb. Jack Meehan fusese oare ca aceştia, altădată ?

Amintirea era ca un pumnal în inimă. Amintirea propriei lui violenţe, a furiei lui devastatoare. Violenţa care fusese cît pe ce să-i cauzeze moartea. Bărbaţii pe care-i ucise în război, erau o problemă, dar apoi... Soldatul chinez din Coreea, care mitralia o coloană de refugiaţi. Luase o puşcă şi plasă un glonte în capul soldatului, de la două sute de metri. Cu dibăcie, cu precizie, fostul luptător îşi luă provizoriu haina. Nu avusese dreptate ? Se purtase într-adevăr rău atunci cînd atîtea vieţi fuseseră salvate ? Şi acest căpitan portughez din Mozambic care-i spînzura pe partizani de picioare ? Aproape îl omorîse în bă-

taie pe acest bărbat şi acest incident îl făcuse în cele din urmă să cadă în dizgrație.

„Vremea cînd episcopii galopau în luptă cu o grămadă de arme în mînă a trecut, prietene, îi spusese episcopul lui. Misiunea dumneavoastră este să salvați suflete".

Violență pentru violență. Era crezul lui Meehan. Bolnav şi scîrbit, părintele Da Costa îşi scoase etola violetă pe care o purta în timpul spovedaniilor şi luă una verde, pe care o trecu pe sub curea ca să reprezinte suferința şi moartea lui Christos. Atunci cînd îşi îmbrăca patrafirul roşu uzat, uşa exterioară se deschise şi Anna intră, cu bastonul în mînă, şi un impermeabil pe umeri. El se apropie ca să o susțină şi o strînse un moment la pieptul lui.

— Eşti bine?

Ea se întoarse imediat, cu o expresie îngrijorată.

— Ce este? Sînteți tulburat. S-a întîmplat ceva?

— Am avut o întîlnire neplăcută cu acest Meehan, răspunse el cu o voce joasă. Mi-a spus anumite lucruri despre Fallon. Lucruri ce ar explica multe altele. Îți voi vorbi despre asta mai tîrziu.

Ea se întristă dar el o conduse la uşă, pe care o deschise, şi o împinse în biserică. Aşteptă cîteva clipe, ca să-i lase timp să ajungă la orgă, apoi făcu un semn tinerilor băieți. Ei se adunară într-o procesiune mică şi, la primele măsuri de orgă, intrară în cor.

Naosul era plin de umbre, rece şi umed, iar lumina de la lumînări alterna cu întunericul. Erau vreo cincisprezece persoane, nu mai mult. Niciodată nu se simțise atît de descurajat, aşa de aproape de sfîrşit, niciodată de atunci din Coreea. Dar se întoarse spre statuia Sfintei Fecioare Maria. Ea părea că pluteşte în licărirea tremurătoare a lumînărilor, atît de calmă, atît de senină, şi zîmbetul mic al buzelor ei întredeschise părea că îi este adresat doar lui.

— Aghezmuieşte-mă..., intonă el înaintînd în travee, precedat de unul dintre copiii din Antile, ducînd în cadelniță agheasma în care-şi introducea pămătuful ca să-i binecuvînteze în timpul trecerii pe credincioşi, ca să-i spele simbolic de orice păcat.

Dar pe mine cine mă va ierta? se întrebă el, disperat. Cine?

Îmbrăcat cu patrafirul decolorat, cu mîinile împreunate, începu slujba.

— Îi mărturisesc lui Dumnezeu atotputernic şi vouă, fraţii mei, că am păcătuit prin vina mea, prin marea mea vină, spuse el lovindu-se în piept cum o cerea ritualul. În gînduri şi în cuvinte, prin acţiune şi prin omitere...

În spatele lui se înălţau vocile credincioşilor lui. Lacrimi curgeau şiroaie pe faţa lui, primele de mulţi ani încoace, şi se lovea încă în piept.

— Domnule, ai milă de mine, şoptea el. Ajută-mă. Arată-mi ce trebuie să fac.

Capitolul IX

CALAUL

Vîntul urla prin oraş ca o creatură vie, izgonea ploaia din faţa lui, golea străzile, făcea să se trîntească vechile jaluzele, se izbea de lespede ca o prezenţă invizibilă.

Cînd Billy intră în camera lui Jenny Fox, ea se pieptăna în faţa oglinzii, în picioare. Ea purta o minijupă neagră, plisată, ciorapi închişi, pantofi de lac cu tocuri înalte şi un corsaj alb. Ea era foarte seducătoare.

Cînd ea se întoarse, Billy închise uşa şi spuse cu voce joasă :

— Drăguţ, foarte drăguţ. El este încă în camera lui, nu-i aşa ?

— Da, dar mi-a spus că va ieşi din nou.

— Trebuie să-l facem să-şi schimbe părerea, atunci, spuse Billy, mergînd să se aşeze pe pat. Vino aici.

Ea se lupta ca să-şi stăpînească panica care ameninţa să o sufoce, scîrba care-i provoca greaţă cînd se apropie de el.

El îşi strecură mîinile sub fusta ei şi-i mîngîie carnea caldă de deasupra ciorapilor.

— Iată o fată bună. Lui i-ar plăcea asta. La toţi le place, murmură el ridicînd spre ea nişte ochi extrem de visători. Dacă mă împiedici, vei simţi durerea. Va trebui să te pedepsesc şi asta nu-ţi va plăcea, ai ?

Inima îi bătea să i se spargă în piept.

— Te rog, Billy ! Te rog !

— Atunci acţionează cum trebuie. Vreau să văd din ce e făcut tipul ăsta.

O împinse înapoi, se ridică şi se duse să desprindă un tablou mic de pe perete. Era o ferestruică în spatele

acestuia, plasată cu dibăcie, şi el privi prin ea. După cîteva minute, se întoarse cu satisfacţie.

— Tocmai şi-a scos cămaşa. Hai du-te şi adu-ţi aminte. Te voi observa.

Avea gura moale, mîinile puţin tremurătoare şi ea se întoarse înghiţindu-şi greaţa, înainte de a ieşi din cameră.

Fallon era în faţa chiuvetei, cu bustul gol, cu spumă pe faţă, cînd ea bătu la uşă şi intră. Se întoarse spre ea, cu un brici lung şi ascuţit cu mîner din corn în mînă. Ea se rezemă cu spatele de uşă.

— Îmi pare rău pentru brici, spuse ea. Asta e tot ce-am putut găsi.

— E foarte bun, o asigură el cu un zîmbet. Şi tatăl meu avea la fel. N-a vrut niciodată altul, pînă la moarte.

Avea un şir de cicatrice urîte de-a latul burţii, ce coborau spre şoldul stîng. Ea se miră.

— Ce vi s-a întîmplat ?

El îşi coborî privirea în jos.

— Oh, asta ? Un glonţ de mitralieră. Unul din acele cazuri cînd ar fi trebuit să fiu mai rapid.

— Aţi fost în armată ?

— E un fel de a spune.

El se întoarse spre oglindă ca să se termine de bărbierit. Ea veni mai aproape de el. Îi zîmbi întinzîndu-şi gura ca să se radă.

— Sînteţi foarte drăguţă. Mergeţi undeva ?

Ea simţi din nou acea căldură, o furnicătură a ochilor, şi-şi dădu imediat seama cu uimire că începea să-l îndrăgească mult pe acest necunoscut, dar în acelaşi timp îşi aduse aminte de Billy, care se uita prin ferestruică la cele mai mici mişcări ale ei.

Ea zîmbi cu cochetărie şi-l mîngîie încet pe braţ.

— Mă gîndeam să rămîn acasă astă-seară. Şi dumneavoastră ?

Ochii lui Fallon se întoarseră un moment spre ea, aproape veseli.

— Draga mea, nu ştii la ce te expui. Şi eu care am de două ori vîrsta ta !

— Am o sticlă de whisky irlandez.

— Dumnezeu să ne păzească dacă asta nu e suficientă ca să-l ispitească şi pe diavolul în persoană.

Continuă să se radă şi ea merse să se aşeze pe pat. Lucrurile mergeau prost, foarte prost şi gîndindu-se la mînia lui Billy, o luă cu frig în spate. Ea-şi concentră ultimele resurse şi făcu un nou efort.

— Puteţi să-mi daţi o ţigară ?

Pe masa de lîngă pat erau un pachet şi o cutie cu chibrituri. Luă una, o aprinse şi se lungi pe pat, cu o pernă sub umeri.

— Chiar trebuie să ieşiţi ?

Îşi ridică un genunchi pentru ca fusta care i se ridica să lase să i se vadă pielea goală de deasupra ciorapilor fumurii, şi un slip negru din nailon, transparent.

Fallon oftă, îşi aşeză briciul şi-şi luă un prosop. Îşi şterse spuma de pe faţă şi se apropie de pat.

— Veţi răci dacă nu sînteţi atentă, spuse el zîmbind şi-i trase fusta în jos. Da, voi ieşi, dar mai întîi voi bea un pahar cu dumneavoastră, aşa că duceţi-vă repede şi destupaţi sticla.

El o sculă de pe pat şi o împinse cu fermitate prin cameră. La uşă ea se întoarse, cu ochii speriaţi.

— Vă rog, îl imploră ea. Vă rog.

El îşi încruntă uşor sprîncenele, apoi un zîmbet mic şi trist îi apăru în colţul gurii. O sărută pe buze şi clătină din cap.

— Nu eu, draga mea, nu eu, pentru nimic în lume. Aveţi nevoie de un bărbat... Eu nu sînt decît un cadavru ambulant.

Era o cugetare aşa de îngrozitoare, aşa de temut prin consecinţele ei că aceasta alungă orice alt gînd din mintea lui Jenny. Ea îl privi cu ochi mari şi el îi deschise uşa şi o împinse afară din cameră.

Frica o stăpînea acum, o spaimă pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Ea era incapabilă să înfrunte ceea ce o aştepta în camera ei. Numai dacă ar putea coborî... dar era deja prea tîrziu. Atunci cînd ea înainta în vîrful picioarelor, uşa se deschise şi Billy o trase atît de violent că ea se împiedică, îşi pierdu un pantof şi merse să se întindă pe pat.

Ea se întoarse cu teamă şi văzu că el îşi descheia deja cureaua.

— Ai stricat totul, ai ? bombăni el. Şi în definitiv tot ce am făcut pentru tine !

— Nu, Billy, nu, te rog, gemu ea. Voi face orice !

— Să fii sigură ! Vei avea parte de unul din trucurile mele speciale, nimic altceva decît să te fac să mergi drept, şi data viitoare cînd îţi voi spune să faci ceva, te vei strădui s-o faci ! Hai, întoarce-te !

El începu să-şi descheie pantalonii. Ea clătină din cap, fără să spună vreun cuvînt, mută de frică. El avea o faţă... ca o oglindă spartă cu ochi palizi, ca de nebun. O pălmui dintr-o lovitură.

— Vei asculta, da, soi de tîrîtură !

O apucă de păr şi o sili să se întoarcă, pe burtă pe marginea patului. Cu cealaltă mînă, îi smulse slipul. Cînd ea îi simţi duritatea, cînd el o pătrunse cu forţă între fese ca un animal, ea urlă de durere, din tot sufletul, cu capul tras pe spate.

Uşa se deschise atît de violent că ea se lovi de perete şi Fallon apăru, cu spumă într-un colţ al feţei, cu şişul deschis în mîna dreaptă.

Billy se ridică de pe fată, murmurînd înjurături incoerente şi cînd se îndreptă, ţinîndu-şi pantalonii, Fallon făcu doi paşi repezi şi-i dădu o lovitură zdravănă de picior în organele genitale. Billy se prăbuşi complet şi se răsuci de durere, cu genunchii ridicaţi la piept.

Fata se îmbrăcă cum putu şi se ridică, pierzîndu-şi orice demnitate, cu faţa în lacrimi. Fallon îşi şterse mecanic spuma cu dosul mîinii. Avea o privire extrem de sălbatică.

Ea plîngea în hohote că de-abia putea vorbi.

— El m-a silit să merg în camera dumneavoastră. Mă privea.

Ea arătă peretele şi Fallon se duse să-şi arunce privirea la ferestruică. Se întoarse lent.

— Aceste lucruri se petrec adesea ?

— Îi place să se uite.

— Şi dumneavoastră ? Dumneavoastră ?

— Eu sînt o prostituată, spuse ea simplu şi dintr-o dată totul i se arătă, scîrba, ruşinea, anii de decădere morală. Ştiţi ce vrea să însemne acest lucru ? M-a pus să fac trotuarul de mică, fratele lui.

— Jack Meehan ?
— Bineînţeles. Aveam treisprezece ani — exact ce trebuia pentru un anumit fel de clienţi. Începînd de atunci, a fost o decădere treptată.
— Aţi putea pleca.
— Unde să merg ? răspunse ea, un pic mai stăpînă pe sine. Îmi trebuie bani. Şi am o fetiţă de trei ani.
— Aici ? În acest bordel ?
— Nu. Am dat-o la doică. O persoană foarte drăguţă, într-un cartier bun, dar Billy ştie unde se află.
În acel moment, Billy se învioră şi se ridică într-un cot. Avea lacrimi în ochi şi spumă pe buze.
— Sînteţi aranjat, gemu el. Cînd fratele meu va afla, veţi fi un om mort.
Pipăi ca să-şi încheie şliţul la pantaloni şi Fallon se chirci lîngă el.
— Bunicul meu, spuse el pe un ton de conversaţie, avea o fermă, în Irlanda. El creştea mai ales berbeci. Şi în fiecare an îi castra pe unii dintre ei ca să îmbunătăţească gustul cărnii şi calitatea lînii, cam aşa ceva. Ştii ce înseamnă asta, a castra, micul meu Billy ?
— Bine, la naiba, ei da ! Sînteţi smintit ! bîigui Billy. Ca toţi irlandezii nesuferiţi.
— Asta vrea să însemne că le tăia testiculele cu foarfecele de tuns.
O expresie de groază rece apăru pe faţa băiatului şi Fallon reluă calm.
— Dacă te mai atingi vreodată de această fată, în orice fel, mă voi ocupa personal de tine. Ţi-o jur, sfîrşi el învîrtind şişul.
Billy se retrase în grabă şi se ridică de jos, sprijinindu-se de perete, cu mîna încleştată pe pantaloni.
— Sînteţi nebun, sopti el. Nebun furios.
— Tu ai spus-o, Billy. Sînt capabil de orice, ai grijă să transmiţi.
Băiatul plecă prin uşa deschisă şi paşii lui grăbiţi răsunară pe scară. Uşa de la intrare se închise. Fallon se întoarse, cu o mînă pe obraz.
— Pot să mă termin de bărbierit, ce credeţi ?
Ea alergă spre el şi-l apucă violent de braţ.
— Vă rog, nu ieşiţi. Nu mă lăsaţi singură !

— Trebuie. Dar el nu va reveni, nu atîta timp cît voi fi aici.

— Și apoi ?

— Vom găsi o soluție.

Ea se întoarse și el îi luă cu putere mîna.

— Plec pentru o oră, nu mai mult. V-o promit. Și apoi vom bea împreună un pahar de whisky. De acord ?

Ea îl privi nehotărîtă, neliniștită. Lacrimile îi întinseră machiajul pe față, făcînd-o să pară foarte tînără.

— Promiteți ?

— Pe cuvînt de irlandez !

Ea i se aruncă de gît cu entuziasm.

— Ah, voi fi drăguță cu dumneavoastră ! Foarte drăguță !

El îi puse un deget pe gură.

— Nu e nevoie. Nu e deloc nevoie. Mă voi întoarce. Dar faceți-mi un serviciu.

— Bineînțeles ! Ce anume ?

— Spălați-vă fața, fie-vă milă !

El închise ușa fără zgomot, ieșind, și ea merse să se uite în oglindă. El avea dreptate, ea avea o față oribilă și totuși, pentru prima dată de mulți ani, ochii îi surîdeau. Își luă mănușa pentru toaletă și săpunul și începu să-și spele fața cu putere.

Părintele Da Costa nu înțelegea nimic. Refugiul era deschis de o oră fără ca nimeni să vină, nici un client. De luni de zile de cînd organiza această supă populară în criptă, nu se întîmplase niciodată acest lucru.

Nu era mare lucru, acest refugiu, dar bătrînii pereți din piatră erau albiți cu var, într-o sobă era un foc din cocs, cu bănci și mese în formă de capră. Anna împletea un pulover, așezat într-un scaun al ei. Supa era în fața ei într-o oală mare termoizolantă, cu o mulțime de farfurii lîngă ea. Erau mai multe pîini din ajun, oferite de un brutar din cartier.

Preotul puse cocs în sobă și-l ațîță cu nerăbdare. Anna se întrerupse din împletit.

— Ce s-a putut întîmpla ? întrebă el.

— Dumnezeu știe ! Eu nu.

El urcă și ieși în pragul ușii. Strada era pustie. Ploaia nu mai era decît o burniță ușoară. Se întoarse în criptă.

Irlandezul O'Hara, pe care Varley îl numea marele Mick, ieşit dintr-o curte mică şi se opri sub un lampadar. Era foarte înalt, cel puţin un metru şi nouăzeci de centimetri, cu umeri laţi, păr negru şi un zîmbet veşnic pe buze. Bărbatul care apăru din umbră ca să-l întîlnească era cu o jumătate de cap mai mic decît el şi avea un nas rupt.

În acel moment, Fallon dădea colţul străzii. El înaintă fără zgomot şi, văzîndu-l pe O'Hara şi pe prietenul lui, se retrase în întuneric ca să-şi formeze o părere asupra situaţiei. Cînd irlandezul începuse să vorbească, el înaintă spre un ungher al porţii şi-l ascultă.

— E singur şi cred că bunul reverend este pregătit pentru asta, Daniel. Cîţi avem acum acolo?

Daniel pocni din degete şi mai multe umbre apărură din întuneric. El îi numără rapid.

— Văd opt, anunţă el. Cu noi sînt zece.

— Nouă, spuse O'Hara. Tu vei rămîne afară şi vei sta la pîndă, nu se ştie niciodată. Toţi ştiu ce au de făcut?

— M-am ocupat de acest lucru, îl asigură Daniel. Pentru o liră fiecare, ei vor distruge totul.

O'Hara se întoarse spre grup.

— Amintiţi-vă un lucru. Da Costa e al meu!

— Asta nu te deranjează, Mick? întrebă Daniel. Dat fiind că eşti irlandez? La urma urmei, e un preot.

— Vreau să-ţi fac o mărturisire teribilă, Daniel. Sînt şi irlandezi protestanţi şi eu sînt unul. Hai, veniţi, băieţi, spuse el şi traversă strada.

Ei intrară şi Daniel aşteptă lîngă balustradă, aşteptînd primul zgomot de încăierare din interior. Cineva tuşi politicos în spatele lui şi el se întoarse. Fallon era acolo, la un metru sau doi, cu mîinile în buzunare.

— De unde aţi ieşit, dumneavoastră? bombăni Daniel.

— Dacă te-aş întreba... Ce se întîmplă aici?

Daniel ştia să recunoască pericolul dar el se înşelă total asupra adversarului.

— Specie de stîrpitură, spuse el cu dispreţ. Cară-te de aici!

El se repezi la atac, cu mîinile întinse pentru a lovi, dar ele nu se întinseră decît în gol, cînd o lovitură de picior expert îl făcu să se împiedice.

Se strivi de şoseaua udă şi se ghemui, rostind injurii. Fallon îl prinse de încheietura mîinii drepte cu amîndouă mîinile şi-i răsuci braţul ridicîndu-l de jos. Daniel strigă de durere şi-şi simţi muşchiul cedînd. Ţinîndu-l încă în această poziţie, Fallon îl trînti mai întîi cu capul de balustradă.

Daniel se ridică în genunchi, cu faţa în sînge, întinzînd o mînă rugătoare.

— Nu, opreşte, ai milă.

— De acord, spuse Fallon. Răspunde, atunci. Ce se petrece aici ?

— Trebuie să distrugă tot.

— Din ordinul cui ?

Daniel ezită şi Fallon îl făcu să cadă cu o piedică.

— Din ordinul cui ?

— Jack Meehan, bîigui Daniel.

Fallon îl ridică şi-l împinse.

— Data viitoare, vei primi un glonte în genunchi. Acum cară-te.

Daniel se întoarse şi fugi clătinîndu-se.

La prima îmbulzeală zgomotoasă, părintele Da Costa înţelese primejdia. În timp ce înainta, un banc fu răsturnat, apoi un altul. Mîini se năpustiră asupra lui, care îl trăgeau de sutană. O auzi pe Anna strigînd de spaimă şi, întorcîndu-se, îl văzu pe O'Hara în spatele ei, înlănţuindu-i talia.

— Şi acum, draga mea, un sărut drăguţ, ceru el. Ea se zbătea, cuprinsă de panică, cu mîinile întinse orbeşte, şi căzu peste masă, care se prăbuşi, vărsînd supa pe lespede, într-o zarvă de vase sparte.

Cînd părintele Da Costa vru să meargă spre ea, O'Hara izbucni în rîs.

— Oh ! Iată ce ai făcut !

O voce calmă, venind de la uşă, contrastă atunci cu zgomotul.

— Mickeen O'Hara. Pe tine te văd într-adevăr ?

Se aşternu un moment de linişte. Toată lumea aşteptă. O'Hara se întoarse, cu o expresie de neîncredere totală, care părea să spună că asta nu putea să se întîmple. Ea fu imediat înlocuită cu o alta, făcută din respect şi frică.

— Dumnezeule, şopti el. Tu eşti, Martin ?

Fallon merse spre el, cu mîinile în buzunare și toată lumea își reținu respirația.

— Spune-le să pună totul în ordine și să curețe, Mick, ca un băiat bun ce ești, și du-te să mă aștepți afară.

O'Hara îl ascultă fără nici o ezitare. Ceilalți începură imediat să reașeze mesele și băncile și unul dintre ei se duse să caute o găleată și o cîrpă ca să spele dalele.

Părintele Da Costa o încuraja pe Anna. Fallon se apropie de ei.

— Îmi pare rău pentru această violență, părinte. Asta nu se va mai întîmpla.

— Meehan ? întrebă Da Costa.

— Da. Vă așteptați la un atac de felul acesta ?

— El a venit să mă vadă, în seara asta. Mărturisesc că nu ne-am înțeles prea bine... Irlandezul ăsta înalt, vă cunoaște ?

— Micul prieten din lumea întreagă, asta sînt eu, răspunde Fallon cu un zîmbet. Noapte bună.

El reveni la ușă. Părintele Da Costa îl ajunse din urmă, cînd el deschise ușa și-i puse o mînă pe braț.

— Trebuie să discutăm, Fallon. Mi-o datorați.

— Foarte bine. Cînd ?

— Voi fi ocupat dimineața, dar mîine nu am confesiuni la ora prînzului. Vreți să veniți la ora unu ? La prezbiteriu ?

— Voi fi acolo.

Fallon ieși și merse să-l întîlnească pe O'Hara care-l aștepta nervos sub lampadar.

— Jur în fața lui Dumnezeu, dacă aș fi știut că erai amestecat în toată această afacere, nu aș fi atins-o cu nici un pai. Te credeam mort, de mult timp. Toți o credeam.

— E în regulă, spuse Fallon. Cît îți plătește Meehan ?

— Douăzeci și cinci de lire. Cincizeci dacă preotul avea un braț rupt.

— Cît înainte ?

— Nici o copeică.

Fallon își deschise portofelul, luă două bancnote de cîte zece lire și i le dădu.

— Cheltuieli de călătorie, în amintirea bătrînelor vremuri bune. Am impresia că nu va fi foarte bine pentru tine, pe aici, cînd Jack Meehan va afla că ai lăsat-o baltă.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Martin, voi pleca la drum chiar din seara asta, promise O'Hara, şi apoi ezită. Te frămîntă încă, Martin, ceea ce s-a întîmplat în biserică ?

— În fiecare minut din fiecare oră, din fiecare zi, din viaţa mea, răspunse Fallon cu o certitudine profundă înainte să se întoarcă şi să se piardă pe o stradă transversală.

De la adăpostul din pragul uşii, Da Costa îl văzu pe O'Hara traversînd drumul. Se îndrepta spre crîşma din colţ. Preotul îl urmă acolo.

Barul era calm şi era bine că O'Hara îl alesese. Era încă puternic zdruncinat şi comandă un whisky dublu pe care-l înghiţi dintr-o înghiţitură. Cînd ceru un al doilea, uşa se deschise şi părintele Da Costa intră.

O'Hara încercă să se laude.

— Iată-vă, părinte ! Beţi un pahar cu mine ?

— Aş prefera să beau cu dracul !

Da Costa îl trase spre o masă din fund, îl împinse acolo şi se aşeză în faţa lui.

— Unde l-aţi cunoscut pe Fallon ? întrebă el. Înainte de seara asta, vreau să spun.

O'Hara îl privi cu gura căscată, cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

— Fallon ? Nu-l cunosc pe Fallon.

— Martin Fallon, imbecilule ! Nu v-am văzut discutînd amîndoi, în faţa bisericii ?

— Ah, vreţi să spuneţi Martin ! Fallon ? Aşa se numeşte acum ?

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre el ?

— De ce v-aş spune ceva ?

— Pentru că altfel telefonez la poliţie şi fac plîngere împotriva dumneavoastră. Inspectorul şef Miller îmi este prieten. Va fi încîntat să-mi facă acest serviciu, sînt sigur.

— De acord, părinte, puteţi să vă sunaţi cîinii.

O'Hara, îmblînzit de două pahare mari de whisky, merse să caute un al treilea la tejghea şi se întoarse să se aşeze pe scaun.

— De ce vreţi să ştiţi ? E important să aflaţi ?

— Pentru mine, da. Martin Fallon, cum îl numiți, este probabil cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut în viața mea. Un erou.

— Pentru cine ?

— Pentru poporul irlandez.

— Ah, înțeleg. Ei bine, nu-i vreau nici un rău, pot să vă asigur.

— Îmi dați cuvîntul dumneavoastră de onoare ?

— Bineînțeles

— Bine. Dar nu vă voi spune numele lui, cel adevărat. De altfel, asta nu are nici o importanță. Era locotenent provizoriu în IRA. Îl numeau Călăul, la Derry. N-am văzut niciodată pe nimeni ca el cu o armă în mînă. L-ar fi ucis și pe papă dacă ar fi crezut că asta făcea să progreseze cauza. Și aici ! spuse O'Hara atingîndu-și capul. Ieșit de la universitate, domnule părinte, vă dați seama ? Trinity College, nu altceva. Erau zile cînd îți vorbea despre toate astea. Despre poezie, despre cărți, acest gen de lucruri. Și cînta la pian ca un înger...

O'Hara ezită, jucîndu-se cu o țigară, cu privirea întunecată pierdută în trecut.

— Și apoi au fost celelalte momente.

— Ce vreți să spuneți ?

— Ei bine, el se schimbase complet. Se închise total în el însuși. Fără emoții, fără reacții. Nimic. Frig și întuneric... Cînd era astfel, provoca o frică cumplită la toată lumea, eu am înțeles, v-o jur.

El se cutremură și-și potrivi țigara în colțul gurii.

— Ați fost mult timp cu el ?

— Nu prea. Ei nu au avut niciodată încredere în mine. Eu sînt protestant, înțelegeți, așa că m-am retras.

— Și Fallon ?

— El a pregătit o capcană pentru un blindat Saracen, undeva în Armagh. A minat șoseaua. Cineva s-a înșelat cu privire la oră. În locul blindatului, a fost un autocar școlar cu vreo zece copii la bord. Cinci au fost uciși, ceilalți au rămas infirmi. Știți ce înseamnă asta. Asta l-a terminat pe Martin. Cred că a trecut o bucată bună de timp de cînd se neliniștește de întorsătura pe care au luat-o evenimentele. Toate acele masacre și toate celelalte. Afacerea cu autocarul, asta a fost picătura care a umplut paharul.

— Înţeleg, spuse Da Costa fără ironie.

— Îl credeam mort. După ultimele noutăţi, IRA avea un pluton de execuţie în căutarea lui. Eu, nu contez, nimănui nu-i pasă de mine, dar cu un tip ca Martin e altceva. El ştie prea multe. Pentru un bărbat ca el, nu există decît un mijloc de a se retrage din mişcare şi ăsta e într-un sicriu. Haideţi, domnule părinte, vă voi părăsi, acum, spuse el ridicîndu-se, cu faţa congestionată. Oraşul acesta şi cu mine, noi ne despărţim.

Părintele Da Costa îl urmă la uşă. Ieşind în ploaie, O'Hara îşi încheie bluzonul şi întrebă vesel :

— Vi s-a întîmplat să vă întrebaţi cu ce rimează asta ? Viaţa, vreau să spun.

— Adesea, răspunse preotul.

— Asta e, adevărat, cel puţin. Pe mai tîrziu în infern, domnule părinte !

Plecă fluierînd uşor şi Da Costa se întoarse în biserica lui. Cînd coborî în criptă, totul fusese pus în ordine. Bărbaţii plecaseră şi Anna aştepta cu răbdare, pe una din bănci.

— Îmi pare rău că a trebuit să te las singură, spuse el, dar am vrut să vorbesc cu bărbatul care-l cunoaşte pe Fallon. Cel care a declanşat totul. Era la cîrciuma din colţ.

— Ce aţi aflat ?

El ezită, apoi îi spuse. Cînd termină, ea avea o expresie dureroasă. Ea murmură :

— El nu este deci ceea ce părea a fi la o primă vedere.

— L-a ucis pe Krasko, îi aminti părintele. L-a omorît, cu sînge rece. Nu e nimic fantezist în asta.

— Aveţi dreptate, bineînţeles, spuse ea luîndu-şi paltonul pe pipăite înainte de a se ridica. Ce veţi face acum ?

— Ce naiba vrei să fac ? exclamă el aproape cu mînie. Să-i salvez sufletul ?

— E o idee.

Ea îşi strecură o mînă sub braţul lui şi ieşiră împreună.

În spatele instituţiei lui Meehan, în Paul's Square, era un antrepozit vechi, şi o scară exterioară de incendiu permitea accesul uşor pe acoperişul plat.

Fallon, chircit în spatele unui perete scund, își înșuruba amortizorul pe țeava armei lui Ceska, pîndind în ploaie. Cele două ferestre mansardate de la apartamentul lui Meehan nu se aflau decît la douăzeci de metri și perdelele nu erau trase. Îl văzuse de mai multe ori pe Meehan plecînd și sosind, cu un pahar în mînă. La un moment dat, Rupert i se alătură, îi puse un braț în jurul gîtului dar fusese respins cu brutalitate.

Era un tir dificil, de la această distanță, cu o armă de mînă, dar nu era imposibil. Fallon se ghemui, ținînd Ceska cu ambele mîini, și ținti fereastra stîngă. Meehan apăru repede și se opri ducîndu-și paharul la buze, iar Fallon trase un singur foc.

În apartament, o oglindă agățată de perete se făcu țăndări și Meehan se aruncă la pământ. Rupert care privea la televizor lungit pe canapea, se întoarse brusc. Deschise niște ochi mari.

— Dumnezeule ! Privește fereastra. Cineva tocmai a tras în sus !

Meehan își ridică ochii spre gaura mică, cu fisuri în formă de pânză de păianjen, și-și întoarse capul spre oglindă. Se ridică încet. Rupert se apropie de el.

— Vrei să-ți spun ceva, rățușca mea ? devii teribil de periculos de vizitat.

Meechan îl îndepărtă cu un gest furios.

— Du-te să-mi cauți de băut, imbecilule. Trebuie să mă gândesc.

Două minute mai târziu, telefonul sună.

Când răspunse, el auzi indicativul unei cabine publice și apoi o voce, când moneda căzu, la celălalt capăt al firului.

— Dumneavoastră sînteți, Meehan ? Știți cine e ? întrebă Fallon ?

— Ticălosule ! bombăni Meehan. Ce cauți ?

— De data asta, nu v-am nimerit pentru că așa am vrut. Amintiți-vă acest lucrul și spuneți-le susținătorilor dumneavoastră să nu se apropie de Saint-Nom... și asta e valabil și pentru dumneavoastră.

El închise și Meehan o făcu la fel. Se întoarse, palid de furie, și Rupert îi întinse un pahar.

— N-ai o mutră prea bună, rățușca mea. Vești proaste?

— Fallon, scrîșni Meehan din dinți. Era gunoiul ăla de Fallon și nu m-a împușcat pentru că nu a vrut.

— Asta nu face nimic, bobocul meu. La urma urmei, mă ai întotdeauna pe mine.

— E adevărat, spuse Meehan. Uitam.

Și-i lansă o lovitură puternică de pumn în burtă.

Era tîrziu, cînd Fallon se întoarse, mult mai tîrziu decît vroia el, și nu văzu nici urmă de Jenny. Își scoase pantofii înainte de a urca și merse fără zgomot pe culoar pînă la camera lui.

Se dezbrăcă, se culcă și-și aprinse o țigară. Era obosit. Fusese o zi afurisită pentru el. Cineva bătu timid la ușă. Ea se deschise și Jenny intră.

Ea avea o cămașă de noapte din nylon bleu închis, cu părul strîns la ceafă, cu o panglică și o față foarte curată.

— Jack Meehan a sunat la telefon, acum o jumătate de oră, spuse ea. A spus că vrea să vă vadă dimineață.

— A spus unde?

— Nu, doar că trebuie să vă spun că întîlnirea nu poate să fie publică și că, deci, nu aveți de ce să vă neliniștiți. El va trimite o mașină la ora șapte și jumătate.

Fallon încruntă din sprîncene.

— Puțin cam devreme pentru el, s-ar spune, nu?

— Nu știu... V-am așteptat. Ați spus ora unu. Nu ați venit.

— Îmi cer scuze. Nu am putut face altfel, credeți-mă.

— Vă cred, spuse ea. Sînteți primul bărbat de mulți ani care nu m-a tratat ca pe ceva cu care-și răzuie pantofi.

Ea începu să plîngă. Fără să spună vreun cuvînt, el dădu pătura la o parte și întinse o mînă. Ea se repezi, clătinîndu-se, să se strecoare lîngă el.

El stinse lampa. Ea rămase lungită lîngă el cu fața pe pieptul lui, plîngînd în hohote. El o strînse în brațe, o mîngîie pe păr și, după cîteva minute, ea adormi.

Capitolul X

DEZGROPAREA

Mașina care veni să-l caute pe Fallon a doua zi la orele șapte era o limuzină neagră de cortegiu funebru. Varley era la volan, în costum strict de culoare bleumarine și șapcă de șofer. Nu era nimeni, altcineva în mașină.

Fallon urcă în spate și închise portieră. Se aplecă să deschidă geamul de despărțire.

— E bine, spuse el cînd Varley demară. Unde mergem?

— La cimitirul catolic.

Fallon, care-și aprindea prima țigară din ziua aceea, tresări și Varley se grăbi să adauge cu o voce liniștitoare:

— Nu aveți de ce se vă neliniștiți, domnule Fallon. Chiar deloc. Domnul Meehan are doar o dezgropare, în dimineața asta.

— O dezgropare ?

— Ah da. Nu are prea des și domnului Meehan îi place mult să se ocupe personal de aceste lucruri. Este foarte conștiincios în munca lui.

— O cred cu ușurință. Ce are special acel caz ?

Nu mare lucru. El s-a gîndit că veți găsi asta interesant. Tipul pe care-l dezgroapă e un neamț. Mort de aproximativ optsprezece luni. Soția lui nu avea în acea vreme mijloacele necesare ca să-l ducă în Germania, dar acum ea are o mică moștenire și vrea să-l înmormînteze la Hamburg... Ah, domnule Fallon, pompele funebre, sînt o meserie fascinantă. Întotdeauna se petrece ceva nou.

— Nu mă îndoiesc, spuse Fallon.

Zece minute mai tîrziu, sosiră la cimitir și Varley intră acolo, apoi urcă aleea, trecînd prin fața capelei și a

pavilionului paznicului șef. Apoi merse pe o cărare îngustă.

Mormîntul în cauză era în vîrful unei movile, protejat de o placă. Cel puțin vreo douăsprezece persoane îl înconjurau și erau de asemenea un camion și două mașini. Meechan, lîngă una din ele, vorbea cu un bărbat cu păr grizonant și cizme de cauciuc. Meehan avea pe cap o pălărie neagră cu boruri întoarse și era îmbrăcat cu obișnuitul lui pardesiu ; Donner îl adăpostea sub o umbrelă.

Cînd Fallon coborî și merse spre ei prin ploaie, Meehan se întoarse și-i surîse.

— Ah, iată-vă. Vi-l prezint pe domnul Adams, inspector la sănătatea publică. Domnul Fallon este unul din colaboratorii mei.

Adam îi strînse mîna lui Fallon și-i spuse lui Meehan :

— Vreau să văd unde sînt, domnule Meehan.

Se îndepărtă. Fallon întrebă :

— Ei, ce joc jucăm acum ?

— Nici un joc. Este strict profesional și apoi am funeralii, așa că sînt ocupat toată dimineața, dar cred că trebuie să avem o conversație. Am putea face acest lucru în mașină, pe drum. Pentru moment rămîneți lîngă mine și faceți să pară că sînteți de-al casei. Este o afacere foarte personală. Paznicul șef al cimitirului nu ar fi mulțumit să afle că o persoană din exterior s-a strecurat aici.

El înaintă spre mormînt, Donner ținîndu-i umbrela și Fallon urmîndu-i. Mirosul era infect, nu mai simțise niciodată nimic atît de înfiorător, cînd se aplecă peste mormîntul deschis, văzu că acolo fusese presărat cu var.

— Sînt cincizeci de centimetri de apă acolo înăuntru, domnule Meehan, spuse inspectorul de la Sănătatea publică. Fără drenaj. Prea mult lut. Ceea ce vrea să însemne că sicriul e într-o stare jalnică. Resturi, probabil.

— Asta se întîmplă. Mai bine să-l avem pe celălalt gata pregătit.

Meehan făcu un semn din cap și doi din gropari, care așteptau ridicară un sicriu mare din stejar, din spatele camionului, și-l așezară lîngă groapă. Cînd îl deschiseră, Fallon văzu că era dublat cu zinc.

— Vechiul sicriu va cădea înăuntru și vom închide capacul, explică Meehan. E foarte simplu. Capacul trebuie să fie sudat, înregistrează bine, în prezența inspectorului de la Sănătatea publică. Asta e legea dacă vrem să tranzităm un cadavru în avion, dintr-o țară în alta.

Fu atunci o agitație bruscă și, întorcîndu-se, ei văzură șase bărbați grupați în jurul mormîntului de unde se ridica sicriul. Chingi fuseseră trecute sub el ca să împiedice în măsura în care ar fi posibil, dezintegrarea lui totală, dar atunci cînd sicriul fu scos, o scîndură căzu și două picioare putrezite apărură, fără degetele lor.

Mirosul se înteți în timp ce vreo șase gropari nefericiți se îndreptară spre noul sicriu depunîndu-l de bine de rău, pe cel vechi. Meehan părea extrem de satisfăcut de toată afacerea și se apropie ordonînd :

— Atenție, acolo ! Încet ! Foarte puțin spre stînga... Așa. Iată.

Vechiul sicriu căzu în cel nou, iar capacul fu lăsat în jos. El se întoarse triumfător spre Fallon.

— V-am spus că e foarte simplu, nu-i așa ? Acum, să ne grăbim. Am o incinerare la orele nouă și jumătate.

Groparii fuseseră tare agitați. Unul din ei își aprinse o țigară, cu mîini tremurătoare, și-i spuse lui Fallon cu un accent de Dublin :

— E adevărat că-l vor transporta cu avionul în Germania, după-amiază ?

— S-ar părea că da.

Bătrînul se strîmbă.

— E sigur că pilotul își va lăsa nasul în jos peste geam.

Ceea ce-l făcu pe Fallon măcar să rîdă.

La întoarcere, Donner luă volanul și Fallon și Meehan se așeză în spate. Meehan deschise un compartiment, în jumătatea inferioară a peretelui de separare, și luă de acolo un termos și o sticlă umplută pe jumătate cu coniac. Umplu pe jumătate o ceașcă cu cafea și adăugă coniac pînă sus.

— Ieri seară, spuse el așezîndu-se comod pe banchetă, a fost foarte stupid. Deloc ceea ce aș numi un gest amical. Ce ți-a venit să faci așa ceva ?

— Ați promis că-l veți lăsa pe preot în pace și apoi l-ați trimis pe O'Hara la criptă ca să distrugă totul. Noroc că am sosit acolo în acel moment. O'Hara, el și cu mine sîntem camarazi vechi într-un fel. De fapt, el s-a retras. Nu-l veți mai revedea în acest loc.

— N-ai stat degeaba...

Meehan adăugă o nouă doză de coniac la cafea.

— Trebuie să mărturisesc că părintele Da Costa m-a enervat puțin. N-a fost foarte amabil cînd i-am vorbit ieri seară, atunci cînd m-am oferit doar să-l ajut să strîngă fonduri ca să-și repare ruina de biserică.

— Și credeți că va accepta? exclamă Fallon într-o izbucnire de rîs. E o glumă!

Meehan ridică din umeri:

— Ceea ce nu oprește ca acest glonte să fie o acțiune neprietenoasă.

— Exact cum Billy a făcut-o pe spectatorul la Jenny Fox acasă, i-o întoarse Fallon. Cînd vă veți decide să faceți ceva pentru această larvă? Nu poate ieși fără paznic.

Fața lui Meehan se întunecă.

— E fratele meu! Are defecte dar cine nu are? Oricine îi face rău îmi face și mie rău.

Fallon își aprinse o țigară și Meehan îi zîmbi larg.

— De fapt, tu nu mă cunoști, Fallon. Cealaltă latură a mea vreau să spun. Pompele funebre.

— O luați în serios.

Era o afirmație, nu o întrebare, și Meehan clătină din cap.

— Trebuie să avem respect față de moarte. E o meserie serioasă. Prea mulți oameni o iau peste picior, în zilele noastre. Mie îmi place ca totul să fie făcut bine, așa cum trebuie.

— Mă îndoiesc.

— Pentru asta m-am gîndit că ar fi o idee bună să ne vedem amîndoi așa, în dimineața asta... că asta te-ar interesa. Cine știe, ai putea chiar să ai un viitor în profesie?

El puse o mînă pe genunchiul lui Fallon, care se îndepărtă, dar el nu se supără deloc.

— În fine pe scurt, te vom face să începi cu o incinerare bună. Vom vedea ce crezi despre asta.

Îşi mai turnă puţină cafea, o întări cu coniac şi se rezemă scoţînd un suspin de satisfacţie.

Crematoriul se numea Pine Trees şi cînd maşina trecu poarta, Fallon fu uimit să vadă numele lui Meehan, la loc de cinste, printre cei şase directori afişaţi pe un panou.

— Eu am cincizeci şi o cotă parte de unu la sută, spuse Meehan. Este crematoriul cel mai modern din nordul Angliei. Să vezi grădinile, primăvara şi vara! Asta ne costă pielea de pe noi dar valorează întreprinderea. Aici vin de peste tot.

Pavilionul paznicului şef era chiar lîngă poartă. Ei trecură pe lîngă el şi ajunseră în faţa unei construcţii minunate cu coloane. Meehan bătu în geamul de separare şi Donner se opri. Meehan lăsă geamul în jos.

— Asta e ceea ce numim columbar, explică el. Sînt oameni cărora le place să păstreze rămăşiţele pămînteşti într-o urnă şi să le expună. Sînt nişe în perete, pline marea majoritate dintre ele. Noi încercăm să descurajăm această practică.

— Şi ce recomandaţi ? întrebă Fallon cu o voce ironică.

— Împrăştierea, răspunse serios Meehan. Împrăştierea cenuşei în iarbă, pătrunderea ei în sol. Noi venim din pămînt, acolo ne întoarcem. Îţi voi arăta, dacă vrei, după funeralii.

Fallon nu găsi absolut nimic de răspuns. Acest bărbat o lua aproape în serios. Era într-adevăr de necrezut. El se aşeză comod în colţul lui şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor.

Capela şi crematoriul erau în centrul imobilului şi la mai multe sute de metri de poarta principală, asta din motive evidente. Mai multe maşini erau deja parcate în faţă şi un dric aştepta, cu un sicriu în spate şi Bonati la volan.

— În general noi facem ca dricul să sosească înainte, dacă familia este de acord. Nu mai putem avea cortegiu funebru care să meargă după sicriu, astăzi. Cu această circulaţie, nu e posibil să rămînem grupaţi.

Cîteva momente mai tîrziu, o limuzină urcă pe alee, urmată de altele trei. Billy era aşezat lîngă şofer, în

prima. Meehan coborî din mașină și înaintă, cu pălăria în mînă ca să salute familia.

Acesta fu un moment venerabil și Fallon îl contemplă cu admirație, Meehan trecea de la un grup la altul, cu fața îndurerată, cu o înfățișare serioasă. Era deosebit mai ales cu bătrînele doamne.

Sicriul fu transportat în capelă și familia îl urmă. Meehan veni să-l caute pe Fallon.

— Hai. Mai bine să vezi totul.

Slujba fu penibil de scurtă, aproape la fel de sintetică ca și muzica religioasă înregistrată cu corul ei divin în surdină. Fallon fu ușurat cînd afacerea se termină; perdele trase printr-un sistem automat ascunseră atunci sicriul.

— Îl trag în sala funerară pe o curea de transmisie, șopti Meehan. Te voi duce acolo prin spate, după ce vor pleca.

El execută un număr nou cu familia cînd toată lumea ieși. O lovitură de consolare pe spate, mîna unei doamne bătrîne ținută o clipă, asta era de ajuns dar era admirabil. În fine, reușiră să o șteargă și-i făcu semn lui Fallon. Înconjurară clădirea și el deschise o ușă, prin spate. Intrară amîndoi.

Erau acolo patru cuptoare cilindrice enorme. Două huruiau furioase, al treilea era liniștit și un bărbat în bluză albă îl răzuia pe al patrulea. Meehan îl salută simplu.

— Arthur ne e de ajuns, aici. Totul este în întregime automat. Vino, vreau să-ți arăt.

Sicriul pe care Fallon l-a văzut in capelă aștepta pe un cărucior.

— Uși cauciucate în perete, explică Meehan. El trece direct prin ele pe niște rulouri și ajunge pe cărucior.

Îl împinse spre crematoriul rece și deschise ușa. Sicriul avea exact înălțimea cerută și el alunecă ușor pe rulouri. El închise ușa și coborî maneta roșie. Imediat, un vuiet se făcu auzit și printr-o ferestruică din sticlă, Fallon văzu flăcările ce izbucniră în interior.

— Asta e tot ce trebuie, spuse Meehan. Aceste cuptoare funcționează prin radiație calorică și sînt foarte eficace, ultimul strigăt. O oră în total, de la început

pînă la sfîrşit şi nu e nevoie de încălzire prealabilă. Chiar de cînd ajung la mii de grade, sicriul arde ca o torţă.

Fallon privi prin geam şi văzu într-adevăr sicriul luînd foc dintr-o dată. El zări un cap cu părul în flăcări, şi se întoarse rapid.

Meehan merse la cuptorul unde Arthur îşi mînuia aşa de viguros grebla.

— Vino să vezi asta. Iată ce rămîne din tine.

Tot ce rămînea, era un schelet calcinat în bucăţi. Cînd Arthur îl împinse cu grebla, osemintele se zdrobiră şi bucăţile căzură printr-un grătar într-o cutie mare din fier alb, dedesubt, care conţinea deja o mare cantitate de cenuşă.

Meehan o trase, o ridică şi o duse la un aparat, pe o masă lîngă perete.

— Acesta este pulverizatorul, explică golind cutia înăuntru. Priveşte cu atenţie. Două minute, atît.

El apăsă pe un buton şi aparatul se puse în funcţiune cu un zgomot oribil de scîrţîit. Cînd Meehan fu mulţumit, el opri motorul şi deşurubă o urnă din metal, dedesubt, pe care i-o arătă lui Fallon. Ea era plină pe trei sferturi cu cenuşă fină.

— Vei observa că e deja o etichetă pe urnă. Este foarte important. Noi facem totul după un sistem de notaţie. Nu există nici o posibilitate de greşeală, spuse Meehan deschizînd un sertar într-un birou, lîngă el, de unde luă un cartonaş alb cu margini negre. Şi familia primeşte unul din aceste cartonaşe cu numărul de la lotul de pămînt. Este ceea ce noi numim un cartonaş «Odihnească-se în pace». Acum, vino, îţi voi arăta procedura finală.

Ploua încă atunci cînd ei merseră pe aleea din spatele clădirii, între două şiruri de chiparoşi. Ajunseră pe o pajişte întinsă, presărată cu garduri mici de merişori. Potecile erau mărginite de tăbliţe numerotate.

Un grădinar prăşea o parte din grădina înflorită, cu o roabă lîngă el. Meehan îl strigă.

— Încă ceva treabă, Fred. Ai face bine să notezi în cărticica ta neagră.

Grădinarul îşi scoase din buzunar un carnet unde notă indicaţiile înscrise pe eticheta urnei.

— Numărul cinci sute treizeci și șapte, domnule Meehan, anunță el cînd termină.

— Foarte bine, Fred, ocupă-te de asta.

Grădinarul înaintă spre tăblița ce conținea numărul bun și împrăștia cenușa pe iarba umedă. Apoi luă o mătură din rămurele ca să o facă să pătrundă în pămînt prin frecare.

— Și iată, îi spuse Meehan lui Fallon. Asta e toată povestea. Colb, te transformi în pulbere. Un cartonaș «Odihnească-se în pace» cu numărul respectiv, e tot ce rămîne.

Se întoarseră spre capelă.

— Mie, reluă Meehan, mi-ar plăcea mai mult să fiu înmormîntat. E mai convenabil, dar trebuie să le dai oamenilor ceea ce vor.

Făcură un ocol și, în fața capelei, îi găsiră pe Donner și Varley care tocmai sosiseră cu cealaltă limuzină. Billy și Bonati plecaseră. Directorul crematoriului apăru — vroia să-i spună ceva lui Meehan — și Fallon rămase singur un moment.

Avea încă în nas duhoarea de la mormîntul deschis. Chiar în interiorul porții de la capelă erau niște toalete și el merse să se spele pe față și pe mîini cu apă rece.

Unul din ochiurile de geam al micii ferestre de sub chiuvetă era spart și ploaia pătrundea pe acolo. El rămase acolo cîteva momente, dintr-o dată deprimat. Mormîntul deschis, picioarele fără degete ieșind din acel sicriu putrezit fuseseră un început de zi afurisit, și acum asta... dintr-un bărbat rămîneau atît de puține lucruri, la sfîrșit. Un pumn de cenușă.

Cînd ieși de acolo, Meehan îl aștepta.

— Ei bine iată, spuse el. Vrei să vezi un altul ?

— Nu și dacă pot să-l evit !

Asta îl făcu pe Meehan să rîdă.

— Mai am încă doi, în dimineața asta, dar asta nu face nimic. Varley te va conduce înapoi, la Jenny acasă. Nu merită să ieși afară pe o asemenea vreme, numai dacă ești obligat să o faci. Dacă aș fi în locul tău, aș rămîne la adăpost. Ți-o jur, ar putea fi interesant. E jocul lui Dumnezeu, Jenny a noastră, cînd începe, o treabă...

— Știu. Mi-ați spus-o deja.

Fallon urcă în spatele limuzinei și Varley demară. În loc să treacă prin poarta principală, el merse pe o alee cu puțin mai lată pentru o mașină și întoarse la dreapta pe sub copaci.

— Sper că asta nu vă incomodează, domnule Fallon, dar pe aici cîștigăm trei kilometri.

Ajunseră în fața unui grilaj cu șase bare. El coborî, merse să deschidă, trecu și ieși din nou ca să închidă grilajul. Drumul era la cincizeci de metri, la capătul unei alei.

În timp ce mergeau spre centrul orașului, Fallon îi spuse :

— Poți să mă lași unde vrei, Charlie.

— Dar nu puteți face asta, domnule Fallon ! Știți bine că nu puteți, gemu Varley. L-ați auzit pe domnul Meehan. Trebuie să vă duc acasă la Jenny.

— Ei bine, spune-i domnul Meehan, cu complimentele mele, că prefer să fac altceva.

Ei mergeau acum pe Rockingham Street, și cînd ajunseră la înălțimea bisericii Saint-Nom, Fallon, se aplecă brusc spre spătarul scaunului din față și întrerupse contactul. Atunci cînd mașina încetini și se opri, el sări, jos și traversă șoseaua. Varley îl privi cum intră prin mica ușă laterală, în biserică, apoi demară rapid ca să se ducă să dea raportul.

Capitolul XI

EVANGHELIA DUPĂ FALLON

Canonicul O'Halloran, administratorul catedralei, era la fereastra cabinetului său de lucru, cînd Miller și Fitzgerald fură prezentați. El se întoarse ca să-i primească și merse spre biroul lui sprijinindu-se cu toată greutatea pe un baston, tîrîndu-și piciorul stîng.

— Bună ziua, domnilor, dar e oare o zi bună ? Uneori am impresia că ploaia nu va înceta niciodată.

Avea un accent din Belfast și-i plăcu imediat lui Miller pentru singurul motiv că, în ciuda părului alb, el îi dădea impresia că altădată a fost un bun boxer la categoria grea, și că nasul îi fusese spart în două locuri.

— Sînt inspectorul șef Miller, monseniore. Cred că-l cunoașteți pe inspectorul Fitzgerald.

— Desigur. Unul din cavalerii noștri fideli din Saint-Columba. Episcopul este plecat la Roma, așa că va trebui să vă mulțumiți cu mine.

— Ați primit scrisoarea mea, monseniore ?

— Da, mi-a fost înmînată personal ieri seară.

— M-am gîndit că asta ne-ar face să cîștigăm timp, spuse Miller și ezită un moment înainte de a adăuga : Am cerut ca preotul Da Costa să fie prezent.

— El așteaptă în camera alăturată, răspunse canonicul umplîndu-și metodic cupa. Am preferat să aud mai întîi ceea ce acuzarea are de spus.

— Ați citit scrisoarea mea. Totul este explicat acolo.

— Dar ce așteptați dumneavoastră de la mine ?

— Să-l faceți pe părintele Da Costa să fie înțelegător. El trebuie să ne ajute în această afacere. Trebuie să-l identifice pe acel bărbat.

— Dacă presupunerea dumneavoastră este exactă, nici Sfîntul nostru Papă nu ar putea s-o facă, domnule inspector șef, declară calm Mgr O'Halloran. Secretul spovedaniei este absolut.

— Într-un caz ca acesta? exclamă Miller cu mînie. E ridicol și dumneavoastră o știți foarte bine!

Inspectorul Fitzgerald încercă să-l calmeze punîndu-i o mînă pe braț dar canonicul nu era pentru nimic în lume tulburat.

— Pentru un protestant sau evreu, sau chiar pentru oricine care este în afara religiei catolice, doar ideea de spovedanie trebuie să pară absurdă. Un anacronism care nu are nici un loc în lumea modernă. Sînteți de acord, inspectore?

— Ținînd cont de situația actuală, trebuie să spun că sînt de acord.

— Biserica a crezut întotdeauna că spovedania este bună pentru suflet. Păcatul este o povară teribilă și datorită spovedaniei personale au posibilitatea să se ușureze de această greutate și să o pornească pe un drum bun.

Miller se agită cu nerăbdare, dar O'Halloran continuă să vorbească cu aceeași voce calmă. Era extrem de convingător.

— Pentru ca spovedania să fie o terapie bună, ea trebuie să fie spusă cuiva și aici preotul intră în scenă. Doar ca intermediar al lui Dumnezeu, bineînțeles, și nu putem aștepta ca persoanele să se elibereze decît dacă ele știu că mărturisirea lor va rămîne strict confidențială și că nu va fi destăinuită în nici un caz.

— Dar noi vorbim de o crimă, monseniore! De o crimă și de o corupție care v-ar îngrozi.

— Mă îndoiesc, spuse canonicul cu un rîs ușor și își apropie un alt chibrit de pipă. E ciudat dar dacă majoritatea oamenilor își imaginează că preoții sînt într-un fel departe de lumea reală, eu sunt confruntat cu mai multe acte criminale umane într-o săptămînă decît omul de mijloc într-o viață întreagă.

— Foarte interesant, bombăni Miller, dar eu nu văd legătura.

— Foarte bine, inspectore. Atunci gîndiți-vă la aceasta. În timpul celui de-al doilea război mondial, eram în-

tr-un lagăr german de prizonieri unde planurile de evadare erau mereu zădărnicite pentru că cineva informa autoritățile nemțești de toate proiectele...

El se ridică din fotoliu și merse cu greutate la fereastră.

— Știam cine era, o știam de multe luni. Bărbatul respectiv mi-o spuse la spovedanie.

— Și n-ați făcut nimic? exclamă Miller, sincer șocat.

— Oh, am încercat să-l sfătuiesc în particular, dar n-am putut să fac nimic în plus. N-aveam nici o posibilitate să-i fac pe ceilalți să afle, nici chiar prin aluzie, ceea ce se petrecea, credeți că e ușor să duci o astfel de povară, inspectore? Vreau să vă mărturisesc ceva. Nici o săptămînă nu trece fără ca cineva să nu-mi spună ceva care să nu cadă sub lovitura legii.

Miller se ridică.

— Atunci nu puteți să ne ajutați?

— Nu am spus asta. Îi voi vorbi. Voi asculta ce are el de spus. Vreți să așteptați în camera alăturată, timp de cîteva minute?

— Bineînțeles, dar am dori să-l revedem în prezența dumneavoastră, înainte de a pleca.

— Cum doriți.

Ei ieșiră și Mgr O'Halloran apăsă pe butonul de la interfon.

— Sînt gata să-l primesc pe părintele Da Costa, acum.

Era o treabă murdară și el se simțea curios de deprimat, într-un fel special. Admira grădina în ploaie întrebîndu-se ce i-ar putea spune lui Da Costa. Ușa se deschise în spatele lui. El se întoarse încet.

— Ah, Michael, ce naiba să fac cu dumneavoastră?

— Îmi pare rău, monseniore, dar această situație nu este din pricina mea.

— Ele nu sînt niciodată murmură conanicul întorcîndu-se să se așeze. Este adevărat, ceea ce presupun ei? Această afacere are vreo legătură cu confesiunea?

— Da, spuse simplu părintele Da Costa.

— O credeam bine. Inspectorul are dreptate, bineînțeles. După cum spune în scrisoarea lui, este singura explicație verosimilă, spuse O'Halloran cu un oftat adînc. Cred că are intenția să meargă pînă la capăt. Sînteți pregătit pentru aceasta?

— Desigur, monseniore.

— Atunci mai bine să terminăm, declară canonicul și apăsă din nou pe buton. Poftiți-l pe inspectorul șef și inspectorul Fitzgerald... Această afacere nu duce lipsă de un oarecare umor negru, o admiteți.

— Adevărat monseniore ?

— Bineînțeles, să vedem. Ați fost trimis la Saint-Nom printr-o măsură disciplinară, nu-i așa ? Ca să învățați ce-i umilința și iată-vă cufundat pînă-n gît în scandal ! Văd de aici expresia episcopului !

Ușa se deschise și Miller și Fitzgerald reapărură. Miller îl salută din cap pe părintele Da Costa.

— Bună ziua, părinte.

Mgr O'Halloran se sculă în picioare, conștient că situația o cerea, într-un fel.

— Am discutat problema cu părintele Da Costa, domnule inspector șef. Ca să vorbesc de-a dreptul, mi se pare că nu pot să fac mare lucru.

— Înțeleg... Domnul preot, v-o cer încă o dată, pentru ultima dată. Sînteți gata să ne ajutați ?

— Îmi pare rău, inspectore, răspunse Da Costa.

— Și mie, părinte, spuse Miller cu o voce rece și stăpînită. Am discutat situația cu superiorul meu și iată ce am hotărît. Un raport asupra acestei afaceri și asupra rolului pe care dumneavoastră îl jucați va fi înmînat astăzi procurorului general, ca el să ia măsurile pe care le crede de cuviință.

— Și ce credeți că vă va aduce asta ? întrebă Mgr O'Halloran.

— Eu cred că sînt șanse mari ca el să-mi dea un mandat de arestare împotriva părintelui Da Costa, pentru complicitate și tăinuire a răufăcătorului.

Fața canonicului se întunecă dar el dădu lent din cap.

— Vă pierdeți vremea, inspectore. Nu se va accepta. Niciodată nu se va acorda un astfel de mandat.

— Vom vedea, monseniore.

Miller se întoarse și ieși, urmat de Fitzgerald.

Mgr. O'Halloran oftă adînc și se așeză din nou.

— Și iată. Acum așteptăm.

— Îmi pare rău, monseniore.

— Știu, Michael, știu. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră ? Orice ?

— Vreţi să-mi ascultaţi spovedania, monseniore ?
— Bineînţeles.
Părintele Da Costa înconjură biroul şi îngenunche.
Cînd Fallon intră în biserică, Anna cînta la orgă. Nu era decît un exerciţiu, o repetiţie. Imnuri religioase, în mare, nimic complicat. El se aşeză în primul rînd ca să asculte şi după cîteva minute ea se opri brusc.
El urcă treptele în strana corului.
— Blestemul vieţii organistului unei biserici, spuse el. Imnurile religioase.
Ea se întoarse spre el.
— Aţi ajuns înainte. Unchiul Michael a spus la ora unu.
— N-aveam nimic altceva de făcut.
— Vreţi să cîntaţi ? îi propuse ea ridicîndu-se.
— Pentru moment nu.
— Bine. Atunci puteţi să mă luaţi să facem o plimbare. Am nevoie să iau puţin aer.
Trenciul Annei era în sacristie. El o ajută să-l îmbrace. Ploua cu găleata cînd ieşiră afară, dar ea nu păru să se sinchisească de asta.
— Unde vreţi să mergeţi ? o întrebă el.
— Aici, e foarte bine. Îmi plac cimitirele. Le găsesc foarte odihnitoare.
Ea îi luă braţul şi ei merseră pe aleea printre vechile monumente victoriene şi pietre funerare. Vîntul gonea frunzele pe morminte şi ele păreau nişte mici animale vii alergînd pe drum, în faţa lor.
Se opriră lîngă un vechi mausoleu din marmură, timp în care Fallon îşi aprinse o ţigară, şi exact în acel moment, Billy Meehan şi Varley apărură prin poarta laterală. Zărindu-l imediat pe Fallon şi pe tînăra fată, ei se retraseră vioi de la vedere.
— Vezi, el e încă acolo, murmură Varly. Dumnezeu fie lăudat.
— Întoarce-te în Paul's Square şi aşteaptă-l pe Jack, ordonă Billy. Spune-i unde sînt. Voi sta la pîndă aici.
Varley plecă şi Billy se strecură în cimitir, în direcţia lui Fallon şi a Annei, ascunzîndu-se în spatele monumentelor.
— Aş vrea să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut ieri seară, spuse Anna.

— Nu aveţi pentru ce.
— Unul dintre acei bărbaţi era un prieten vechi de-al dumneavoastră. O'Hara, ăsta e numele lui ?
— Nu vă înşelaţi ? întrebă vioi Fallon.
— Nu cred. Unchiul meu a mers să vorbească cu el, după plecarea dumneavoastră, în cîrciuma din colţul străzii. O'Hara i-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră. Belfast, Londonderry, IRA.
— Ticălosul, bombăni cu amărăciune Fallon. A avut întotdeauna un plisc mare. Într-una din aceste zile, cineva i-l va închide o dată pentru totdeauna, dacă nu e atent.
— El nu se gîndea desigur la ceva rău. Unchiul Michael a avut impresia că el are multă admiraţie pentru dumneavoastră. Se întîmplă uneori lucruri, în război, pe care nimeni nu le-a vrut.
Fallon o întrerupse cu asprime.
— Eu nu revin niciodată asupra unui lucru, în gînd sau în acţiune. Asta nu serveşte la nimic, mormăi el şi-şi ridică capul în ploaie, atunci cînd pătrunseră pe o altă alee. Dumnezeule, asta nu se va opri niciodată ? Ce lume ! Nici chiar acest nenorocit de cer nu încetează să plîngă !
— Judecaţi viaţa cu multă asprime, domnule Fallon.
— Spun ce gîndesc şi, pentru mine, viaţa e un nume nenorocit pe care-l dăm lumii aşa cum e ea.
— Şi nu există nimic atunci ? Nici un singur lucru care să fie demn de interes în lumea dumneavoastră ?
— Doar dumneavoastră, murmură el.
Ei erau foarte aproape de prezbiteriu, acum, şi Billy Meehan îi observa prin binoclu din spatele unui mausoleu.
Anna se opri şi se întoarse spre Fallon.
— Ce spuneţi ?
— N-aveţi nimic de făcut aici, răspunse îmbrăţişînd cu un gest tot cimitirul. Acest loc aparţine morţilor şi dumneavoastră sînteţi încă în viaţă.
— Şi dumneavoastră ?
O linişte lungă se aşternu, apoi el răspunse calm :
— Nu, pentru mine e diferit ! Eu sînt un mort care merge. De mult timp sînt aşa.

Ea trebuia să-și amintească acest răspuns ca unul din cele mai cumplite lucruri pe care le-a auzit vreodată.

Ea își ridică spre el ochii ei mari de oarbă, fixați într-un punct din spațiu, și se ridică pe neașteptate în vîrful picioarelor ca să-i ia capul și să-l coboare spre ea; ea îl sărută sălbatic, deschizîndu-și gura într-un fel voit provocator, apoi se îndepărtă.

— Ați simțit asta ? întrebă ea. Am reușit să zdrobesc ceva ?

— Cred că da, spuse el nu fără uimire.

— Cu atît mai bine. Vă las, acum. Vreau să mă schimb și apoi trebuie să pregătesc dejunul. Ar trebui să mergeți să cîntați la orgă, în timp ce-l așteptați pe unchiul meu.

— De acord.

Fallon nu făcuse decît cîțiva pași cînd ea îl strigă. El se întoarse și o văzu pe pardoseală, ținînd ușa întredeschisă.

— Ah, domnule Fallon ! Gîndiți-vă la mine. Amintiți-vă de mine. Concentrați-vă pe această amintire. Eu exist ! Eu sînt reală !

Ea intră, închise ușa și Fallon plecă mergînd apăsat.

Cînd Fallon dispăru din cîmpul lui vizual, Billy ieși de la adăpostul mausoleului, cu binoclul în mînă «Fallon și nepoata preotului» ! Asta, e interesant, își spuse el.

Se îndepărtă cînd o mișcare, la una din ferestrele prezbiteriului îi atrase atenția. Se retrase în ascunzătoare și-și duse binoclul la ochi.

Anna, la fereastră își descheia bluza. Imediat gîtul lui i se uscă, avînd impresia că o mînă îi strîngea inima, și cînd o văzu trăgînd în jos fermoarul fustei și lăsînd-o să-i alunece peste șolduri, mîinile crispate pe binoclu începură să-i tremure.

Fata, se gîndi el, îi aparține lui Fallon. Lui Fallon ! Durerea, dintre coapsele lui, era aproape insuportabilă. Atunci se întoarse și plecă.

Fallon cînta la orgă de mai bine de o oră cînd se întrerupse ca să se odihnească. De mult timp nu mai cîntase astfel și mîinile îl dureau, dar era bine să reînceapă.

Se întoarse și-l văzu pe părintele Da Costa așezat în primul rînd de bănci, care-l studia, cu brațele încrucișate.

— De cît timp sînteți aici ?

Fallon coborî din strană.

— De o jumătate de oră, poate chiar mai mult, răspunse preotul. Sînteți strălucitor, o știți, nu-i așa ?

— Am fost.

— Înainte de a lua arma în apărarea bătrînei și scumpei dumneavoastră mame, Irlanda, și a acestei glorioase cauze ?

Fallon înlemni. Cînd vorbi, vocea lui nu era decît o șoaptă.

— Asta nu are nici o însemnătate pentru dumneavoastră.

— Este important pentru toată lumea, răspunse preotul. Și pentru mine în particular, din motive evidente. Dumnezeule, băiete, cum ați putut să faceți ceea ce ați făcut cu o asemenea muzică în dumneavoastră ?

— Sir Philip Sidney avea reputația de cel mai perfect dintre toți cavalerii de la curtea lui Elizabeth Tudor, replică Fallon. El compunea muzică și scria poezii ca un înger. În momentele lor mai ciudate, Sir Walter Raliegh și cu el îi adunau pe irlandezi în turme în locuri prielnice și-i măcelăreau ca pe niște vite.

— De acord. Am înțeles. Dar așa vă vedeți dumneavoastră ? În soldat ?

— Tatăl meu a fost soldat, spuse Fallon așezîndu-se pe marginea balustradei altarului. El a fost sergent într-un regiment de parașutiști. A fost ucis la Arnhem, luptînd pentru englezi. Nu găsiți acest lucru ironic ?

— Și ce vi s-a întîmplat ?

— Bunicul m-a crescut. El avea o fermă mică, pe colinele din Sperrins. Creștea oi și mai ales cîțiva cai. Am avut o copilărie destul de fericită, alergînd liber, cu picioarele goale, pînă la vîrsta de șapte ani, cînd noul învățător, care era și organist la biserică, a descoperit că eram dotat. Toată viața mea s-a schimbat atunci.

— Și ați mers la Trinity College ?

Fallon își încruntă ușor sprîncenele.

— Cine v-a spus asta ?

— Prietenul dumneavoastră O'Hara. Aţi ieşit de acolo diplomat ?

Brusc în ochii lui Fallon apăru un licăr de veselie

— M-aţi crede, părinte, dacă v-aş povesti că micul ţăran a obţinut un doctorat în muzică în aceeaşi măsură ?

— De ce nu ? răspunse calm Da Costa. Mama lui Beethoven era bucătăreasă, dar nu aici e problema. Restul ? Cum a început ?

— Timpul şi întîmplarea. M-am dus să petrec un week-end la unul din verii mei la Belfast, în august 1969. El locuia în cartierul din Falls Road. Vă amintiţi poate ce s-a întîmplat acolo.

Preotul clătină grav din cap.

— Vag.

— O bandă de cultivatori de portocali condusă de serviciile speciale a invadat cartierul şi a incendiat toate casele catolicilor. Ei au fost alungaţi de o mînă de oameni din IRA care au ieşit în stradă ca să apere cartierul.

— Şi v-aţi amestecat printre ei.

— Să spunem că cineva mi-a pus o puşcă în mînă, şi am făcut o descoperire ciudată. Tot ce ţinteam, atingeam.

— Eraţi din fire trăgător de elită.

— Exact.

Faţa lui Fallon se întunecă şi, brusc, îşi scoase Ceska din buzunar.

— Cînd am asta în mînă, cînd arătătorul meu este pe trăgaci, e ciudat. Arma devine o extensiune, o dezvoltare a mea, personală. Înţelegeţi ?

— Ah, da ! Şi în modul cel mai îngrozitor. Deci, aţi continuat să ucideţi.

— Să mă bat, corectă Fallon, cu faţa întunecată, punîndu-şi Ceska înapoi în buzunar. Un soldat al armatei republicane irlandeze.

— Şi a fost mai uşor ? De fiecare dată, era mai uşor acest lucru ?

Fallon se îndrepta încet. Ochii îi erau foarte negri. Nu răspunse.

— Tocmai am avut o întrevedere decisivă cu inspectorul șef Miller, reluă Da Costa. V-ar interesa să-i cunoașteți intențiile ?

— Spuneți totuși.

— Prezintă cazul procurorului general și-i cere un mandat de arestare, acuzîndu-mă de complicitate la crimă și de tăinuire a răufăcătorului.

— Nu-l va obține niciodată.

— Și dacă îl obține ? V-ar pricinui asta vreo remușcare oarecare ?

— Probabil că nu.

— Bravo, iată în fine sinceritate ! Nu este pierdută orice speranță pentru dumneavoastră și cauza dumneavoastră, Fallon. Unitatea irlandeză sau libertatea sau ura nenorociților de englezi sau orice altceva. Merită osteneală? Schimburile de focuri și bombele ? Morții, infirmii ?

Fallon se albi foarte tare la față, ochii îi erau negri ca smoala, de nepătruns.

— Am savurat fiecare moment fericit, spuse el fără să se încurce.

— Și copiii ? insistă preotul. Cauza merita acest lucru ?

— A fost un accident, spuse Fallon cu o voce ștearsă.

— E întotdeauna un accident, dar cel puțin a existat un motiv în aparență, chiar dacă a fost fals. Dar Krasko, acesta nu a fost decît un omor, comis cu sînge rece.

Fallon rîse încet, se întoarse către balustradă, puse un picior pe ea și se sprijini cu un cot pe genunchi cu bărbia în mînă.

— De acord, părinte, vreți niște răspunsuri. Voi încerca să vă dau cîteva. Există o poezie de Ezra Pound, care-mi place mult «Unii grabnici să se înarmeze, spuse el, s-au scufundat pînă la ochi în infern, crezînd minciunile bătrînilor.» Ei bine, iată care era cauza mea, la sfîrșitul sfîrșiturilor. Niște minciuni ale unor bătrîni. Și pentru asta am ucis chiar eu mai mult de treizeci de persoane și am contribuit la moartea a Dumnezeu știe cîți alții.

— Bun, v-ați înșelat. În cele din urmă, violența în acest fel de situații nu aduce nimic. Aș fi putut să v-o spun înainte ca dumneavoastră să începeți. Dar Krasko ! Asta nu o înțeleg.

— Ascultaţi, noi trăim în lumi diferite. Oamenii ca Meehan... sînt nişte renegaţi. Şi eu. M-am angajat într-o luptă care nu are nimic de a face cu dumneavoastră. Şi restul de civili nenorociţi. Noi locuim într-o lume a noastră. Krasko era un proxenet, un traficant de droguri.

— Pe care l-aţi asasinat cu sînge rece, insistă neînduplecat Da Costa.

— M-am bătut pentru cauza mea, părinte. Am ucis pentru ea, chiar şi cînd am încetat să mai cred că ea valora o singură viaţă umană. Era vorba de crimă. Dar acum ? Acum, nu ucid decît porcii.

Scîrba, ura faţă de el însuşi răzbătea în cele mai mici cuvinte ale lui Fallon. Părintele Da Costa spuse cu o foarte adevărată milă :

— Lumea nu poate fi inocentă pentru că omul o populează.

— Şi ce vrea să spună această perlă de înţelepciune?

— Aş putea fără îndoială să o explic mai bine povestindu-vă o întîmplare. Am petrecut mai mulţi ani într-o tabără de prizonieri, a unor comunişti chinezi, după ce am fost capturat în Coreea. Era ceea ce ei numeau un centru special de îndoctrinare.

Fallon fu interesat fără voia lui.

— Era vorba despre spălarea creierului ?

— Asta e. Din punctul lor de vedere, eram un obiectiv aparte, atitudinea bisericii catolice faţă de comunism fiind cea de acum. Ei aveau o tehnică extraordinar de simplă care funcţionează totuşi aproape la toate combinaţiile. Ideea aparţine lui Pavlov. E vorba de a crea un complex de culpabilitate sau mai degrabă de glorificare a vinovăţiei ce exista în fiecare din noi. Vreţi să ştiţi care este prima întrebare pe care sergentul instructor mi-a pus-o ? M-a întrebat dacă aveam un servitor, la misiune, care să-mi facă patul şi menajul. Am recunoscut acest lucru şi el şi-a exprimat surpriza, şi a adus o biblie şi mi-a citit pasajul în care Domnul nostru vorbeşte de slujirea celorlalţi. Totuşi, eu i-am permis unuia din aceia pe care tocmai îi ajutasem să mă slujească. Este surprinzătoare vinovăţia pe care acest mic detaliu m-a făcut să o simt.

— Şi aţi căzut în această cursă ?

— Un om cade în orice cursă cînd e pe jumătate înfometat şi închis în secret, de unul singur. Şi ei erau abili, să nu vă înşelaţi. Ca să folosesc terminologia marxistă corespunzătoare, fiecare om are o teză şi o antiteză. Pentru un preot, teza lui se află în tot ceea ce crede. Tot ce reprezintă vocaţia şi el.

— Şi antiteza lui ?

— Partea lui obscură. Acea parte care este prezentă în noi toţi : frica, ura, violenţa, agresivitatea, dorinţele cărnii. Pe această latură lucrează ei, sădind în mintea cuiva sentimente de culpabilitate pînă la un nivel în care ei speră să-l facă pe individ să cedeze complet. Numai după aceea ei îşi încep felul foarte straniu de reeducare.

— Ce au întreprins împotriva dumneavoastră ?

— Cu mine, ei au încercat problema sexualităţii, spuse preotul Da Costa zîmbind. O metodă pe care o folosesc adesea cînd au de a face cu preoţi catolici, castitatea fiind o stare pe care ei o găsesc total surprinzătoare.

— Ce au făcut ?

— M-au înfometat pe jumătate, lăsîndu-mă singur într-o celulă umedă timp de trei luni, apoi m-au aşezat pe pat între două femei tinere aparent gata să ofere totul pentru cauză, ca şi dumneavoastră. A fost ceva naiv, de fapt. În mintea lor, bănuiesc, trebuia să fi fost ros de remuşcări pentru că am avut erecţie, în timp ce eu am considerat acest lucru ca pe o reacţie chimică perfect inteligibilă în acele împrejurări. Mi s-a părut că acesta a fost şi punctul de vedere al lui Dumnezeu.

— Deci nici un păcat. Zăpadă imaculată. Asta e ?

— De loc. Eu sînt un bărbat foarte violent, domnule Fallon. A existat o vreme cînd îmi plăcea să omor. Poate, dacă ei ar fi lucrat pe această latură, ar fi ajuns la ceva. Pentru a scăpa de această pornire a mea am intrat eu în biserică. Ea rămîne încă cea mai mare slăbiciune pentru mine, dar cel puţin eu îi recunosc existenţa... Dar dumneavoastră ?

— Orice om poate şti nişte lucruri, răspunse Fallon. Dar important este să uitaţi semnificaţia lucrurilor.

Tăcu şi preotul îi spuse :

— Continuaţi...

— Ce vreţi să fac ? Să beau paharul pînă la fund ? Evanghelia după Fallon ? De acord, dacă asta vreţi.

El urcă în amvon şi se îndreptă în faţa stranei.

— N-aş fi crezut niciodată că aveţi o vedere atît de frumoasă de aici. Ce vreţi să vă spun ?

— Ce doriţi dumneavoastră.

— Foarte bine. Noi sîntem fundamental singuri. Nimic nu durează. Nimic nu are scop.

— Vă înşelaţi. Îl uitaţi pe Dumnezeu.

— Dumnezeu ? strigă Fallon. Ce fel de Dumnezeu poate îngădui o lume în care nişte copii pot cînta vesel şi în minutul următor... (şi aici vocea i se întrerupse puţin) şi în minutul următor să fie transformaţi într-un terci însîngerat. Puteţi să-mi spuneţi cinstit că mai credeţi într-un Dumnezeu, după ceea ce vi s-a întîmplat în Coreea ? Vreţi să-mi spuneţi că nu v-aţi îndoit niciodată, niciodată ?

— Forţa vine întotdeauna din nenorocire, îi spuse preotul. Odată, am rămas timp de şase luni culcat în propria mea murdărie după o zi de muncă silnică. A fost o zi, un moment, cînd aş fi putut face orice. Şi apoi piatra s-a rostogolit într-o parte şi am simţit apropierea morţii, am văzut-o apărînd pe cele două picioare ale ei şi am ştiut, Fallon ! Am ştiut !

— Pe legea mea, tot ce pot să spun este că dacă există Dumnezeul vostru, mi-ar plăcea să-l faceţi să ia o decizie. El ştie felul şi momentul deciziei. Fără să-l impresioneze într-atît cauza.

— N-aţi învăţat nimic, atunci !

— Oh da ! Am învăţat să ucid cu zîmbetul, părinte, ceea ce este foarte important. Dar cea mai mare lecţie dintre toate, am învăţat-o prea tîrziu.

— Şi care este deci aceasta ?

— Că nu merită să mori pentru nimic.

Biserica fu dintr-o dată straniu de liniştită, numai cu şiroirea nesfîrşită a ploii pe vitralii. Fallon coborî din amvon strîngîndu-şi cordonul trenciului. Se opri o clipă lîngă părintele Da Costa.

— Şi adevărata dramă, părinte, e că nu merită să trăieşti pentru nimic.

El plecă în naos unde pașii lui se răsfrîngeau. Ușa se închise, iar flăcările luminărilor pîlpîiră. Da Costa îngenunchie la balustrada de la altar, își împreună mîinile și se rugă cum rar o făcuse.

După un moment, o ușă se deschise și o voce clară strigă :

— Unchiule Michael ? Sînteți aici ?

El se întoarse și o văzu pe Anna la ușa de la sacristie.

— Aici, răspunse el.

Ea merse spre el și el merse în întîmpinarea ei, ca să-i ia cele două mîini întinse. O conduse spre banca din primul rînd și se așezară amîndoi. Ca de obicei, ea simți melancolia preotului.

— Ce este ? întrebă ea cu neliniște. Unde este domnul Fallon ?

— A plecat. Am avut o conversație lungă. Cred că-l înțeleg mai bine, acum.

— El a murit, în interior. Sufletul îi este înghețat.

— Și chinuit de ura pentru el însuși. Se detestă, așa că detestă totul în viață. Nu mai are sentimente. Cred chiar că el caută moartea. E posibil ca pentru acest lucru să continuie să ducă această viață.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Și-a pus întreaga viață în cumpănă, el s-a oferit unei cauze pe care o credea onorabilă, i-a oferit totul. E periculos, deoarece dacă ceva ia o întorsătură proastă, dacă se descoperă în cele din urmă că această cauză nu valorează nimic, ne regăsim fără nimic.

— Mi-a spus că e un mort care merge.

— Cred că astfel se consideră.

Ea puse o mînă pe brațul unchiului ei.

— Dar ce puteți face ? Ce putem face ?

— Să-l ajutăm să se regăsească. Să-i salvăm sufletul, poate. Sincer, nu știu. Dar trebuie să fac ceva, trebuie !

El se ridică, se duse să îngenuncheze din nou la altar și începu să se roage.

Capitolul XII

DIN NOU DE LUCRU PENTRU POMPELE FUNEBRE

Fallon servea ceaiul în bucătărie cu Jenny cînd cineva sună la ușă. Jenny se duse să deschidă. Cînd reveni în bucătărie, Jack Meehan și Billy o urmau.

— Așa mai merge, comoară, aspectul fizic vreau să spun, zice Meehan. Cară-te. E vorba de afaceri.

Ea îi aruncă lui Fallon o privire neliniștită, ezită și în cele din urmă ieși.

— Ea are nevoie de tine, se vede, spuse Meehan.

El se așeză pe colțul mesei și se servi cu o ceașcă de ceai. Billy se rezemă de perete lîngă ușă, cu mîinile în buzunare, analizîndu-l pe Fallon cu un aer posac.

— E o fată drăguță, spuse Fallon, dar voi n-ați venit aici ca să vorbiți despre Jenny.

Meehan oftă.

— Ai fost din nou un băiat rău, Fallon. Ți-am spus cînd te-am părăsit dimineață să revii aici și să rămîi ascuns și tu ce faci, cu prima ocazie ?

Te descotorosești de acest sărman Varley și nu e drăguț din partea ta pentru că el știe că asta mă supără și el are inima slabă.

— Știu.

— Foarte bine. Ai fost să-l vezi din nou pe acest preot bun.

— Hazul, e că, interveni Billy de la ușă, a fost în cimitir cu șoarecele lui Da Costa.

— Micuța oarbă ?

— Ei drace. Și ea chiar l-a sărutat.

Meehan dădu trist din cap.

— Nu trebuie s-o amăgești pe sărmana fată astfel, tu care vei pleca din țară poimîine !

— E o adevărată tîrfă ! adăugă cu răutate Billy. Se dezbracă la fereastră ! Fără să conteze dacă ar fi văzut-o cineva la pielea goală !

— Nu ar fi văzut-o deloc, mai probabil, spuse Fallon. Nici cu un zid de șase metri în jurul cimitirului. Credeam că ți-am spus să nu mai mergi acolo.

— Ce ai ? rînji Billy. Ți-e frică să nu-ți răpesc iubita ? Vrei s-o păstrezi pentru tine ?

Fallon se ridică încet cu o înfățișare care l-ar fi înspăimîntat și pe diavolul în persoană.

— Mai apropie-te de această tînără, fă-i rău în vreun fel oricare ar fi acesta și te voi ucide, spuse el cu simplitate, cu o voce foarte joasă.

Jack Meehan se întoarse și-l pocni pe fratele lui din zbor cu dosul mîinii.

— Specie de purcel murdar și obsedat ! Numai la fese te gîndești ! Ca și cum nu aș avea destule griji. Cară-te de aici !

Billy deschise ușa și se întoarse spre Fallon cu o față albă de mînie, cu ochi scînteietori.

— Nu pierzi nimic dacă aștepți, lepădătură ! Te voi ucide, vei vedea ! Pe tine și pe tîrîtura ta de lux. !

— Ți-am spus să te cari ! tună Meehan și Billy se retrase trîntind ușa.

Meehan se întoarse spre Fallon și-l asigură :

— Voi fi atent ca el să se poarte corect. Nu te necăji.

Fallon își puse o țigară în gură și și-o aprinse cu un chibrit de bucătărie.

— Și dumnevoastră ? întrebă el. Cine vă va face să mergeți pe calea cea dreaptă ?

Meehan izbucni într-un rîs voios.

— Nimic nu te tulbură niciodată, ai ? De exemplu, cînd Miller a intrat în biserică ieri și te-a văzut discutînd cu preotul, m-am neliniștit, ți-o spun. Dar tu te-ai așezat la orga aceea... Și a fost într-adevăr foarte frumos.

Fallon avea o mutră abătută.

— Erați acolo ?

— Ah, da, eram acolo, da ! Dar nu înțeleg un lucru.

— Care poate fi acesta ?

— Ai fi putut să-mi tragi un glonte în cap ieri seară, în loc să spargi oglinda aceea. De ce nu ai făcut-o ? Dacă Da Costa este atît de important pentru tine și tu crezi că sînt o amenințare pentru el, aș fi găsit acest lucru logic.

— Și ce s-ar fi întîmplat cu pașaportul meu și cu urcarea mea la bordul acelui vas pentru Hull, de duminică seara ?

Meehan pufni în rîs.

— Nu scapi nici o ocazie, ai ? Ne asemănăm, Fallon, ne asemănăm mult, tu și cu mine.

— Mi-ar plăcea mai bine să fiu chiar diavolul, răspuse Fallon cu convingere.

— Viteazul răzvrătit, cu arma în mînă, asta sîntem? bombăni Meehan cu mînie acum. Încetează cu prostiile, Fallon. Ți-a plăcut asta, ți-a plăcut să călărești cu trenciul tău, cu o pușcă în buzunar ca într-un film vechi. Îți plăcea să ucizi. Vrei să-ți spun de unde o știu ? Pentru că tragi al naibi de bine ca să nu-ți fi plăcut ceea ce făceai !

Fallon, palid, îl privi fix și deodată printr-o misterioasă alchimie, Ceska se afla în mîna lui. Meehan rîse cu asprime.

— Ai nevoie de mine, Fallon, amintește-ți. Fără mine, nu vei avea pașaportul și nici îmbarcarea pentru Hull duminică, așa că lasă arma ca un băiat bun ce ești.

El se duse să deschidă ușa. Fallon își mișcă imperceptibil arma, ca pentru al urmări, și Meehan se întoarse spre el.

— E bun. Să vedem puțin cum apeși pe trăgaci.

Fallon ținea arma ferm. Meehan așteptă, cu mîinile în buzunarele pardesiului. După un timp, el se întoarse încet, ieși și închise ușa în urma lui.

Timp de cîteva minute încă, Fallon ținu Ceska în fața lui, privind în gol, apoi o lăsă în jos, foarte încet, punîndu-și mîna pe masă, cu arătătorul în continuare pe trăgaci.

Era așezat tot acolo cînd Jenny reveni.

— Au plecat, anunță ea.

Fallon nu răspunse și ea își coborî privirea pe armă, cu un aer scîrbit.

— De ce ați avut nevoie de chestia asta ? Ce s-a întîmplat ?

— Mai nimic... Meehan a prezentat o teorie, asta e tot, dar eu n-am văzut nimic interesant la ea, murmură el împingîndu-și scaunul ca să se ridice. Vreau să dorm o oră sau două.

El ajunse la ușă cînd ea întrebă cu ezitare :

— Vreți să merg și eu cu dumneavoastră ?

El păru să nu audă și ieși fără să spună un cuvînt, pierdut într-o lume a lui, obscură. Ea se așeză la masă și-și îngroapă fața în mîini.

Cînd Fitzgerald intră în biroul lui Miller, superiorul lui era la fereastră, răsfoind copia unei scrisori. I-o arătă tînărului inspector.

— Iată ce i-am trimis procurorului general.

Fitzgerald o citi rapid.

— Mi se pare că asta rezumă destul de bine situația, șefule, spuse el înapoind scrisoarea. Cînd putem spera că vom avea o hotărîre ?

— Aici e-aici ! Le va trebui probabil două sau trei zile. Am vorbit deja la telefon cu cel care se ocupă de acest lucru.

— Și el ce crede ?

— Dacă vreți într-adevăr să aflați, nu mi-a lăsat nici o speranță, bombăni Miller a cărui descurajare era vizibilă. Față de tot ce are legătură cu religia, știți cum reacționează oamenii. Englezii.

— Înțeleg, șefule.

Miller observă atunci că inspectorul avea o foaie în mînă.

— Ce e asta ?

Fitzgerald se înarmă cu curaj.

— Vești proaste, din nefericire. De la CRO în legătură cu Ceska.

Miller se așeză, plictisit.

— De acord, spune-mi ce este mai rău.

— Potrivit calculatorului, ultima dată cînd această armă a fost folosită pentru a ucide pe cineva în această țară, a fost în iunie 1952, șefule. Un fost luptător polonez și-a ucis soția și amantul ei. El a fost spînzurat trei luni mai tîrziu.

— Superb ! spuse cu amărăciune Miller. Nu-mi mai lipsea decît asta.

— Bineînțeles, ei dau o raită și pe la armurierii din regiunea Londrei, pentru noi. Asta va cere timp dar această anchetă se va termina cu bine prin ieșirea la iveală a unui lucru.

— Știu, știu. Se întîmplă ca și porcii să zboare... Vreți să știți ce are unic această afacere ?

— Ce anume, șefule ?

— Vă voi spune. Nu trebuie dezlegată nici o enigmă. Noi știm deja cine este răspunzător pentru crimă : Jack Meehan. Și dacă acest părinte bun ar vrea să vorbească, aș avea capul acestui ticălos pe o tavă.

Miller își îmbrăcă furios impermeabilul și ieși trîntind ușa atît de tare că tabloul din sticlă crăpă.

Fallon își scoase doar pantofii și hainele și se lungi pe cuvertura de pe pat. Cînd se trezi, era noapte. El fusese acoperit cu o plapumă ceea ce însemna că Jenny intrase acolo. Era puțin peste ora opt. Se grăbi să se încalțe își luă haina și coborî.

Jenny călca rufe în bucătărie. Ea își ridică privirea spre el.

— Am aruncat o privire în cameră, acum vreo trei ore, dar dormeați.

— Ar fi trebuit să mă sculați, spune el, și merse să-și desprindă impermeabilul din spatele ușii.

— Jack Mechan a spus că nu trebuie să ieșiți.

— Știu.

El își mută Ceska din haină în buzunarul trenciului și-și strînse cordonul.

— E vorba de această fată, nu-i așa ? spuse Jenny, vă faceți griji pentru ea.

El păru puțin supărat și ea lăsă fierul de călcat.

— Am ascultat la ușă. Am auzit aproape tot. Ce fel de persoană este ea ?

— Este oarbă, spuse Fallon. Ceea ce vrea să însemne că este lipsită de apărare.

— Și vă e teamă de Billy ? Credeți că el ar putea să încerce să se răzbune pe dumneavoastră, pentru ce s-a întîmplat ieri seară, luîndu-se de ea ?

— Cam așa ceva.

— Vă înţeleg, duceţi-vă, spuse ea începînd să calce un sutien drăguţ de culoare albă. Vreau să vă vorbesc puţin despre Billy, ca să ştiţi mai bine ceea ce aveţi de înfruntat.

La doisprezece ani, majoritatea băieţilor se mulţumesc să-şi provoace plăcere cu mîna lor, dar nu şi Billy al nostru. La această vîrstă, el se lua deja de femei, prostituate în majoritatea cazurilor, care lucrau pentru Jack, şi cum Billy e fratele lui mai mic, ele nu îndrăzneau să i se opună... Şi el n-a făcut decît să progreseze. La cincisprezece ani, era deja un mic sălbatic şi după aceea, a fost o decădere treptată, pînă la capăt. Aşa că, în locul dumneavoastră, m-aş nelinişti într-adevăr dacă Billy e în joc.

— Mulţumesc, spuse el. Nu mă aşteptaţi.

Uşa se închise. El plecă. Ea rămase un moment, cu fierul aşezat, cu ochii trişti pierduţi în gol, apoi începu să calce din nou.

Anna Da Costa se duse să intre în baie cînd auzi telefonul. Ea îşi puse un halat de baie şi coborî, ajungînd în antreu atunci cînd unchiul ei închise telefonul.

— Ce este ? întrebă ea.

— Dispensarul. Bătrîna doamnă italiancă pe care am văzut-o deunăzi. Tocmai a avut o revenire a bolii. Se crede că nu va supravieţui pînă mîine dimineaţă. Trebuie să merg acolo.

Ea desprinse din cui paltonul preotului şi i-l oferi. El deschise uşa şi ieşiră amîndoi pe dalele de afară. Cădea o ploaie torenţială.

— Voi merge pe jos. Nu merită să iau maşina, spuse el. Nu-ţi va fi frică, singură ?

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Pentru cît timp plecaţi ?

— Numai Dumnezeu ştie ! Probabil cîteva ore. Nu mă aştepta.

El plecă prin ploaie şi merse rapid pe alee care trecea prin faţa minunatului mausoleu din epoca victoriană, mausoleu ce reprezenta faima cimitirului, cu poarta lui dublă în bronz şi porticul din marmură. Billy Meehan se retrase rapid în umbra colonadelor, dar imediat ce preotul dispăru, el ieşi de acolo.

El auzise conversația scurtă din ușă și stomacul îi tremura de o excitație arzătoare. Avusese deja raporturi sexuale cu două prostituate, în acea seară, dar asta nu-i servise cu nimic. I se părea că nu mai era capabil să resimtă plăcere. Avusese intenția să se întoarcă la el acasă, dar își amintise de Anna... Anna la fereastra ei, dezbrăcîndu-se.

Nu trecură decît zece minute de cînd pîndea în umbra acestui mausoleu, dar el era deja înghețat, udat de ploaia pe care vîntul o devia. Se gîndi la Fallon, la umilirea lui din ajun, și fața i se crispă.

— Ticălosul, murmură el. Acest gunoi de irlandez. O să-i arăt eu lui.

Scoțîndu-și din buzunar o sticlă umplută pe jumătate cu scotch, bău din sticlă o dușcă bună.

Părintele Da Costa intră ca o furtună în biserică. Luă o ostie din anafornință și o așeză într-o pixidă de argint pe care o agăță la gîtul lui. Ducea astfel cu sine mirul ca să-i dea miruirea extremă celei pe moarte și ieși în mare grabă.

Altarul era pașnic și tăcut cu statuile lui cu forme vagi în lucirea tremurătoare a lumînărilor și zgomotul ploii în vitralii. La aproximativ cinci minute după plecarea părintelui Da Costa, ușa scîrții lugubru și Fallon intră.

El privi în toate părțile ca să se asigure că nu era nimeni, apoi se îndreptă rapid spre lift, intră în el și apăsă pe butonul de urcare. Nu merse pînă în vîrful clopotniței, ci opri ascensorul după prelata ce acoperea deschizătura în plafonul naosului.

Acoperișul nu era decît foarte ușor înclinat și el merse pe plăcile din plumb pînă la micul parapet, la adăpostul turnului în unghiul unui arc butant.

De acolo, avea o vedere excelentă asupra prezbiteriului, două lampadare mari din beton, pe stradă în stînga se aflau dincolo de peretele din incintă și luminau fațada.

La fereastra uneia din camere era lumină și asta îi dădea posibilitatea să vadă în încăpere. Un dulap, un tablou pe perete, la capătul unui pat, și apoi Anna

apăru dintr-o dată, îmbrăcată într-un prosop mare de culoare albă.

După cît se pare, ea ieșea din baie. Anna nu se osteni să tragă perdelele, crezîndu-se probabil adăpostită de peretele de șase metri și poate din pricina orbirii ei.

Sub ochii lui Fallon, ea se ștergea și se fricționa. Destul de curios, rare sînt femeile care se prezintă sub cel mai bun aspect al lor, în goliciunea lor completă, se gîndi el, totuși ea nu era departe de perfecțiune. Părul negru îi ajungea aproape pînă la sînii țuguiați și talia îi era foarte fină deasupra șoldurilor conturate, poate puțin prea proeminente pentru anumite gusturi.

Ea își trase o pereche de ciorapi cu jartiere, un sutien și un slip negru și o rochie de mătase verde plisată, apoi începu să-și pieptene părul, fără îndoială cu gestul cel mai feminin. Fallon era ciudat de trist, neavînd nici cea mai mică dorință, cu siguranță nu fizică. Îl stăpînea doar gîndul teribil că admira un lucru care nu va fi al lui niciodată pe acest pămînt și care nu putea să-i aparțină numai lui. Ea își prinse părul sub ceafă, cu o fundă neagră și ieși din cîmpul lui vizual. O secundă mai tîrziu, lumina se stinse.

Fallon tremură cînd o rafală de vînt îi aruncă ploaia în față și-și ridică gulerul de la haină. Totul era foarte liniștit ; doar un sunet de claxon în depărtare străbătea uneori liniștea. Dintr-o dată, el auzi foarte limpede scîrțîitul unor pași pe aleea cu pietriș.

Atunci cînd se aplecă, o siluetă apăru din umbră în lumina lampadarelor și părul lui alb și lung îl trădă imediat. Era Billy Meehan ! Fallon se aplecă și-l văzu pe băiat urcînd dalele și încercînd mînerul de la ușă. Acesta se deschise imediat și el intră înăuntru.

Fallon alergă spre lift, sări în el, închise grilajul și, cu inima zvîcnindu-i nebunește, apăsă pe buton.

Apariția Annei la fereastră îl aduse pe Billy Meehan într-o asemenea stare de excitare că nu se mai putu stăpîni. Durerea dintre coapse era insuportabilă și jumătatea de sticlă de whisky pe care o băuse îi distrugea în întregime ceea ce mai putea să-i rămînă din controlul asupra lui însuși.

Cînd ușa prezbiteriului se deschise sub mîna lui, fu cît pe ce să se sufoce de plăcere anticipată. Intră în vîrful picioarelor, închise ușa fără zgomot și trase zăvorul.

El o auzi pe Anna fredonînd o melodie într-o cameră de la capătul culoarului. Se apropie discret și privi prin ușa întredeschisă.

Anna stătea jos într-un colț al unei canapele capitonate, cu o măsuță rotundă lîngă ea pe care se afla o cutie mare ce conținea un săculeț de lucru. Ea cosea un nasture la o cămașă și, în timp ce el o pîndea, ea întinse mîna în cutia cu lucru, pipăi un pic și luă foarfecele pentru a tăia ața.

Billy își scoase pardesiul, îl lăsă să cadă pe podea și se apropie de ea tremurînd de plăcere. Ea auzi mai întîi căderea paltonului, apoi un foșnet ușor și întoarse capul, cu sprîncenele ușor încruntate.

— Cine e aici ? întrebă ea cu o voce sfioasă. E cineva ?

El se opri și ea se ridică. El înainta din nou, pe nesimțite, și cînd ea se întoarse pe jumătate, strîngîndu-și cămașa la piept, cu acul în cealaltă mînă, Billy trecu în spatele ei.

— Cine e aici ? repetă ea.

El îi strecură o mînă sub rochie, i-o ridică între coapse și pufni.

— E grozav, nu-i așa ? Îți place asta ? Majoritatea fetelor le place mult cînd le fac acest lucru.

Ea scoase un strigăt de groază, se eliberă, se întoarse cu fața la el și Billy întinse brațul ca să-și strecoare mîna în decolteul rochiei și să-i ciupească un sîn.

Anna urlă. Fața ei era o mască de groază.

— Nu ! Vă rog ! În numele Domnului. Cine e aici ?

— Fallon ! spuse el. Sînt eu, Fallon.

— Mincinosule ! strigă ea. Mincinosule.

Ea lovi la întîmplare și mîna ei îl plesni violent. El ripostă încă și mai violent.

— Îți voi da o lecție, tîrîtură ! Te voi face să te înjosești !

El o aruncă pe canapea, îi smulse slipul, îi depărtă coapsele cu brutalitate, și-i zdrobi buzele cu gura lui.

In această vîltoare de groază, această silă dezgustătoare, Anna înțelese că el își descheia pantalonii și-i simți duritatea virilă peste ea.

Ea scoase un strigăt strident, Billy o pălmui din nou, își trase capul înapoi peste marginea canapelei și se zbătu, încercînd să se sprijine de masă. Mîna ei se închise pe foarfece. Aproape că-și pierduse cunoștința, încît atunci cînd întunericul o învălui, ea nu observă că brațul i se întindea în mod convulsiv, că mîna ei împlîntă foarfecele între coastele agresorului cu toată forța de care era capabilă, străpungîndu-i inima și omorîndu-l pe loc.

Găsind ușa încuiată, Fallon nu putu pătrunde decît spărgînd un ochi de geam de la ușa bucătăriei. Năpustindu-se în salon, îl găsi pe Billy Meehan culcat peste tînăra fata inconștientă și se repezi asupra lui. Numai cînd îl trase pe Billy observă că brațele foarfecelui îi ieșeau dintre coaste.

O ridică pe Anna în brațe și o duse la etajul întîi. Prima cameră pe care o găsi era evident aceea a preotului dar a doua era cea bună. O întinse pe pat și o acoperi cu plapuma.

Se așeză pe pat luîndu-i mîna. După un minut, ea își mișcă pleoapele. Tresări violent și vru să-i zgîrie mîna.

Fallon încercă s-o liniștească.

— Hai, hai, eu sînt Martin Fallon. Nu mai sînteți în primejdie. N-aveți de ce vă mai teme.

Ea oftă adînc tremurînd.

— Domnul fie lăudat ! Domnul fie lăudat ! Ce s-a întîmplat ?

— Nu vă amintiți ?

— Mi-l amintesc numai pe acel bărbat îngrozitor. A spus că sînteți dumneavoastră și apoi a încercat să... să..., ah, Dumnezeule, mîinile lui ! A fost oribil ! Oribil ! Cred că am leșinat.

— Într-adevăr, spuse calm Fallon. Atunci am venit eu și el a fugit.

Ea întoarse capul spre el, cu ochii ei orbi privind într-o parte.

— Ați văzut cine a fost ?

— Din păcate nu.

— Credeţi că acesta... că a fost trimis de Meehan ?

— Probabil.

Ea închise ochii şi cînd Fallon vru să-i ţină o mînă, ea şi-o retrase cu o mişcare bruscă. Aşa, pentru moment, ea nu putea suporta să fie atinsă de un bărbat, oricare ar fi fost el. El se înarmă cu curaj înainte să-i pună întrebarea următoare :

— A făcut cu dumneavoastră ce a vrut, acest bărbat?

— Nu nu cred.

— Vreţi să chem un medic ?

— Oh nu, aveţi milă ! Nu, asta nu. Doar gîndul că cineva ar putea afla mă umple de groază.

— Şi unchiul dumneavoastră ?

— El este la căpătîiul unei muribunde, la dispensar. Va sta acolo cîteva ore poate.

Fallon se ridică.

— Bine. Rămîneţi aici şi odihniţi-vă. Vă voi aduce puţin coniac.

Ea închise ochii. Pleoapele îi erau palide, translucide. Ea părea foarte vulnerabilă şi el coborî, pradă unei mînii glaciale, dar reţinută.

Fallon îngenunchie lîngă Billy Meehan, îşi scoase batista, înveli mînerul foarfecelui şi-l smulse. Curse foarte puţin sînge ; marea majoritate a hemoragiei trebuie să fi fost internă.

El şterse foarfecele apoi se duse să ia pardesiul lui Billy. Cheile de la maşină căzură din el. Le culese în mod automat de pe jos şi întinse paltonul peste cadavru.

Observîndu-l, Fallon resimţi o scîrbă amestecată cu ură. Lumea scăpase de Billy Meehan. Sfîrşitul îi fusese bine meritat, dar Anna Da Costa putea să trăiască ştiind că ea l-a ucis ? Şi chiar dacă sentinţa Curţii de apel ar fi cea care trebuie, chiar dacă Anna ar fi declarată nevinovată, lumea întreagă ar fi la curent. La gîndul ruşinii, al umilinţei acestei tinere agreabile, mînia lui Fallon fu într-atît de mare încît dădu o lovitură de picior în coasta cadavrului.

În acelaşi moment, o idee îi veni, atît de extraordinară, că era cît pe ce să-i taie respiraţia. Şi dacă ea nu va şti, nici acum şi niciodată? Şi dacă Billy Meehan dispărea astfel complet de pe faţa pămîntului ca şi cum

n-ar fi existat niciodată ? Exista o modalitate. Era posibil. Oricare ar fi fost aceasta, el trebuia să încerce.

Cheile căzute din buzunarul pardesiului indicau faptul că mașina lui Billy se găsea în apropiere și dacă aceasta era un Scimitar roșu, ar fi destul de ușor de găsit. Fallon ieși din prezbiteriu, apoi din cimitir prin portalul lateral.

Scimitarul era parcat de-a lungul trotuarului, la cîțiva metri. El deschise portbagajul și cînd îl ridică, Tommy, micul whippet gris, lătră și-i linse mîna. Prezența cîinelui era regretabilă, dar nu avea nici o influență. Fallon închise la loc portabagajul și se întoarse grăbit la prezbiteriu.

Îi desfăcu pardesiul și scotoci sistematic prin toate buzunarele mortului, golindu-le de tot ceea ce ele conțineau. Scoase un medalion din aur care se afla pe un lanț în jurul gîtului acestuia, un inel cu sigiliu și un ceas cu brățară și le puse în buzunarul lui, apoi îi înveli corpul în palton, îl ridică pe umăr și plecă.

Se opri un moment la grilaj ca să se asigure că drumul era liber, dar strada era liniștită și pustie. Traversă rapid spre Scimitar, ridică portbagajul cu o mînă și aruncă corpul în brec. Whippetul începu să geamă și închise imediat portbagajul înainte de a se întoarce înapoi la prezbiteriu.

Spălă conștiincios foarfecele cu apă caldă și-l așeză înapoi în cutia cu lucru de mînă, din salon. Apoi turnă puțin coniac într-un pahar și-l duse sus, la Anna în cameră.

Ea adormise deja, dar se sculă ca să bea alcoolul.

— Și unchiul dumneavoastră ? întrebă Fallon. Vreți să afle ceea ce s-a întîmplat ?

— Da... cred că da. E bine ca el să știe.

— Foarte bine, spuse el așezînd plapuma în jurul ei. Acum dormiți. Voi fi jos. N-aveți de ce vă teme. Voi aștepta întoarcerea unchiului dumneavoastră.

— S-ar putea să lipsească cîteva ore, murmură ea, pe jumătate adormită.

— Nu-i nimic.

El merse la ușă și ea șopti :

— Îmi pare rău că provoc atîtea probleme.

— Eu vi le-am provocat. Fără mine, pentru nimic in lume nu s-ar fi întîmplat aşa ceva.

— Nu foloseşte la nimic să vorbiţi astfel. Există un motiv pentru orice pe pămînt, un motiv chiar şi pentru orbirea mea. Nu putem să-l vedem întotdeauna pentru că sîntem atît de mici, dar raţiunea este prezentă.

El fu extrem de încurajat de aceste cuvinte — Dumnezeu ştie de ce — şi spuse încet :

— Dormiţi, acum.

Şi el ieşi închizînd uşa.

Timpul, acum, era factorul critic, aşa că ieşi fără zgomot din casă şi traversă rapid cimitirul, ca să ajungă la Scimitar.

Destul de curios, whippetul nu-i pricinui nici o neplăcere în timpul traseului parcurs. Rămase culcat în spate lîngă cadavru, gemînd puţin din cînd în cînd, dar cînd Fallon aşeză o mînă peste el observă că tremura.

Sosi la crematoriul din Pine Trees pe drumul scurt prin spate pe care Varley îl urmase dimineaţă, coborî din maşină ca să deschidă grilajul cu cele cinci bare. Merse pe aceeaşi alee îngustă printre chiparoşi şi întrerupse contactul ca să coboare fără zgomot ultimele sute de metri în pantă uşoară. Aceasta era fără mare importanţă deoarece dacă avea o memorie bună îşi putea aminti că pavilionul gardianului şef şi intrarea principală se aflau la aproximativ cinci sute de metri de crematoriul propriu-zis, aşa că zgomotul nu punea nici un fel de probleme.

El lăsă Scimitarul într-o parte a capelei şi intră în ea prin geamul spart de la toalete, pe care-l observase cu ocazia vizitei lui din acea dimineaţă, trecînd braţul ca să deschidă fereastra.

Uşa capelei avea o încuietoare de tip yale, ceea ce făcu ca ea să se deschidă cu uşurinţă din interior. Se întoarse la maşină. În cutia cu mănuşi, el găsi o lanternă electrică pe care o băgă în buzunar, apoi deschise portbagajul şi ridică cadavrul pe umăr. Whippetul vru să-l urmeze dar Fallon reuşi să-l împingă cu mâna lui liberă şi închise portbagajul.

Pătrunse în sala cuptoarelor făcînd să alunece cadavrul pe rulourile de la cureaua de transmisie şi tîrîndu-se el

însuşi pe acelaşi drum, urmînd aceeaşi cale ca şi sicriul din acea dimineaţă.

Cuptoarele erau întunecate şi reci. Deschise uşa de la primul şi băgă cadavrul în el. Apoi îşi scoase din buzunar diversele lucruri pe care le luă de la Billy Meehan şi le examină la lumina lanternei.

Păstră inelul, ceasul şi medalionul. Închise în cele din urmă uşa cuptorului şi trase maneta.

Auzi zgomotul înăbuşit al jeturilor de gaz, din interior, şi privi prin geam amintindu-şi ce-i spusese Meehan. Cel mult o oră. Îşi aprinse o ţigară, deschise uşa din spate şi ieşi.

Zgomotul cuptorului de-abia se auzea, din exterior. Şi nu se mai auzi deloc, cînd făcu cîţiva paşi. Se întoarse în interior ca să vadă ce se petrece acolo. Termometrul se apropia de mii de grade şi în momentul cînd se aplecă să privească prin panoul de observare din mica uşă, portofelul pe care-l lăsase pe torsul mortului luă foc. Hainele îi ardeau deja şi Fallon avu brusc o senzaţie orbitoare cînd întregul cadavru se aprinse.

Îşi aprinse o altă ţigară şi aşteptă lîngă uşa din spate.

La sfîrşitul perioadei indicate, el întrerupse totul. O parte din craniu, bazinul şi cîteva membre erau încă bine vizibile, dar cea mai mare parte din corp se fărîmiţă în bucăţi mici la prima lovitură de greblă.

El umplu cutia din fier alb, găsi o perie şi un făraş, mătură cu grijă toate urmele de cenuşă pe care le putu găsi şi închise uşa cuptorului, lăsînd-o exact cum era înainte de sosirea lui. Toată căldura se va împrăştia cu siguranţă pînă dimineaţă.

Găsi o urnă goală, o înşurubă sub pulverizator şi goli în ea conţinutul cutiei de fier. Lăsă capacul în jos şi puse aparatul în funcţiune. Aşteptînd, se duse să deschidă sertarul biroului şi luă de acolo un cartonaş «Odihnească-se în pace».

Cînd opri totul, două minute mai tîrziu, şi deşurubă urna nu mai rămase din Billy Meehan decît aproximativ cinci livre de cenuşă.

Fallon se duse atunci în locul unde Meehan îl condusese dimineaţă ; acolo găsi roaba grădinarului şi dife-

rite unelte ce indicau careul unde omul își întrerupse lucrul, cînd ziua lui de muncă se încheiase.

Verifică numărul de pe placă și împrăștie cu grijă cenușa. Apoi luă o mătură din crenguțe de pe roabă și făcu ca rămășițele să pătrundă bine în pămînt. Odată terminat acest lucru, el așeză mătura exact cum o găsise și plecă.

Ajungînd la Scimitar el se lovi de prima lui nepotrivire de plan căci imediat ce deschise portiera ca să se urce la volan, whippetul i se strecură printre picioare și-i scăpă. Fallon alergă după el. Cîinele înconjură capela și merse pe aceeași potecă ca și el. Cînd ajunse la locul unde el împrăștiase cenușa, Tommy era culcat în iarba udă și gemea încet.

Fallon îl prinse, îl scărpină pe urechi, îl mîngîie vorbindu-i încet, de-a lungul drumului. De data aceasta, cînd se urcă la volar, continuă să-l țină pînă cînd închise portiera. Îl așeză pe scaunul din spate și demară rapid.

Numai după ce închise grilajul cu cinci bare și se înscrise pe drum, se mai destinse puțin. El scoase un oftat lung și observă, aprinzîndu-și o țigară, că mîinile îi tremurau.

Totul se petrecuse bine și el simțea o oarecare bucurie. Timp de un moment, Billy Meehan îi făcuse impresia că era la fel de nefast mort cît și viu, dar acum nu mai era cazul. El încetase să mai existe, fusese șters total de pe suprafața pămîntului și Fallon nu avea nici cele mai mici remușcări.

Pentru el, Billy Meehan nu fusese decît o larvă odioasă, nedemn să șteargă praful de pe pantofii Annei Da Costa. Se terminase cu el.

Ajuns în Paul's Square, merse pe aleea fostelor grajduri, cu prudență, dar norocul era cu el. Curtea era pustie. El conduse Scimitarul la garaj, lăsă cheile pe tabloul de bord și whippetul în interior și plecă pe jos mergînd apăsat.

Cînd se întoarse la prezbiteriu, părintele Da Costa nu se înapoiase încă. El urcă fără zgomot la etajul întîi și aruncă o privire în camera Annei. Ea dormea profund, așa că închise ușa și coborî la parter.

În salon, el examină cu grijă covorul, dar nu era nici o urmă de sînge. Nu existau probleme în această privință. Merse la servantă și luă un whisky mare. Îi adăugă niște sifon cînd ușa de la intrase se deschise.

Fallon se întoarse în momentul în care preotul intra în cameră. Da Costa se oprise brusc, cu uimire.

— Fallon ! Ce faceți aici ? exclamă el și apoi deveni brusc foarte palid. Ah, Dumnezeule ! Anna !

Alergă spre scară și Fallon îl urmă.

— Ea e bine. Doarme.

Părintele Da Costa se întoarse încet.

— Ce s-a întîmplat ?

— A fost un intrus aici. Am sosit la timp ca să-l determin să fugă.

— Unul din oamenii lui Meehan ?

— Poate... nu l-am văzut prea bine.

Da Costa umblă cu pași mari prin antreu, cu mîinile încleștate și degetele încrucișate atît de puternic că-i albeau încheieturile.

— Dumnezeule ! Dumnezeule, cînd se va termina ?

— Eu plec duminică seara, îi spuse Fallon. Mi-au aranjat o îmbarcare la bordul unui vas care pleacă spre Hull.

— Și credeți că astfel se va termina totul ? spuse părintele Da Costa clătinînd din cap. Sînteți un imbecil, Fallon. Atîta timp cît voi fi printre cei vii, Jack Meehan nu se va simți în siguranță. Încrederea, onoarea, credința sacră în cuvîntul dat. Nimic din acestea nu există pentru el, atunci de ce ar crede Meehan că aceste cuvinte au o însemnătate pentru alții ?

— Foarte bine. Totul este din cauza mea. Ce vreți să fac ?

— Nu există decît un singur lucru pe care puteți să-l faceți. Să mă eliberați în singurul mod posibil.

— Și să-mi petrec viața într-un cartier de înaltă siguranță ? protestă Fallon. Nu sînt un erou.

El se îndreptă spre ușă și preotul întrebă :

— Sînteți sigur că Anna e bine ?

— Da. O noapte întreagă de odihnă, e tot ce îi trebuie. Ea este cu mult mai puternică decît o credeți dumneavoastră.

— E într-adevăr un noroc faptul că aţi sosit din întîmplare la momentul potrivit.

— Bine, de acord, spuse Fallon. Voi supraveghea casa.

Părintele Da Costa clătină trist din cap.

— Vedeţi, prietene, faceţi lucruri bune fără voia dumneavoastră. Sînteţi un om pierdut.

— Duceţi-vă în iad ! bombăni Fallon şi se precipită în ploaie, indepărtîndu-se cît putu mai repede.

Capitolul XIII

BISERICA MILITANTĂ

Părintele Da Costa își aranja hainele sacerdotale într-o valiză mică atunci cînd Anna intră în cabinetul lui de lucru. Era o vreme urîtă și ploaia veșnică bătea în geam. Anna era puțin mai palidă decît de obicei dar ea părea foarte calmă. O panglică neagră îi strîngea părul la ceafă și era îmbrăcată într-o fustă și un pulover gri.

Preotul o luă de mînă și o conduse spre foc.

— Ești bine ?

— Foarte bine. Vă asigur. Plecați undeva ?

— Trebuie, din nefericire. Una din măicuțele de la mănăstirea Notre-Dame-de-la-Pitié a murit ieri. E vorba de sora Marie-Gabrielle. M-au rugat să oficiez slujba, explică el greoi, după o scurtă ezitare : nu-mi place să te las singură.

— Dar e ridicol. Sora Claire trebuie să aducă copiii de la școala elementară pentru repetiția corală de la ora zece și jumătate. Apoi, am o lecție particulară pînă la prînz.

— Perfect. Mă voi întoarce atunci.

El își ridică valiza, ea îl luă de braț și ieșiră împreună în vestibul.

— Veți avea nevoie de impermeabil.

— Nu. Umbrela îmi ajunge, o asigură el deschizînd ușa. M-am gîndit, Anna. Va trebui poate să pleci pentru cîtva timp. Pînă ce această afacere va fi încheiată, într-un fel sau altul.

— Nu ! răspunse ferm.

El își așeză valiza jos și o luă de umeri, acolo în pragul ușii.

— Niciodată nu m-am simțit atît de vlăguită. Atît de dezorientată.

— După ceea ce s-a întîmplat ieri seară, m-am gîndit să vorbesc cu Miller.

— Dar nu puteţi face asta ! strigă ea puternic, prea tare. Nu, îl puneţi în pericol pe Fallon !

El o analiză atent.

— Îţi place de el, nu-i aşa ?

— Nu acesta e cuvîntul pe care l-aş folosi. Sînt întristată pentru el. El a fost marcat pe viaţă. Nu, mai bine zis folosit de viaţă într-un fel nedrept. O viaţă irosită în întregime ! strigă ea cu o pasiune bruscă. Este imposibil ca cineva stăpînit de o asemenea muzică să nu aibă suflet ! Dumnezeu nu poate fi atît de crud.

— Cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului este alegerea liberă, draga mea. Binele sau răul. Orice om este liber să aleagă în materie.

— De acord, spuse ea cu sălbăticie. Dar eu nu ştiu decît un lucru cu certitudine. Cînd am avut nevoie de ajutor, aseară, mai mult decît am avut vreodată nevoie în viaţa mea, Fallon m-a salvat.

— Ştiu, murmură preotul. El supraveghea casa.

Întreaga faţă a Annei se schimbă şi un pic de roşeaţă apăru pe obrajii ei palizi.

— Şi nu vă pasă de ceea ce i se întîmplă lui ?

— Oh, îmi pasă ! Mai mult decît poţi tu să înţelegi, poate. Eu văd în el un bărbat de geniu coborît la un nivel inferior. Văd o fiinţă umană, o fiinţă umană de calitate, care comite din motive personale obscure un fel de sinucidere.

— Atunci, ajutaţi-l !

— Să se ajute el însuşi ! răspunse părintele Da Costa clătinînd trist din cap. Asta nu merge decît în cărţi. Rareori în viaţă. Orice ar fi acest bărbat care spune că se numeşte Martin Fallon, un lucru e sigur. El se urăşte pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce a devenit. El este măcinat de sila faţă de el însuşi.

Ea era acum complet derutată.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic din toate astea.

— E un bărbat care caută moartea în orice moment, Anna. Pe care ar primi-o cu braţele deschise. Oh, da, îmi pasă de ceea ce se întîmplă cu Martin Fallon, îmi pasă mult. Drama e că lui nu-i pasă.

El o lăsă pe trepte și plecă rapid prin cimitir, cu capul plecat sub ploaia torențială, fără să se obosească să-și deschidă umbrela. Cînd ajunse sub micul pridvor lateral, în fața porții de la sacristie, Fallon stătea jos pe mica bancă din piatră, din colț, cu capul în piept, și cu mîinile în buzunarele trenciului.

Părintele Da Costa îl zgîlții de umăr. Fallon își ridică capul și deschise ochii. Trebuia să se bărbierească și pielea de pe față părea că i-a fost întinsă pe pomeți ; avea ochii goi.

— A fost o noapte lungă, spuse preotul cu blîndețe.

— Am avut timp să mă gîndesc, răspunse Fallon cu o ciudată voce stinsă. La o mulțime de lucruri.

— Ați tras concluzii ?

— Ah, da, spuse Fallon ridicîndu-se și înaintînd în ploaie. Locul care-mi trebuie : e un cimitir... Vedeți dumneavoastră, părinte, mărturisi ei, cu un zîmbet ușor pe buze, am înțeles în cele din urmă un lucru foarte important.

— Care ?

— Nu pot să mai trăiesc cu mine însumi.

Se întoarse și se îndepărtă rapid. Părintele Da Costa părăsi adăpostul cu o mînă întinsă ca pentru a-l reține, pentru a-l aduce înapoi.

— Fallon ! îl chemă el cu o voce răgușită.

Cîțiva sturzi zburară într-un copac, din cimitir, și dădură din aripi ca și cum scuturau niște cîrpe mari și murdare, scoțînd niște strigăte furioase. Se cocoțară înapoi, cînd Fallon dădea colțul bisericii și dispărea.

Cînd Anna deschise ușa de la prezbiteriu și ieși afară, ea auzi imediat orga. Se opri și se întoarse spre biserică, cu capul ușor aplecat înainte pentru a asculta. Cîntecul era ușor de recunoscut. Cu inima bătîndu-i nebunește ea se precipită pe alee, cît putea ea de repede, căutîndu-și drumul cu bastonul.

Deschizînd ușa de la sacristie, i se părea că muzica umplea biserica. El cînta „Pavană pentru un infante răposat“ într-un mod extrem de mișcător, mergînd chiar la inima lucrurilor, în profunzimile vieții, virtuozitatea tehnică și emoția îmbinîndu-se într-un fel pe care ea nu l-ar fi crezut niciodată posibil.

El termină într-un acord tînguitor şi rămase aşezat, cu umerii încordaţi, timp de cîteva minute, în timp ce se stingeau ultimele ecouri. Se întoarse pe taburet şi o văzu pe Anna sprijinită de balustrada altarului.

— N-am auzit niciodată o asemenea interpretare, spuse ea.

El coborî din strană şi se opri în faţa ei, de cealaltă parte a balustradei.

— Adevărată muzică funebră.

Aceste cuvinte o atinseră în centrul inimii ca un deget de ghiaţă.

— Nu trebuie să vorbiţi aşa, îi reproşă ea forţîndu-se să zîmbească. Vroiaţi să mă vedeţi ?

— Să spunem că speram să veniţi.

— Ei bine, iată-mă.

— Vreau să-i transmiteţi un mesaj unchiului dumneavoastră. Spuneţi-i că-mi pare foarte rău, mai rău decît aş putea s-o spun, dar că intenţionez să repar tot. Nu veţi mai avea nici un motiv de nelinişte, nici dumneavoastră, nici el. Are cuvîntul meu de onoare.

— Dar cum ? Nu înţeleg !

— E treaba mea, îi spuse calm Fallon. Eu am început-o, eu o voi termina. Adio, Anna Da Costa. Nu mă veţi mai revedea.

— Nu v-am văzut niciodată, spuse ea trist, şi cînd el trecu pe lîngă ea, îi aşeză o mînă pe braţ. Nu e îngrozitor acest lucru ?

El bătu în retragere încet, delicat, fără să facă cel mai mic zgomot. Faţa Annei se schimbă. Întinse un braţ şovăitor.

— Domnule Fallon ? murmură ea. Sînteţi aici ?

El se îndreptă rapid spre uşă. Aceasta scîrţîi cînd el o deschise şi în timp ce se întorcea ca s-o privească pe Anna pentru ultima oară, ea strigă :

— Martin, întoarceţi-vă !

În vocea ei era o suferinţă cumplită.

Fallon ieşi, uşa se închise într-un suspin şi tînăra fată, cu faţa şiroindu-i de lacrimi, căzu în genunchi, la picioarele altarului.

Tinerele surori de la mănăstire nu erau doar învăţătoare. Ele aveau şi un remarcabil trecut de muncă me-

dicală în misiunile îndepărtate, şi acolo făcuse părintele Da Costa cunoştinţă cu sora Marie-Gabrielle în 1951, în Coreea. Această micuţă franţuzoaică sălbatică era fără îndoială persoana cea mai bună, cea mai iubitoare pe care o cunoscuse vreodată. Patru ani într-o tabără de concentrare comunistă îi distruseseră sănătatea, dar spiritul ei neînfrînt, dragostea ei de viitor, îi rămăseseră intacte.

Mai multe călugăriţe plîngeau în timp ce cîntau imnul : Domine Jesus Christe, Rex Gloriae, libera animas omnium fidelium...

Vocile lor blînde se ridicau spre bolta capelei minuscule a mănăstirii în timp ce părintele Da Costa se ruga pentru odihna sufletului sorei Marie-Gabrielle, pentru toţi păcătoşii din lume ale căror fapte îi sustrăgeau de la binecuvîntarea infinită a dragostei lui Dumnezeu. Se ruga pentru Anna, ca să nu i se întîmple nimic rău. Pentru Martin Fallon, ca să aibă puterea să înfrunte ceea ce trebuia făcut şi pentru Dandy Jack Meehan...

Dar atunci, un lucru îngrozitor se întîmplă, căci gîtul i se uscă şi el crezu că se va sufoca cu acest nume al lui Meehan.

După terminarea slujbei şi iertarea păcatelor, călugăriţele purtară sicriul prin ploaie către micul lor cimitir, într-un colţ între peretele exterior şi cel interior al mănăstirii.

Pe marginea mormîntului, preotul stropi cu aghiasmă groapa şi sicriul, le tămîie şi, după ce se rugă pentru ea, cîteva călugăriţe aprinseră lumînările, cu dificultate din cauza ploii, ca să simbolizeze sufletul sorei Marie-Gabrielle acum lîngă Dumnezeu şi veşnic orbitor, apoi ele cîntară al douăzeci şi treilea psalm care fusese şi cel preferat al defunctei.

Părintele Da Costa îşi aminti, timp de o clipă, în aceste ultime zile, corpul zdrobit, sfîşiat de suferinţă. Ah, Doamne, se gîndi el, de ce numai cei buni trebuie să sufere ? Persoane ca sora Marie-Gabrielle ?

Şi apoi era şi Anna. Atît de nevinovată, atît de sensibilă, şi cu gîndul la ceea ce se întîmplase în ajun, inima i se umplu de o furie violentă.

Singurul gînd ce-i veni în mintea cînd privi la mormîntul deschis, fu acela că întreprinderea lui Meehan fabricase probabil sicriul.

Jenny Fox luase două somnifere în ajun şi ea se trezi foarte tîrziu, după ora unsprezece. Îşi îmbrăcă un capot şi coborî în bucătărie, unde îl găsi pe Fallon aşezat la masă, cu sticla de whisky irlandez în faţă, şi cu un pahar umplut pe jumătate. Îşi demontase arma şi acum o monta la loc cu grijă. Amortizorul se afla şi el pe masă, lîngă sticla cu whisky.

— Beţi devreme, observă ea.

— De mult timp n-am mai băut un pahar. Un pahar adevărat. Acum, am băut patru. Trebuia să mă gîndesc.

El goli paharul dintr-o înghiţitură, introduse încărcătorul în patul pistolului Ceska şi înşurubă amortizorul pe ţeavă.

— Aţi ajuns la nişte concluzii ? întrebă Jenny cu o voce plictisită.

— Ah, da, cred că pot spune aşa. (Îşi turnă un nou pahar de whisky şi-l înghiţi.) M-am hotărît să lansez o campanie pentru Meehan care trebuie să plece. Un fel de cruciadă împotriva unui singur bărbat, dacă vreţi.

— Sînteţi de-a dreptul nebun. N-aveţi nici cea mai mică şansă.

— Mă va chema astăzi, Jenny. Trebuie s-o facă pentru că mă expediază din Hull mîine seară şi noi avem lucruri de pus la punct.

— Se uită prin ţeava armei sale şi Jenny murmură

— Ce veţi face ?

— Îl voi ucide pe acest ticălos, spuse el cu simplitate. Ştiţi ce a spuse Shakespeare : «O acţiune bună într-o lume rea».

El era beat şi ea îl înţelegea, dar în felul ei propriu. Ea exclamă, cu disperare :

— Nu fiţi prost ! Dacă îl ucideţi, nu va mai fi nici un vapor din Hull pentru dumneavoastră. Ce se va întîmpla, atunci ?

— Puţin îmi pasă.

El ridică braţul şi trase. Se auzi un zgomot uşor şi surd şi un căţel din faianţă, de pe etajera de deasupra frigiderului, se făcu ţăndări.

— Ei bine, ia spune! Dacă pot să-l fac praf de la această distanță după ce am băut o jumătate de sticlă de whisky, nu prea văd cum aș putea să-l ratez pe Dandy Jack.

El se ridică și luă sticla.

— Martin, ascultați-mă, vă rog!

El trecu prin fața ei ca să ajungă la ușă.

— Nu am dormit noaptea trecută așa că mă voi culca acum. Treziți-mă dacă telefonează Meehan, dar orice s-ar întîmpla nu mă lăsați să dorm mai tîrziu de ora cinci. Am multe lucruri de rezolvat.

El ieși și ea ascultă un moment pasul lui pe scară. Ea auzi deschizîndu-se ușa camerei lui și închizîndu-se la loc, și numai atunci, ea căzu în genunchi ca să strîngă rămășițele cîinelui din faianță.

Curtea de la Bull și Bell nu era foarte departe de Paul's Square; aceasta era o străduță murdară, fără strălucire, cu pavaje circulare, ce purta numele cîrciumei ce fusese construită acolo acum două secole sau poate mai mult. Lîngă intrarea sălii din spate se îngrămădeau în dezordine mai multe lăzi de gunoi pline, cutii din carton și cufere vechi.

Bull și Bell era frecventată mai ales seara și asta pentru că Jack Meehan prefera să meargă acolo după-amiaza. El putea să aibă sala din spate doar pentru el, ceea ce era practic pentru încheierea anumitor afaceri.

Așezat pe un taburet, cu o halbă de bere în față, el își termina de mîncat un sandvich rosbif citind ziarul „Financial Times". Donner era calm, și stătea pe bancheta de la fereastră.

Meehan își goli halba și o azvîrli pe tejghea.

— Umple-mi asta, Harry.

Harry era un bărbat înalt și musculos care, în ciuda șorțului alb, avea construcția unui jucător de rugby profesionist. Avea favoriți bruneți și lungi și o față rece, cu un aer amenințător.

În timp ce el umplea din nou halba și o împingea pe bar, ușa se deschise și Rupert și Bonati intrară. Rupert purta un fel de redingotă cu pelerină, ce-i ajungea pînă la glezne, croită în carouri țipătoare. Se scutură cu putere și-și deschise paltonul.

— Cînd va înceta ploaia asta, iată ce aș vrea să aflu. Meehan bău un gît de bere și rîgîi.

— Ce vrei, Dumnezeule ! Cine e patronul dughenei ?

Rupert se întoarse cu grație pe taburet lîngă el și-i puse o mînă pe coapsă.

— Trebuie să înfulec ceva, rățușca mea. Trebuie să capăt puteri, nu-i așa ?

— E bine, e bine. Harry, dă-i băutura aia, Bloody Mary.

— De fapt, știe cineva unde este Billy ? întrebă Rupert.

— Nu l-am văzut de ieri seară, răspunse Meehan. Cine are nevoie de el, mai întîi ?

— Paznicul șef din Pine Trees a telefonat la birou, chiar înainte să plec.

— Și ce voia ?

— S-ar părea că au găsit whippetul lui Billy care umbla pe acolo. Ud ca o supă și tremurînd ca o frunză, după cîte spune el. Vroia să știe ce trebuie să facă.

Meehan își încruntă sprîncenele.

— Ce putea să caute pe acolo, javra aia ?

— Ultima dată cînd am văzut-o, interveni Donner, era dimineață către ora opt și jumătate, cînd m-am dus la garaj. Cîinele se afla în Scimitar. Am crezut că Billy l-a uitat acolo, ieri seară, cînd a intrat, așa că i-am deschis. Pentru că i s-a întîmplat deja, cînd face tămbălău sau cînd e beat, să-l lase pe Tommy în mașină, vreau să spun.

— Nu intrase încă atunci cînd am ieșit dimineață din casă, spuse Meehan, și dacă și-a lăsat mașina în garaj, asta vrea să însemne că s-a dus într-unul din cluburile din centru. Probabil că e încă în pat cu o tîrfuliță, prostuțul. Bonati, du-te deci să cauți cîinele la Pine Trees. Adu-l acasă și dă-i să mănînce.

— De acord, domnule Meehan, spuse Bonati și ieși.

Meehan mai înghiți un gît de bere.

— Specie de porc fără creier. Îi voi trage un picior în fund cînd îl voi vedea.

— E tînăr, domnule Meehan. Va învăța, spuse Harry.

Ridică două căldări cu apă de la vase, trecu prin fața tejghelei, deschise ușa și ieși în curte. Cînd golea

căldările pe caldarîm, apăru părintele Da Costa. El era îmbrăcat în sutană și se adăpostea sub o umbrelă.

Harry îl privi cu o oarecare uimire și părintele îl întrebă politicos :

— Îl caut pe domnul Meehan. Domnul Jack Meehan. Mi s-a spus la el la birou că l-aș putea găsi aici.

— E înăuntru, răspunse Harry.

El intră în sala din spate și părintele Da Costa îl urmă, oprindu-se un moment în prag ca să-și închidă umbrela.

Rupert îl zări primul, în oglinda din spatele barului.

— Ah, în numele lui Dumnezeu ! exclamă el.

Se așternu o tăcere lungă. Meehan se întoarse foarte lent pe taburetul lui.

— Și ce dracu căutați aici, dumneavoastră ? Vă scuturați copacul pentru Crăciun sau ce ? Poate vreo liră ne va scuti de prezența dumneavoastră ?

El își deschise în mod fățiș portofelul și Da Costa răspunse calm :

— Speram că voi purta o mică discuție cu dumneavoastră, în particular.

Rămase acolo în picioare, cu umbrela în mînă, cu poala sutanei udată de buruienile din cimitirul mănăstirii, cu pantofii plini de noroi, cu barba cenușie încîlcită, așteptînd o reacție.

Meehan izbucni în rîs.

— Dumnezeule, dacă v-ați putea vedea ! Ce alură caraghioasă ! Bărbați în jupoane. Asta nu va avea niciodată succes.

— Nici nu intenționez acest lucru, spuse preotul răbdător. Am putea să stăm de vorbă ?

Meehan îi arătă pe Donner și Rupert cu o mînă moale.

— Nu e nimic de spus fără ca cei doi de aici să nu poată auzi.

— Foarte bine. E destul de simplu. Nu vreau să mai puneți piciorul în împrejurimile biserciii Sain-Nom și nu vreau să se mai întîmple ce s-a petrecut ieri seară la prezbiteriu.

Meehan își încruntă sprincenele.

— Ce tot spuneți, Dumnezeule ?

— Bun, domnule Meehan, spuse părintele Da Costa oftînd. Ieri seară, cineva a intrat în prezbiteriu și a atacat-o pe nepoata mea. Dacă Fallon nu ar fi apărut la momentul potrivit și nu l-ar fi izgonit pe acest bărbat, i s-ar fi putut întîmpla orice. Dar presupun că-mi veți spune că nu sînteți deloc la curent cu cele întîmplate.

— Desigur ! Nu știam nimic ! strigă Meehan.

Părintele Da Costa lupta ca să-și stăpînească furia.

— Mințiți, spuse el simplu.

Sîngele îi urcă la cap lui Meehan, fața i se congestionă, ochii îi ieșiră din orbite.

— Drept cine vă credeți ? bombăni el.

— Acesta e ultimul meu avertisment. Cînd ne-am văzut ultima dată, v-am spus că Dumnezeul meu era la fel de bine un Dumnezeu al mîniei precum un Dumnezeu al dragostei. Ați face bine să nu uitați acest lucru.

Vînăt de furie, Meehan se întoarse către barman :

— Aruncă-l pe ăsta afară !

Harry ridică chepengul și ieși din bar.

— De acord. Hai, pe aici e ieșirea, bunicule.

Cu mîna dreaptă, îl trase pe preot de guler, cu cea stîngă îl apucă de curea și ieșiră repede afară în hohotele de rîs ale lui Donner și Rupert, care se îngrămădiră repede în pragul ușii ca să nu piardă spectacolul. Meehan li se alătură.

Părintele Da Costa era în mîini și în genunchi în ploaie, într-o băltoacă mare.

— Ce se întîmplă, rățușca mea ? îi strigă Rupert. Ai făcut pe tine sau ce ?

Era o reflecție stupidă, copilăresc de vulgară și asta fu într-un fel ultima picătură, care făcu să debordeze furia părintelui, așa încît atunci cînd Harry îl ridică de jos, cu un braț în jurul gîtului, el reacționă cum fusese învățat cu treizeci de ani în urmă, la acea școală dură și brutală a gherilei și a acțiunii de noapte.

Harry zîmbi larg.

— Nu ne place ca travestiți ca tine să vină să ne plictisească clienții.

El nu mai avu ocazia să zică altceva. Cotul drept al părintelui Da Costa se înfipse în coastele lui și el se

răsuci pe un picior atunci cînd Harry, cu respirația tăiată, se ducea pe spate.

— N-ar trebui niciodată să lăsați pe cineva să se apropie atît de mult. V-ați antrenat prost.

Harry se îndreptă și se năpusti înainte, cu pumnul drept pregătit pentru o lovitură puternică. Părintele Da Costa se feri, îl apucă de încheietura mîini cu ambele mîini, îl răsuci ridicîndu-i brațul la spate și-l împinse pe Harry cu capul mai întîi în grămada de lăzi.

Cînd se întoarse, Donner îi veni în ajutor și primi o lovitură de picior în genunchiul drept, admirabil lansată, care-l făcu să se îndoaie de durere. Părintele Da Costa îi trimise apoi un genunchi în plină față care-l înălță pe Donner și-l trimise în perete.

Rupert scoase un strigăt disperat de ajutor, și în graba lui de a se întoarce în siguranța sălii din spate, el alunecă în prag și-l făcu pe Meehan să cadă cu el cu tot. Cînd Meehan încercă să se ridice, Da Costa îi trase o lovitură de pumn în față, o directă puternică de dreapta plină de toată furia lui, de toată ura lui. Un os îi plesni, nasul lui Meehan se turti sub articulațiile dure ale preotului și el căzu în sala din spate gemînd, sîngele izbucnindu-i din nări.

Rupert se năpusti în patru labe ca să se ascundă în spatele tejghelei în timp ce părintele Da Costa îl contempla pe Meehan, cu o furie ucigătoare încă în el, cu pumnii încleștați. Își coborî ochii la mîinile lui și cînd văzu sînge pe degete, o expresie de groază îi apăru pe față.

Se retrase încet în curte. Harry stătea pe burtă printre lăzi. Donner voma lîngă perete. Părintele Da Costa privi din nou cu oroare sîngele de pe mîini, se întoarse și plecă.

Cînd el intră în birou Anna împletea, așezată lîngă foc. Ea întoarse capul spre el.

— Ați sosit foarte tîrziu. Începusem să mă neliniștesc.

El era încă foarte agitat și trebui să se forțeze ca să vorbească calm.

— Scuză-mă. Am întîrziat.

Ea își lăsă împletitura și se ridică.

— După plecarea dumneavoastră, cînd m-am dus la biserică ca să pregătesc totul pentru corală, Fallon cînta la orgă.

Fața preotului se întunecă.

— A spus ceva ? I-ai vorbit ?

— Mi-a dat un mesaj pentru dumneavoastră. M-a rugat să vă spun că totul a fost din vina lui și că regretă acest lucru.

— Asta e tot ?

— Nu, a spus că nu trebuie să ne mai temem de nimic de acum înainte. Că el va termina ceea ce a început. Și mi-a mai spus că nu-l vom mai revedea. Ce voia să spună ? Credeți că are intenția să se predea poliției ?

— Numai Dumnezeu știe ! murmură părintele Da Costa ținînd o mînă liniștitoare pe umărul Annei. Mă duc în biserică. Am ceva de făcut. Însă nu pentru mult timp.

El o lăsă și aproape că alergă în cimitir ca să intre în biserică prin sacristie. Căzu în genunchi în fața altarului, își împreună mîinile și-și ridică ochii spre Crucifix.

— Iartă-mă, imploră el. Tată ceresc, iartă-mă !

Își lăsă capul în jos și plînse, căci în inima lui știa că nu există nici cea mai mică remușcare pentru ceea ce-i făcuse lui Jack Meehan. Cu atît mai rău cu cît există întotdeauna acea mică voce perfidă care-i repeta că suprimîndu-l pe Meehan de pe fața pămîntului, el ar face un mare serviciu umanității.

Meehan ieși în chimono de mătase din sala de baie, ținînd o pungă cu gheață pe față. Medicul venise și plecase, hemoragia nazală se oprise, însă nasul lui era o masă urîtă de carne umflată, vînătă, care nu va mai fi niciodată ceea ce a fost. Donner, Bonati și Rupert așteptau cuminți lîngă ușă. Gura lui Donner fusese lovită cu răutate și buza inferioară îi era de două ori mai groasă decît cea normală.

Meehan aruncă punga cu gheață prin cameră.

— Asta nu ajută la nimic, idioțenia asta ! Dați-mi de băut, careva !

Rupert se îndreptă grăbit spre masa rulantă pe care se aflau sticlele și servi un coniac mare. I-l duse lui

Meehan, care stătea la fereastră și admira piața cu un aer meditativ.

Se întoarse, și redeveni, brusc și misterios, el însuși, și-l întrebă pe Donner :

— Frank, cum se numea bătrînul ăla, care știa să se descurce atît de bine cu explozivele ?

— Ellerman, domnule Meehan. La el vă gîndiți ?

— La el. Nu e la închisoare, ia spune ?

— Nu, după cîte știu eu.

— Perfect, vreau să vină aici înainte de ora unu. Du-te să-l cauți și poți să-i spui că-i voi da două sute de lire.

Înghiți puțin coniac și se întoarse către Rupert :

— Și tu, comoară, am pentru tine exact treaba care-ți trebuie. Te duci s-o vezi pe Jenny din partea mea. Vom avea nevoie și de ea, pentru ceea ce vom face.

— Crezi că va merge ? Ea e o adevărată tîrîtură încăpățînată, cînd își pune în cap.

—Nu, de data aceasta, răspunse Meehan rîzînd. Îți voi spune o propunere pe care să i-o faci încît nu va putea refuza.

Rîse încă o dată ca și cum acest lucru era o glumă excelentă de-a lui și Rupert îl privi pe Donner puțin neliniștit. Donner îndrăzni :

— Ce vrea să însemne, asta, domnule Meehan ?

— Sînt sătul ! Iată ce vrea să însemne asta. Destul ! Preotul, Fallon, tot bazarul. Mă duc să lichidez afacerea odată pentru totdeauna. Îi voi curăța pe amîndoi chiar în seara asta, și iată cum vom acționa.

Harvey Ellerman avea cincizeci de ani și părea să aibă cu zece mai mult, pentru singurul motiv că petrecuse douzeci și doi de ani în spatele gratiilor și dacă am adăuga și toate condamnările pe care le suferise.

Acesta era un individ mic și șters —, de obicei el purta o șapcă din tweed și un impermeabil mare —, ce părea împovărat de existență ; și totuși acest om micuț, cu o față îngrijorată avea reputația unui bun cunoscător în domeniul exploziilor mai mult decît oricine din tot nordul Angliei. În cele din urmă, geniul i-a cauzat distrugerea, căci el își aborda lucrările într-o manieră atît de originală încît era ca și cum își semna numele pe toate ex-

ploziile pe care le săvîrşea ; de mulţi ani, poliţia îl aresta cu o regularitate monotonă chiar din momentul cînd făcea un pas greşit.

El ieşi din lift în apartamentul de la mansardă, urmat de Donner, şi purtînd o valiză ieftină plină cu talaş şi închisă cu o curea. Meehan îi ieşi în întîmpinare, cu mîna întinsă, şi Ellerman aşeză valiza jos.

— Sînt încîntat să te revăr, Harvey, spuse Meehan. Sper că vei putea să ne ajuţi. Ţi-a explicat Franck ce vreau ?

— Da, domnule Meehan, în fine, e un mod de a spune, răspunse Ellerman după o ezitare. Dumneavoastră nu mă vreţi personal pentru această afacere spuneţi, domnule Meehan ? Nu e vorba de asta ?

— Bineînţeles că nu !

Ellerman păru uşurat.

— Pentru că m-am retras din orice participare activă domnule Meehan. Ştiţi despre ce e vorba.

— Ah, da, ştiu, ştiu ! Tu erai prea bun pentru ei, iată ! spuse Meehan şi luă valiza lui Ellerman ca să o aşeze pe masă. Ia să vedem un pic ce ai aici.

Ellerman desfăcu cureaua şi deschise valiza. Aceasta conţinea un sortiment variat de explozivi, ambalaţi cu grijă în cutii din fier, o alegere de fitile şi detonatori, de bobine, de fire şi o trusă cu instrumente.

— Frank mi-a spus că aţi vrea ceva asemănător în genul trucurilor de care IRA se foloseşte în Irlanda.

— Nu doar asemănător, Harvey. Vreau să fie exact acelaşi lucru. Cînd tehnicienii de la poliţie vor examina ceea ce va rămîne din bombă, vreau să nu existe nici cea mai mică îndoială în mintea lor asupra provenienţei acesteia.

— Foarte bine, domnule Meehan, spuse Ellerman cu vocea lui fără timbru. Cum doriţi. Ne vom folosi deci de asta, explică el luînd o cutie. O cutie de biscuiţi Waverley. Fabricată în Belfast şi umplută cu plastic. Să spunem că ar costa douăzeci de lire. Asta ar trebui să facă operaţia.

— Şi fitilul ?

Ellerman arătă spre o porţiune roză, lungă şi subţire, de culoare închisă.

— Ei se folosesc mult de acest lucru, în aceste timpuri. Este un fitil chimic de fabricaţie rusească care rezistă la absolut tot. O dată capsula ruptă, nu mai ai decît douăzeci de minute.

— E exact ce ne trebuie, aprobă Meehan frecîndu-şi mîinile. Aşa că vei face bine să începi.

El se întoarse şi se duse să privească pe fereastră fluierînd uşor.

Capitolul XIV

GRIMSDYKE

Fallon deschise ochii şi observă că Jenny îl scutura de umăr.

— Treziţi-vă ! repeta ea cu insistenţă. Treziţi-vă !

El avu o uşoară palpitaţie în spatele ochiului drept dar, altfel se simţea deosebit de sprinten. Se aşeză, îşi legănă picioarele şi-şi frecă bărbia aspră.

— Ce oră e ?

— Este ora patru. Prietenul dumneavoastră, părintele Da Costa, a telefonat. Vrea să vă vadă.

Fallon se îndreptă încet şi o privi, cu un aer uşor perplex.

— Cînd a sunat ?

— Acum zece minute. Am vrut să urc să vă chem dar el a spus că nu are timp.

— Şi unde vrea să mă vadă ? La Saint-Nom ?

Ea scutură din cap.

— Nu. A spus că-şi va lua nepoata la ţară. Crede că va fi mai în siguranţă acolo. E un sătuc numit Grimsdyke. El se află la vreo treizeci de kilometri de aici, în mlaştini. Vrea să mergeţi să vă întîlniţi acolo, cel mai devreme posibil.

— Ah, bine, spuse Fallon. Ştiţi unde se află acest loc ?

— Da, mergeam acolo, înainte, la picnic, cînd eram mică. Nu am fost niciodată la moara aceea unde merge el — Mill House — dar el mi-a explicat drumul.

Fallon clătină încet din cap.

— Şi vreţi să mă conduceţi acolo ?

— Dacă asta vă convine, vom lua mașina mea. Nu ne trebuie decît o jumătate de oră.

El o privi cu ochii foarte întunecoși și foarte inexpresivi. Ea se întoarse cu nervozitate, incapabilă să-i susțină privirea, și înroșindu-se în mod evident.

— Ascultați, mie nu-mi pasă. Vreți să mergeți acolo sau nu ?

El știa că ea minte și cu toate acestea nu avea nici cea mai mică importanță căci, din motive neclare, el știa fără urmă de îndoială, că ea îl conducea în direcția cea bună.

— De acord, spuse el. Perfect. Dați-mi două minute ca să mă pregătesc și vă însoțesc acolo.

Imediat ce ea plecă, el își scoase Ceska din buzunarul hainei, scoase încărcătorul, îl reîncărcă cu opt gloanțe și-l așeză în buzunarul drept al trenciului.

Se duse la fereastră, se aplecă, ridică covorul și recuperă automatul Browning pe care-l folosise cu ocazia primei sale întrevederi cu Kristov la Londra. Dedesubt era un plic mare din ambalaj gros ce conținea aproape două mii de lire în bancnote de zece, marea majoritate a banilor pe care-i primise de la Meehan. Își strecură plicul în buzunarul interior și verifică rapid Browningul.

În dulapul cu medicamente de sub chiuvetă, el găsi un rulou de plasture ; tăie două bucăți lungi cu briciul împrumutat de Jenny și-și fixă automatul la piciorul stîng, chiar deasupra gleznei, acoperită de ciorapi.

Coborî încheindu-și trenciul. Jenny îl aștepta la intrare, îmbrăcată într-un impermeabil din plastic roșu. Ea îi zîmbi puțin forțat, punîndu-și mănușile.

— Gata de plecare, deci ?

El deschise ușa însă o trase pe Jenny de umăr cînd ea vru să iasă.

— Nu e nimic altceva, nu-i așa ? Nimic care să fi uitat să-mi spuneți ?

Ea se înroși și în vocea ei se distingea din nou mînia atunci cînd răspunse :

— Aș face eu așa ceva ?

— Atunci totul e în regulă, spuse el calm. Să mergem.

El închise ușa și o urmă spre Mini-Cooperul parcat mai în josul străzii.

Mlaştinile din Grimsdyke, de la estuarul fluviului, erau o cîmpie întinsă, pustie, de bazine cu apă sălcie, pline cu mîl şi cu garduri mari de stuf spălăcit, mai înalte decît un om. De la începutul istoriei, oamenii au venit aici pentru un motiv sau altul, romani, saxoni, danezi, normanzi, dar acum acesta era un tărîm al fantomelor. O lume ciudată, crudă, locuită de păsări, de fluierari, de gîşte sălbatice ce veneau din Siberia ca să petreacă iarna în mlaştini.

Ei trecură prin sat, un tîrguşor destul de plăcut, cu treizeci sau patruzeci de case, un garaj şi o cîrciumă. Ploua foarte tare şi vîntul tîra valuri mari de ploaie spre mare, pe deasupra mlaştinilor.

— Locul se află la opt sute de metri la capătul satului, la dreapta, spuse Jenny, aruncînd o privire spre Fallon. Aşa a spus tipul.

— S-ar spune că acolo e, da.

Ea părăsi drumul şi porni cu maşina pe o potecă neclară nu mai lată decît o trăsură, nu mai mult decît o şosea ierboasă. De o parte şi de cealaltă a drumului se întindeau de-a lungul a mai multor kilometri trestii, stuf, ierburi uscate îndoite de ploaie şi vînt ; o ceaţă uşoară se lăsa dinspre mare.

Fallon lăsă în jos geamul din partea lui şi inhală profund aerul marin.

— E un peisaj sfînt !

— Îmi plăcea mult să vin aici cînd eram mică, spuse ea. Era ca nicăieri în altă parte pe pămînt. O lume complet diferită, dincolo de oraş.

Cu cît se apropiau mai mult de estuar, cu atît ceaţa îi împresura mai mult, dar în cele din urmă ei urcară pe o coastă şi observară ceea ce nu putea fi decît moara, trecînd de un pîlc de copaci, la cîteva sute de metri mai la sud. Fallon aşeză o mînă pe braţul lui Jenny şi ea frînă.

— Ce mai este ?

— De aici, vom merge pe jos, spuse el.

— E neapărat ?

— Dacă viaţa m-a învăţat ceva, e să nu am niciodată încredere în aparenţe.

Ea ridică din umeri şi coborî din maşină fără să discute iar Fallon, părăsind drumul, o urmă de-a lungul unei plantaţii de brazi spre moara, uşor vizibilă, dintre arbori.

El se ghemui în spatele unui tufiş trăgînd-o pe Jenny lîngă el şi examină atent împrejurimile. Era acolo un turn din piatră, înalt cît trei etaje, cu acoperişul deschis spre cer. Casa era prelungită la un capăt printr-o construcţie din lemn care semăna cu un hambar şi care nu era într-o stare mai bună decît restul. Un firicel subţire de fum urca dintr-un horn din fier.

De cealaltă parte, era o roată imensă de moară ce se rotea scîrţîind îngrozitor sub presiunea apelor învolburate ale fluviului în creştere.

— Nici o urmă de furgoneta lui Mini, murmură Fallon.

— Trebuie să o fi pus la adăpost în hambar, nu ? răspunse Jenny şi adăugă cu nerăbdare : Dumnezeule, hotărîţi-vă odată. Mergem acolo, sau la naiba ? Sînt udă toată.

Ea părea mînioasă şi mîna stîngă îi tremura uşor.

— Hai, duceţi-vă înainte, spuse el. Chemaţi-mă dacă totul e bine.

Ea îl privi cu oarecare uimire, apoi ridică din umeri, se sculă şi avansă fără apărare. El o urmări din ochi pînă la hambar. Ea se întoarse o dată spre el, apoi deschise unul dintre canaturile de la marea uşă şi intră.

Cîteva minute mai tîrziu ea reapăru ca să-i strige :

— Totul e bine. Aşadar, veniţi !

Fallon ezită încă puţin, apoi oftă şi ieşi la rîndul lui de sub copaci, cu un zîmbet mic şi neschimbat pe buze. Cînd era la patru sau cinci metri de uşă, Jenny îi spuse :

— Ei, sînt aici.

Şi ea intră. El o urmă fără ezitare. Hambarul mirosea a fîn vechi şi şoareci. Într-un colţ se afla o brişcă veche ; nu pod mare făcea ocolul celor trei laturi şi ferestrele rotunde, fără sticlă, lăsau să intre lumina zilei. Un foc ardea într-o sobă din fontă veche.

Nu exista nici urmă de părintele Da Costa şi nici de Anna, dar Fallon nu fu de altfel surprins. Jenny stătea lîngă un pat mic din fier, lîngă peretele din spate, unde dormea sub o pătură o fetiţă blondă.

— Îmi pare rău, Martin, spuse Jenny cu o suferință sinceră. Nu aveam de ales.

— Aici sus, Fallon ! strigă cineva.

Fallon își ridică privirea și-l văzu pe Donner pe marginea podului, înarmat cu o pușcă Armlite. Rupert, în picioare, lîngă el, strîngea în mînă o țeavă despicată și Harry, barmanul de la Bull și Bell, apăru la intrarea în pod, de pe partea opusă, cu un revolver în mîna dreptă.

Donner ridică puțin pușca Armlite.

— S-ar părea că un glonte din armele astea pătrunde prin față și iese prin spate smulgînd o bucată bună dintr-un bărbat, așa că te sfătuiesc să nu te miști deloc.

— Nu mă mișc, îl asigură Fallon fără ironie și-și ridică mîinile.

Harry coborî primul pe scară. Avea o înfățișare îngrozitoare, cu ochiul stîng complet închis și cu o parte din față oribil de învinețită. Se opri la un metru sau doi și-l acoperi pe Fallon cu revolverul lui în timp ce Rupert îl urma pe scară. Cînd amîndoi fură în poziție, Donner lăsă pușca Armlite în jos și li se alătură.

— Niciodată nu trebuie să ai încredere într-o fată, rățușca mea, șopti Rupert cu un zîmbet ironic. Credeam că știi acest lucru, de mult timp. Niște tîrîturi și niște mincinoase, asta sînt. Urmărite de lună. În timp ce eu, de exemplu...

Donner îi dădu o lovitură de picior în gambă.

— Tacă-ți fleanca și percheziționează-l. Trebuie să aibă arma în buzunarul drept.

Rupert găsi imediat Ceska și apoi plicul ce conținea banii. Donner îl deschise și fluieră încet.

— Cît ai aici ? întrebă el.

— Două mii, răspunse Fallon.

Donner zîmbi larg.

— Asta trebuie să fie ceea ce vroia el să spună, vorbind de prima neașteptată.

El așeză plicul în buzunarul lui interior și Rupert își trecu mîinile de-a lungul corpului lui Fallon.

— Încîntător, murmură el. Aș putea într-adevăr să am chef de tine, rățușca mea.

Îl mîngîie pe obraz însă Fallon îl trimise clătinîndu-se pe spate cu o lovitură a brațului drept.

— Mai pune tu mîna pe mine şi-ţi sucesc gîtul !

Ochii lui Rupert fulgerară ; îşi luă ţeava despicată şi lăsă cocoşul în jos.

— Ei bine, ei bine, s-ar spune că sîntem o adevărată lele ! Dar voi aranja acest lucru !

Donner îi dădu o nouă lovitură de picior în partea din spate.

— Specie de nebun mizerabil, imbecil prăpădit ! Ce cauţi ? Să arunci totul în aer ? Hai, şterge-o, du-te să faci un ceai. Nu eşti bun decît la asta !

Rupert merse spre sobă bombănind, fără să-şi lase puşca, şi Donner îşi scoase dintr-unul din buzunare o pereche de cătuşe reglementare de poliţie. Le închise peste încheietura mîinilor lui Fallon şi aşeză cheia în buzunarul de la piept.

— Poţi să alegi, greu sau uşor, spuse el. Mie puţin îmi pasă. Ai înţeles ?

— Încerc întotdeauna, spuse Fallon.

— Bine, aşază-te lîngă şoricel, ca să pot să vă supraveghez pe amîndoi.

Fallon se apropie de pătuţ şi se aşeză pe o parte, cu spatele lipit de perete. El privi copilul. Ea avea ochii închişi, şi o respiraţie regulată.

— Este fetiţa de care mi-aţi vorbit ? o întrebă el pe Jenny. E bine ?

— I-au dat un calmant, asta e tot, răspunse ea, cu ochii strălucind de lacrimi. Îmi pare rău, Martin, nu am avut de ales. M-am dus să o caut, ca în toate sîmbetele, şi am adus-o în parc, la terenul de jocuri. Acolo Rupert şi această brută de Harry, ne-au săltat.

— Şi v-au ameninţat ?

— Au spus că o vor reţine pe Sally. Şi că voi putea să o iau înapoi dacă reuşeam să vă aduc aici. Ce puteam să fac ? Eram înspăimîntată ! Nu-l cunoaşteţi pe Jack Meehan cum îl cunosc eu. El e capabil de orice, ca şi Billy.

— Billy nu vă va mai necăji, spuse Fallon. L-am ucis ieri seară.

Ea îl privi mărindu-şi ochii :

— Ce ?

— Aşa cum intenţionez să-l ucid pe Dandy Jack, răspunse calm Fallon. În buzunarul stîng se află un pachet de ţigări. Aprindeţi-mi una, vreţi ? Sînteţi drăguţă ?

Ea era năucită de absurditatea a ceea ce el tocmai îi spusese, dar ea făcu ceea ce el îi ceru. Ea îi strecură o ţigară între buze şi aprinse un chibrit. Donner li se alătură, aducînd un sac scoţian. Se chirci în faţa lui Fallon şi deschise sacul. Scoase de acolo, una cîte una, trei sticle de whisky irlandez pe care le aşeză pe jos.

— Jameson, spuse Fallon. Whiskyul pe care-l prefer. Cum aţi ghicit acest lucru ?

— Şi toate astea doar pentru tine, declară Donner. Toate cele trei sticle.

— Trebuie să mărturisesc că ideea îmi pare interesantă. Ba mai mult.

— De ce nu ? La drept vorbind ea este foarte bună. Cred că-ţi va plăcea. Înţelegi, avem trei probleme, Fallon. Preotul şi nepoata lui, pentru că ştiu mai mult decît trebuie.

— Şi eu ?

— Adevărat, spuse Donner, luînd una din ţigările lui Fallon. În fine, pe scurt, domnul Meehan a avut această idee destul de frumoasă. Ea este minunat de simplă. Ne debarasăm de Da Costa şi de nepoata lui şi te facem să tragi ponoasele.

— Văd. Şi cum contaţi să faceţi asta ? întrebă Fallon.

— Tu erai un priceput al bombei, acolo în Ulster, nu-i aşa ? Aşa că ar fi logic ca tu să foloseşti aceeaşi metodă, dacă vrei să omori pe cineva pe aici.

— Dumnezeule !, murmură Jenny.

Donner nu-i dădu atenţie ei. El se amuza vizibil.

— Slujba de seară la Saint-Nom este la ora şase, reluă el. Cînd se va termina, domnul Meehan şi Bonati vor pune mîna pe preot şi pe nepoata lui şi-i vor duce sus în turn, în acelaşi timp cu vreo douăzeci de livre de plastic (exploziv) şi un fitil chimic, într-o cutie de biscuiţi Waverley. Cînd acest pacheţel va sări în aer, vor sări şi ei cu el şi biserica se va dărîma.

— Înţeleg, spuse Fallon. Şi eu, atunci ?

— E simplu. Bonati soseşte aici în furgoneta Mini a lui Da Costa. Îţi turnăm trei sticle de whisky irlandez pe gît, te urcăm la volan şi te trimitem să faci un tur. La patru, cinci kilometri de aici se află o colină care se numeşte Cullen's Bend. E un colţ teribil pentru accidente.

— Şi voi vă imaginaţi că asta va rezolva totul ?

— Bomba va fi ambalată şi cîntărită, la fel de drăguţ, ca un cadou de Crăciun. Cînd poliţiştii vor examina ceea ce va rămîne din această hodoroagă, ei vor găsi materialul de fabricare a bombei şi cîteva cartuşe conţinînd acelaşi exploziv cu cel de la biserică, fără să mai vorbim de arma care a servit la uciderea lui Krasko. Tehnicienii de la poliţie vor trage profitul lor gras din aceasta, şi să fim sinceri, tipii din secţia specială şi de la Serviciul de Inteligenţă te urmăresc de mulţi ani. Ei vor fi încîntaţi.

— Miller nu va crede acest lucru nici o secundă, ripostă Fallon. El ştie că Meehan este răspunzător de uciderea lui Krasko.

— Posibil, dar el nu poate să facă nimic.

Jenny protestă dintr-o suflare :

— Este vorba de crimă. De o crimă comisă cu sînge rece. Nu puteţi face acest lucru !

— Tacă-ţi fleanca, îi spuse Donner.

Ea se retrase cu frică şi observă atunci un lucru extraordinar. Ochii lui Fallon păreau să-şi fi schimbat uşor culoarea, ei erau ca nişte reflexe luminoase în întuneric, şi cînd el o privi ea simţi în el o putere aproape fizică, o forţă nouă. Era ca şi cum el ar fi adormit şi se trezea brusc. El aruncă o privire celorlalţi doi. Harry se uită la vechea hodoroagă întorcîndu-le spatele şi Rupert stătea aproape de sobă cu puşca pregătită.

— Deci, aşa, totul s-a terminat ? spuse el încet.

Donner clătină din cap cu un aer mîhnit în mod fals.

— Ai fi făcut mai bine să fi rămas la tine acasă, în lumea ta, Fallon. Aici nu mai este sectorul tău.

— Cum s-ar spune...

Donner se apleacă ca să mai ia o altă ţigară. Fallon îşi lăsă încet mîinile în jos pe patul puştii Bromning pe care o lipise atît de atent de gamba stîngă deasupra gleznei, o smulse de acolo şi trase un glonte în inima lui Donner nimerind în plin.

Violența coliziunii îl ridică pe Donner și-l aruncă pe jos și, în același moment Fallon trase un glonte și în spatele lui Harry, înainte ca el să aibă timp să se întoarcă, și îi sfărîmă coloana vertebrală și-l proiectă cu capul direct în hodoroagă.

Jenny urla, Fallon o îndepărtă cu brutalitate și el se sculase deja în picioare, cu Browningul îndreptat spre Rupert care se întoarse cu teamă, prea tîrziu, ținînd încă țeava despicată cu ambele mîini.

El deschise gura într-un strigăt înăbușit imediat ce al treilea glonte din pistolul lui Fallon îl lovi drept în frunte. Sînge și rămășițe din creier stropiră pietrele cenușii atunci cînd craniul se sparse și Rupert fu lipit de perete ; degetul de pe trăgaciul armei se încleștă convulsiv și el trase, deși mort, din ambele țevi.

Jenny se aruncă peste fetița care dormea încă un somn artificial. Se așternu o tăcere adîncă. Ea se întoarse cu frică și-l văzu pe Fallon în picioare, cu picioarele desfăcute, într-un echilibru perfect, ținînd Browningul în fața lui cu ambele mîini. El avea o față foarte palidă, lipsită de orice expresie, cu ochii întunecați. Mîneca dreaptă îi era ruptă și din ea curgea sînge.

Ea se ridică tremurînd.

— Sînteți rănit.

El nu păru să o audă dar se duse la hodoroagă, unde Harry era culcat pe burtă și-l împinse puțin cu piciorul. Apoi merse la Rupert. Jenny se apropie de el.

— E mort ? șopti ea dar văzu apoi partea posterioară a craniului și se răsuci, cu stomacul întors pe dos, sprijinindu-se cu o mînă de perete.

Cînd ea își reveni, Fallon stătea în genunchi lîngă Donner și scotocea în buzunarul pieptului celui mort. El găsi cheia pe care o căuta și se ridică.

— Scutește-mă de astea.

Ea simțea un miros de abator ce se infiltra în creierul ei, și îndreptîndu-se spre el speriată și cu inima bolnavă, se poticni și fu cît pe ce să cadă. El o apucă de braț și o reținu.

— Fii energică, fata mea. Nu dați greș acum. Am nevoie de dumneavoastră.

— E în regulă, bîigui ea. Sînt bine, cu siguranță.

Ea deschise cătușele și Fallon le aruncă pe jos, apoi se chirci din nou și-și luă singur plicul din buzunarul interior al lui Donner.

— Ar trebui să mă lăsați să mă uit puțin la brațul dumneavoastră, spuse Jenny cu o voce obosită cînd el se ridică.

— Dacă vreți.

Își scoase haina și se așeză pe marginea patului, fumînd o țigară, în timp ce ea făcea ce putea pentru el. Brațul era într-o stare jalnică. Trei sau patru răni periculoase provocate de alice. Ea îl pansă cît putut mai bine, cu batista lui Donner. Fallon ridică de jos una din sticlele Jameson, îi smulse dopul cu dinții și bău o lungă înghițitură.

Cînd Jenny termină, ea se așeză pe pat lîngă el și privi în jur.

— Cît timp a durat asta ? Două, poate trei secunde ? murmură ea tremurînd. Ce fel de om sînteți dumneavoastră, Martin ?

Fallon își îmbrăcă haina cu stîngăcie.

— L-ați auzit pe Donner. Sînt un mic irlandez ieșit din divizia lui, care ar fi trebuit să stea la el acasă în gloata lui.

— El se înșela, nu-i așa ?

—Acolo de unde vin eu, afacerea nu ar fi ținut o zi, spuse Fallon cu indiferență. Ce oră e ?

Ea aruncă o privire la ceas.

— Cinci și jumătate.

El se ridică și-și luă trenciul.

— Perfect. Slujba de seară de la Saint-Nom începe la ora șase și se termină pe la ora șapte. Mă veți conduce acolo. Imediat.

Ea îl ajută să-și îmbrace trenciul.

— Vasul acesta, spuse ea. E cel cu care trebuie să plecați din Hull ? I-am auzit numele. Donner și Rupert vorbeau de el. Puteți încă să mai plecați.

— Fără pașaport ?

El încercă să-și strîngă cordonul, cu stîngăcie din cauza brațului rănit, și atunci ea îl ajută.

— E vorba de bani, spuse ea. Şi dumneavoastră aveţi destui în acest plic.

Ea era lîngă el, cu mîinile în jurul taliei, cu ochii ridicaţi spre el. El spuse calm :

— Şi aţi vrea să veniţi cu mine, presupun ?

Ea clătină din cap.

— Nu puteţi să vă înşelaţi mai mult. E prea tîrziu ca să mă mai schimb, acum. Era deja prea tîrziu din ziua cînd am început. La dumneavoastră mă gîndesc. Sînteţi singurul bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi care mi-a oferit altceva decît o trecere rapidă şi o palmă.

Timp de cîteva momente, Fallon o contemplă întunecat, apoi murmură :

— Luaţi fetiţa.

El se duse la uşă. Jenny îşi ridică fetiţa, o înveli în cuvertură şi îl urmă. Cînd ea ieşi el stătea nemişcat, cu mîinile în buzunare, cu ochii ridicaţi, în ploaie, către cerul pe care trecea un stol de gîşte sălbatice în formă de triunghi.

— Ele sînt libere şi eu nu le urmez, Jenny. Sînteţi capabilă să înţelegeţi acest lucru ?

Cînd îşi scoase mîna dreaptă din buzunar, îi curgea sînge din degete.

— Aveţi nevoie de un medic, spuse ea.

— Am nevoie de Dandy Jack Meehan şi de nimeni altcineva. Şi acum, să o ştergem de aici.

El se întoarse şi o porni de-a lungul potecii către maşină.

Capitolul XV

MÎNIA LUI DUMNEZEU

Meehan era mulţumit de el, în ciuda nasului spart, atunci cînd Bonati şi cu el treceau prin faţa primăriei Pălăria lui cu boruri întoarse era înclinată, în mod trufaş, pe o parte, gulerul pardesiului ridicat împotriva vîntului, şi el ţinea în mîna dreaptă o sacoşă de pînză ce conţinea bomba.

— Vrei să-ţi spun ceva ?, îi mărturisi el lui Bonati în timp ce traversau strada. Tare mi-ar plăcea să ştiu unde se află Billy al nostru în acest moment. Il voi scalpa pentru asta cînd îl voi vedea.

— Ştiţi ce înseamnă pentru aceşti ştrengari, cînd sînt cu o tîrfuliţă, domnule Meehan, spuse Bonati cu o voce liniştitoare. Se va întoarce.

— Tîrfele naibii, bombăni Meehan cu dezgust. Acest copil n-are nimic altceva în cap decît sexul.

El se întoarse în Rockingham Street şi avu un prim şoc cînd auzi orga din biserica Saint-Nom şi voci ce cîntau un imn religios. Se refugie într-un ungher al porţii la adăpost de ploaie şi-i spuse lui Bonati :

— Ce se întîmplă aici ? Slujba de seară este la ora şase. Şi mai sînt zece minute.

— Nu ştiu nimic, domnule Meehan.

Ei traversară, cu capetele plecate, sub o rafală de ploaie, şi se opriră în faţa panoului de afişaj. Bonati citi sus, bîlbîindu-se :

— Slujba de seară, la orele şase. La ora cinci şi jumătate sîmbătă.

Meehan înjură încet.

— Un lucru al naibii de bun pe care-l știm dinainte. Hai, vino, să intrăm.

Era frig și umed în biserică și mirosul de lumînări era puternic. De-abia dacă erau acolo vreo doisprezece credincioși. Părintele Da Costa se ruga în fața altarului și Meehan zări capul Annei, de cealaltă parte a perdelei verzi, care cînta la orgă.

Bonati și cu el se așezară pe o bancă, departe, în parte ascunși de un stîlp ; el își așeză sacul de pînză între picioare. Era într-adevăr foarte plăcut să stai acolo în penumbră, gîndi Meehan, cu micile flăcări tremurătoare ale lumînărilor și cu muzica de la orgă. Cei patru copii din cor îmbrăcați în anteriu roșu și stihar alb îi provocară nostalgia copilăriei. Cel mai ciudat, se miră el, era că el își amintea rugăciunile.

— Îi mărturisesc lui Dumnezeu atotputernicul și vouă frații mei, spunea părintele Da Costa, că am păcătuit din greșeala mea...

Se bătu în piept, și Meehan îl imită cu entuziasm, cerîndu-i prea fericitei Maria de-a pururea fecioară, îngerilor și tuturor sfinților și celorlalți credincioși să se roage pentru el bunul nostru Dumnezeu.

Atunci cînd toată lumea se ridica pentru imnul următor, el își dădu seama dintr-o dată, nu fără uimire, că era bucuros că se afla acolo.

Cînd Cooperul trecu pe un pod în spatele unui măgar, Fallon, al cărui cap îi cădea înapoi în piept, se îndreptă tresărind brusc.

— Vă simțiți bine ? întrebă cu teamă Jenny.

— Foarte bine, răspunse el cu o voce calmă și perfect stăpînită.

Își pipăi brațul drept cu prudență. Efectul șocului trecuse și lui începea să-i fie foarte rău. Gemu și Jenny se neliniști imediat.

— Cred că ar trebui să vă duc la spital.

El nu răspunse și se întoarse ca să privească copilul lungit pe scaunul din spate, tot adormit, învelit în cuvertura pe care Jenny o luase de la moară.

— E un copilaș drăguț, spuse el.

Drumul devenea periculos, prin ploaia puternică, atunci cînd se întunecă, și Jenny avea nevoie de toată atenția,

dar ceva, în vocea lui Fallon, o făcu să se întoarcă un moment spre el.

El își aprinse o țigară cu o mînă și se așeză comod pe spătar.

— Aș vrea să știți un lucru, spuse el. Ceea ce a spus Donner, acolo : că îmi plăcea să plasez bombe peste tot, nu-i adevărat. Cu acei copii din autocarul școlar, a fost un accident. Ei au căzut într-o capcană pe care noi am pregătit-o pentru un Saracen blindat. A fost o greșeală. Cuprins de un fel de frenezie, se bătu peste genunchi cu pumnul.

— Știu, spuse Jenny. Înțeleg.

— Cu atît mai bine, este minunat, bravo. Pentru că eu, eu nu am înțeles niciodată.

Suferința teribilă din vocea lui fu și mai mare încît ea nu putea suporta și își concentră atenția la drum, cu lacrimi în ochi.

Atunci cînd credincioșii ieșeau din biserică, Anna continua să cînte și părintele Da Costa se duse în sacristie cu copiii din cor. Își scoase patrafirul și copiii se schimbară de haine. El îi făcu să iasă prin ușa laterală și le ură noapte bună la plecare.

Anna cînta încă — acum puțin mai tare — ceea ce însemna că ultimul credincios plecase. Ea simțea întotdeauna acel moment. Ea cînta din nou Bach. Era partitura pe care Fallon o cîntase. Ea se întrerupse brusc. Preotul se opri atunci cînd își scotea îmbrăcămintea religioasă și așteptă, dar ea nu mai cîntă. El își încruntă sprîncenele, deschise ușa de la sacristie și avansă în altar.

Anna stătea în picioare lîngă balustrada altarului și Jack Meehan o ținea puternic de braț. Părintele Da Costa făcu un pas, cu furia în inimă, dar Bonati apăru din spatele unui stîlp, cu un Luger în mîna stîngă. Preotul se opri dintr-o dată și Meehan zîmbi.

— Iată că este mai bine. Noi vom face toți o mică ascensiune cu liftul pînă la pasarelă. Nu este loc decît pentru doi, așa că va trebui să ne separăm. Eu rămîn cu fata, dumneavoastră urcați cu Bonati, părinte, și amintiți-vă bine un lucru. Tot ceea ce veți încerca și care nu-mi va plăcea, cel mai mic pas greșit, se va răsfrînge

asupra tratamentului rezervat fetei, aşa că păstraţi-vă mîinile pentru dumneavoastră şi nu vă jucaţi de-a soldatul.

— De acord, domnule Meehan, răspunse preotul. Ce vreţi de la mine ?

— Fiecare lucru la timpul lui !

Meehan o împinse pe Anna spre ascensor, deschise liftul şi o urmă în interior. Atunci cînd începeau să urce, el îl privi pe părintele Da Costa.

— Nu uitaţi ce v-am spus. Aşa că fără întîmplări neplăcute.

Da Costa aşteptă, din nou pradă unei furii distrugătoare cumplite, şi se luptă ca să o tempereze. Ce naiba vroia omul ăsta ? se întrebă el. Ce însemnau toate astea ? Cînd ascensorul reveni la bază, el intră în lift cu nelinişte. Bonati intră cu el şi apăsă pe buton.

Liftul se opri, Da Costa deschise imediat grilajul şi ieşi. Meehan făcuse lumină şi scîndurile de pe pasarelă, şiroind de ploaie, străluceau în noapte.

Anna era în picioare, cu o mînă pe balustradă, cu un aer complet dezorientat. El făcu un pas spre ea, dar Meehan îşi scoase un Browning din buzunar şi ordonă :

— Rămîneţi unde sînteţi ! Bonati ! Leagă-i mîinile.

Părintele Da Costa nu putea să facă mare lucru, decît să se supună. El îşi aşeză mîinile la spate. Bonati îi strînse pumnii unul lîngă celălalt cu o sfoară destul de subţire.

— Acum gata, spuse Meehan.

Anna nu rosti un cuvînt cînd Bonati repetă operaţia. Cînd el termină, unchiul se apropie de ea şi o întrebă cu o voce joasă :

— Te simţi bine ?

— Cred... Ce ni se va întîmpla ?

— Vai, trebuie să-i pui această întrebare domnului Meehan în persoană. Căci eu nu ştiu nimic.

Meehan trase de fermoarul glisant al sacoşei, băgă o mînă în el, rupse capsula detonatorului şi închise sacul la loc pe care-l puse cu nepăsare într-un colţ al pasarelei, în umbră.

— Ei bine, părinte, vă voi spune ce voi face cu dumneavoastră. Vă voi lăsa aici împreună cu nepoata dum-

neavoastră, singuri, timp de un sfert de oră ca să vă gîndiți. Cînd voi reveni, sper că vă voi găsi într-o dispoziție mai bună. Dacă nu, ei bine...

— Dar nu înțeleg ! îl întrerupse preotul. Ce naiba aveți de gînd să faceți ?

În acel moment, orga din biserică începu să cînte primele măsuri din *Preludiu și fugă în re major* de Bach.

Uimirea lui Meehan fu un spectacol care nu trebuia pierdut.

— Fallon, șopti el.

— Nu poate să fie el ! protestă Bonati.

— Atunci pe cine naiba aud ? o fantomă care compune muzică ? strigă Meehan a cărui furie deborda ca lava topită. Du-te să-l cauți ! Adu-l pe acest ticălos aici ! Spune-i că dacă nu vine, fata va muri !

Bonati se grăbi să intre în lift, închise grilajul și începu să coboare. El era la jumătatea drumului cînd orga tăcu. Liftul ajunse jos cu o zdruncinătură. Totul era dintr-o dată foarte liniștit. El deschise grilajul cu o lovitură de picior și ieși, cu Lugerul în mînă.

Cînd Cooperul intră în Rockingham-Street și se opri în fața bisericii Saint-Nom, Fallon stătea cu capul sprijinit de geam, cu ochii închiși. Jenny crezu mai întîi că-și pierduse cunoștința sau cel puțin că dormea, dar cînd ea îl atinse încet, el deschise imediat ochii și-i zîmbi.

— Unde ne aflăm ?

— La Saint-Nom.

El inspiră profund și se îndreptă.

— Micuța.

El își strecură o mînă sub palton și scoase de acolo plicul cel mare pe care i-l întinse.

— Sînt aproape două mii de lire înăuntru. Sînt banii pe care i-am primit de la Jack Meehan în avans, și pe care i-am cîștigat cu asprime. Nu voi mai avea nevoie de ei, acolo unde merg eu. Plecați, nu contează unde ; undeva unde nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de dumneavoastră. Luați și fetița și porniți de la zero.

Plicul era alunecos și plin de sînge ; ea îl privi la licărirea de la tabloul de bord.

— Oh, Dumnezeule ! exclamă ea și aprinse plafoniera întorcîndu-se ca să-l privească pe Fallon. Ah, Martin ? Sînteți plin de sînge !

— Nu are nici o importanță, spuse el și deschise portiera.

Ea coborî pe partea ei.

— Vă va ucide ! gemu ea. Nu-l cunoașteți așa cum îl cunosc eu. Nu aveți nici o șansă. Lăsați-mă să chem poliția. Lăsați-l pe domnul Miller să se ocupe de el !

— Dumnezeu să ne păzească dar eu nu am cerut niciodată în viața mea ajutor unui polițist, răspunse el cu un mic zîmbet ironic și imperceptibil. Și este prea tîrziu ca să încerc s-o fac acum. Sînteți o fată drăguță, Jenny. O fată adorabilă. Acest lucru nu v-a impresionat. Să credeți tot timpul acest lucru. Așa că acum plecați din viața asta și Dumnezeu să vă binecuvînteze.

El se întoarse și traversă drumul. Jenny urcă înapoi în Cooper și puse motorul în funcțiune. El mergea la moarte, ea era convinsă de acest lucru, și nevoia imperioasă de a-l salva era o excitare pe care nu putea să o stăpînească.

Decisă brusc, ea merse pînă la colțul străzii, se opri la prima cabină telefonică pe care o găsi și formă 999. Cînd aparatul de la sediul poliției răspunse, ea îl ceru pe inspectorul șef Miller.

Mai era lumină la fereastră dar absența muzicii îl derută pe Fallon, într-atît încît el ridică privirea spre panou și făcu aceeași descoperire ca și Jack Meehan, asupra orarului slujbelor de sîmbătă.

El fu cuprins de panică. Dumnezeule, gîndi el, sosesc prea tîrziu !

Ușa se izbi de perete într-un zgomot asurzitor care se răsfrînse în liniștea sanctuarului, însă biserica era goală. Nu era decît veșnica licărire roșie a lămpii de la tabernacol, a lumînărilor tremurătoare, cu Fecioara Maria și zîmbetul ei trist, și cu Iisus Christos pe cruce, acolo sus deasupra altarului.

El merse în traveea centrală și sosi la lift. Ascensorul nu era jos. Ei erau încă acolo sus și el resimți o bucurie sălbatică. Apăsă pe buton ca să facă să coboare liftul, dar nu se petrecu nimic. El apăsă încă o dată dar degeaba. Ceea ce însemna că sus grilajul era deschis.

Cuprins de desperare, el lovi cu pumnul în perete. Trebuia să existe un mijloc care să-l facă pe Meehan să coboare ! Trebuia să fie unul !

Şi exista unul, fireşte, atît de minunat de simplu încît rîse tare ; vocea lui provoca ecouri în naos aşa că el urcă în strana corului.

Se instală la orgă, trase de diverse registre cu o mînă nervoasă. Pe clape era sînge dar asta nu avea importanţă şi el cîntă primele măsuri din *Preludiu în re major* de Bach. Muzica încîntătoare se amplifica între pereţi, atunci cînd el punea tot sufletul fără să-i pese de durerea de la mînă şi de la braţul drept.

— Hai ! Coboară, gunoiule ! strigă el tare. Arată-te !

El se întrerupse şi sesiză imediat scîrţîitul uşor al liftului care cobora. Se ridică şi se duse în strană scoţîndu-şi în acelaşi timp Ceska din buzunar ca să înşurubeze fără dificultate amortizorul ; el sosi la locul dorit chiar în momentul în care liftul ajungea la parter.

Fallon se lipi de perete şi aşteptă, cu Ceska pregătită. Grilajul se deschise sub o lovitură de picior şi Bonati apăru, cu Lugerul în mînă. Fallon îi trase un glonte în mînă şi Bonati dădu drumul armei scoţînd un strigăt ascuţit.

— Meehan, spuse Fallon, este acolo sus ?

Bonati tremura ca o frunză în furtună, complet înnebunit de spaimă. El încercă să vorbească dar nu putu decît să clatine cu putere din cap.

— Perfect !

Fallon zîmbi şi Bonati revăzu acea faţă, în stare să-l înspăimînte şi pe diavol.

— Du-te la tine acasă şi schimbă-ţi comportamentul.

Bonati nu avu nevoie să-l audă spunînd de două ori acest lucru. El plecă alergînd prin naos şi sprijinindu-şi mîna. Uşa se închise după el, flăcările lumînărilor dansară şi liniştea se aşternu din nou. Fallon intră în lift şi apăsă pe butonul de urcare.

Pe pasarelă, Meehan, Anna şi părintele Da Costa aşteptau, ploaia cădea sub forma unor fire argintii în lumina galbenă. Liftul ajunse sus şi grilajul se deschise. Era foarte întuneric în interiorul lui. Meehan ridică încet Browningul.

— Bonati ?

Fallon apăru din întuneric ca o nălucă palidă.

— Bună-seara, gunoiule ! spuse el.

Meehan începu să ţintească dar părintele Da Costa în ciuda mîinilor legate, se aplecă şi-l împinse cu umărul către balustradă, punîndu-i în acelaşi timp o piedică.

Meehan căzu cu greutate. Browningul zbură pe pasarelă şi Fallon îl trimise în gol cu o lovitură de picior. El se agăţă de balustradă, dintr-o dată foarte obosit, cu braţul într-adevăr foarte dureros, şi făcu un gest cu Ceska.

— E bine. Dezleagă-l.

Meehan se supuse cu o gingăşie grosolană şi din momentul în care fu liber preotul o dezlegă pe Anna. El se întoarse spre Fallon, cu o voce neliniştită :

— Sînteţi bine ?

Fallon îşi păstra întreaga atenţia fixată asupra lui Meehan.

— Bomba ? Tu ai potrivit detonatorul ?

— Du-te să te-înfofoleşti, bombăni Meehan.

— O bombă ? se miră Da Costa.

— Da. Avea o sacoşă cu el ?

— Acolo jos !

Da Costa arătă colţul unde sacoşa de pînză era aşezată în umbră.

— Bine, spuse Fallon. Duceţi-o repede pe Anna de aici şi cît mai departe posibil. Dacă chestia asta explodează, toată biserica se va prăbuşi ca un castel din cărţi.

Preotul nu ezită nici o secundă. El o apucă pe Anna de braţ şi o dirijă către lift dar ea se eliberă şi se întoarse spre Fallon.

— Martin ! strigă ea apucîndu-l de trenci. Noi nu putem pleca fără dumneavoastră !

— Liftul nu poate lua decît două persoane. Fiţi cuminte.

Ea avea sînge pe mînă, ce provenea de pe mîneca trenciului şi se apropie de faţa lui ca şi cum încerca să-l vadă.

— Oh, Dumnezeule, şopti ea.

Unchiul ei îşi aşeză un braţ în jurul umerilor lui şi-i spuse lui Fallon :

— Sînteţi rănit.

— Pierdeţi un timp preţios.

Da Costa o împinse pe Anna în lift şi o urmă. Atunci cînd apăsă pe buton, el strigă peste bare :

— Voi reveni, Martin ! Aşteptaţi-mă.

Vocea lui se pierdu în întuneric şi Fallon îi zîmbi lui Meehan.

— Tu şi cu mine, la sfîrşitul sfîrşiturilor. Nu-i aşa că e ceva ? Noi vom putea merge în infern la braţ.

— Tu eşti nebun. Nu vreau să aştept să mor aici ! Merg să mă descotorosesc de chestia aia !

El vru să se ducă spre sacoşă şi Fallon ridică Ceska, cu un aer ameninţător.

— Am experienţă, aminteşte-ţi. În această etapă, bomba poate exploda la cea mai mică mişcare. Îţi voi spune ce vom face, spuse el rîzînd. Vom lăsa totul la voia Domnului. Dacă liftul urcă la timp, noi vom pleca. Dacă nu...

— Specie de ţicnit bolnav ! urlă Meehan.

— În fond, spuse Fallon foarte calm, tocmai mi-am amintit că am ceva pentru tine.

El scoase din buzunar un cartonaş alb şifonat, încadrat cu negru şi i-l întinse.

— Ce e tîmpenia asta ?

— Un cartonaş „Odihnească-se în pace“, aşa se numesc la dumneavoastră, nu ? Este pentru Billy. Pătratul cinci sute optzeci şi doi în Pine Trees.

Meehan semăna cu un om mort.

— Minţi.

Fallon clătină din cap.

— L-am ucis ieri seară pentru că încerca să o violeze pe Anna Da Costa. L-am transportat la crematoriu şi l-am făcut să treacă prin toate operaţiile, exact cum mi-ai arătat atît de bine. Ultima oară cînd l-am văzut pe fratele tău, era cinci kilograme de cenuşă gri, împrăştiată pe iarba umedă.

Meehan păru că se năruie în mii de bucăţi.

— Billy ! urlă el şi se năpusti la Fallon, cu capul plecat.

Fallon apăsă pe trăgaciul Ceskăi. Avu loc un declic surd şi apoi Meehan căzu peste el, strivindu-l de balus-

tradă. Lemnul se crăpă, cedă şi Fallon se răsturnă în gol. El căzu pe prelata întinsă sub gaura din acoperiş şi trecu deschis prin ea.

Meehan se întoarse şi alergă spre sacoşă. Atunci cînd o ridică de jos ca s-o arunce în noapte, bomba explodă.

În momentul în care părintele Da Costa şi Anna ieşeau din biserică, două maşini de poliţie sosiră în mare viteză. Miller sări din prima şi se îndreptă grăbit înspre ei. În momentul în care punea piciorul pe prima treaptă a pragului, explozia răsună. Efectul fu extraordinar căci toată biserica începu să se năruie încet : mai întîi clopotniţa, schelele din oţel stricîndu-se în jur, apoi acoperişul.

Miller o apucă pe Anna de celălalt braţ, şi preotul şi cu el o tîrîră alergînd pe stradă. De-abia ajunseră ei la maşină că o grindă de la schelă se lovi de peretele antrepozitului, pe deasupra capetelor, şi toată lumea se feri.

Da Costa fu primul care se ridică şi se întoarse, cu pumnii încleştaţi, ca să privească biserica. În timp ce praful cădea pe jos, el văzu că majoritatea pereţilor, şi pridvorul lateral erau încă în picioare.

Un agent tînăr sosi cu una din maşinile poliţiei, cu un proiector portabil. Părintele Da Costa îl luă de mînă cu simplitate şi-i spuse lui Miller :

— Mă întorc înăuntru.

Miller îl reţinu înainte ca el să facă trei paşi.

— Sînteţi nebun !

— Fallon era acolo, răspunse Da Costa. El ne-a salvat, nu înţelegeţi ? Poate că e încă în viaţă. Trebuie să o ştiu.

— Fallon ? exclamă Miller, năucit. Dumnezeule, era Fallon !

Da Costa se grăbi pe treptele pridvorului şi împinse uşa. Înăuntru, priveliştea era de necrezut. Saint-Nom nu mai exista ; era sfîrşitul sfîrşiturilor, dar turnul, sau ceea ce mai rămăsese din el, suferise stricăciunile cele mai mari.

Preotul urcă din nou în travea centrală ţinînd proiectorul în faţa lui. Strana, din faţa altarului, unde clopotniţa şi acoperişul căzuseră împreună, era un maldăr de cărămizi şi de mortar.

Proiectorul lumina ceva, înăuntrul dărîmăturilor — poate un chip, nu era prea sigur. Părea că acolo era un fel de tunel. El se aşeză în patru labe şi se tîrî prin el în mîini şi în genunchi, ţinînd proiectorul în faţa lui.

Îl găsi pe Fallon la capătul acestui tunel, doar capul şi umerii fiindu-i libere. Figura lui Christos răstignit, marele crucifix care era situat deasupra altarului, căzuse peste el ca să-l protejeze, cel puţin pentru moment.

Părintele Da Costa se chirci lîngă el şi crucea imensă se îndoi puţin sub greutatea pe care o suporta ; puţin praf căzu pe capul părintelui.

— Martin ? spuse el. Mă auziţi ?

El sesiză un zgomot în spatele lui şi Miller sosi.

— În numele cerului, domnule preot, trebuie să ieşiţi de aici ! Totul riscă să se prăbuşească dintr-o clipă într-alta.

Da Costa nu-l asculta.

— Martin ?

Fallon deschise ochii.

— Aţi reuşit s-o scoateţi pe Anna ?

— Da, da.

— Totul e bine, deci. Îmi pare rău. Regret totul.

Crucea se îndoi încă puţin şi pietre şi moloz căzură în cascadă pe spatele preotului ; el se aplecă peste Fallon ca să-l protejeze.

— Martin, mă auziţi ?

Fallon deschise ochii.

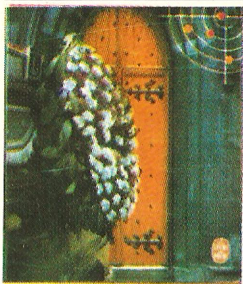
— Vreau ca dumneavoastră să vă aduceţi aportul. Repetaţi după mine : Dumnezeul meu, tu care eşti extrem de bun...

— Dumnezeul meu..., murmură Fallon şi muri.

Se aşternu o tăcere lungă. Chiar şi această grămadă de dărîmături părea că a încetat să se mai mişte. Dintr-un motiv neclar, Miller simţi dintr-o dată că locul lui nu era acolo, că nu avea dreptul să fie acolo. Se întoarse, de bine, de rău şi ieşi din tunel tîrîndu-se.

În spatele lui, părintele Michael Da Costa rămase îngenunchiat, cu capul plecat sub acest acoperiş şubred şi începu să se roage pentru sufletul bărbatului care îşi spunea Martin Fallon.

Tiparul executat sub cd. 61
la S.C. „Dosoftei" S.A. Iași,
str. Sf. Lazăr nr. 49

Peste 100
de milioane
de cărți
tipărite

Un roman cu o intrigă captivantă a cărei transpunere pe ecran într-o distribuție memorabilă – Mickey Rourke, Bob Hoskins, Alan Bates, a constituit un mare succes al anilor trecuți.

Aceasta nu
este o carte

BESTSELLER

ci o
poveste
adevărată

ISBN 973-96992-0-0

Lei 2500